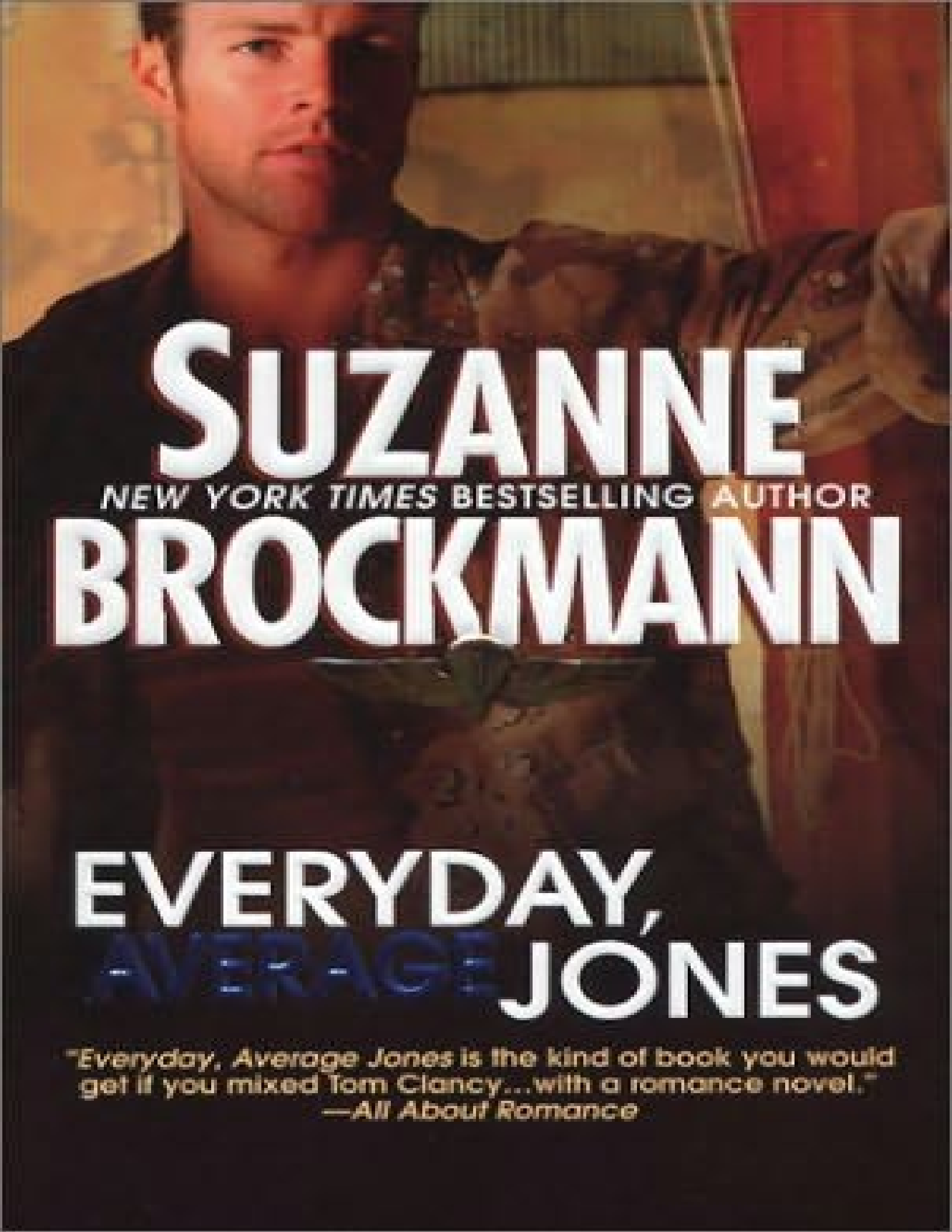

SUZANNE

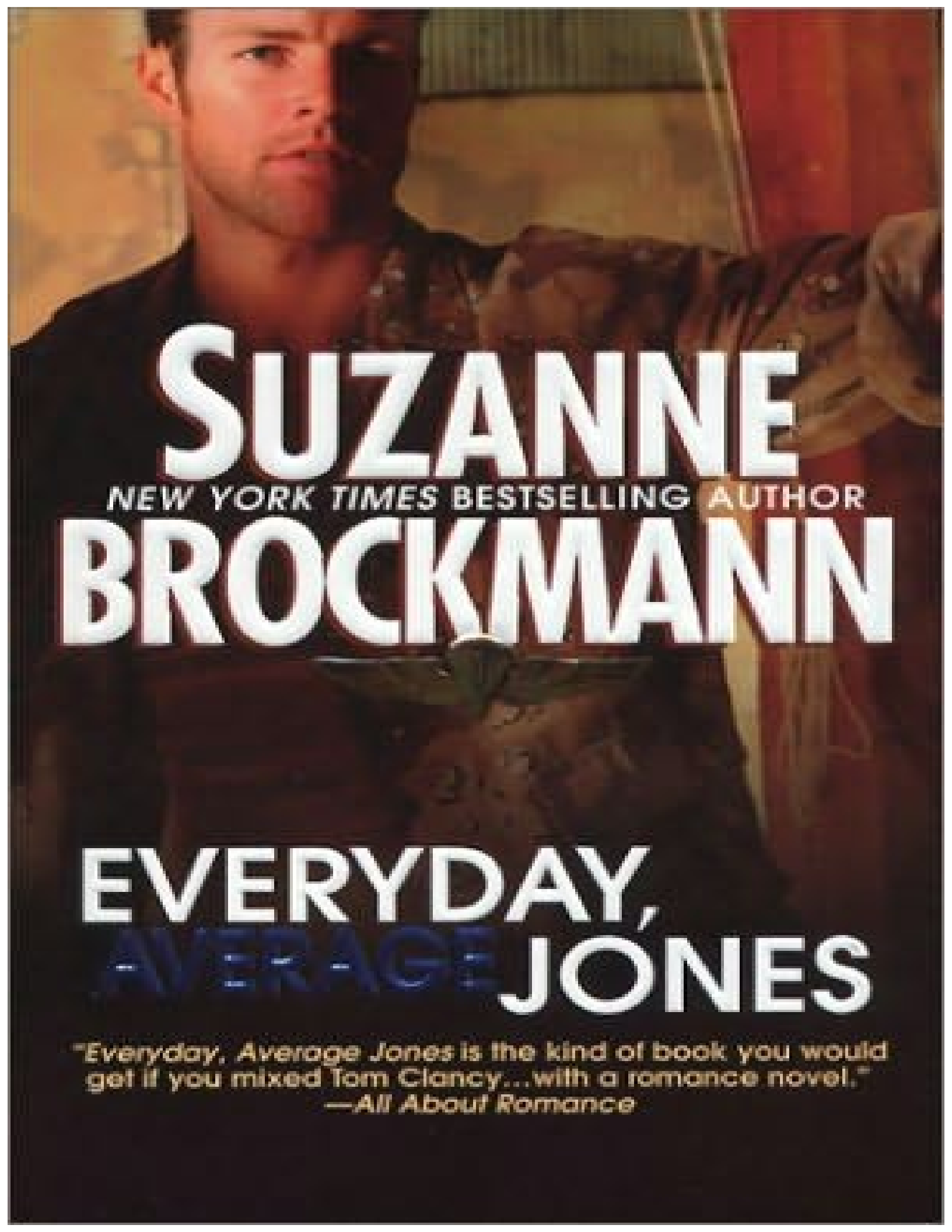
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BROCKMANN

EVERYDAY, AVERAGE JONES

"Everyday, Average Jones is the kind of book you would get if you mixed Tom Clancy...with a romance novel."

—All About Romance

SUZANNE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

BROCKMANN

EVERYDAY, *AVERAGE* JONES

"Everyday, Average Jones is the kind of book you would get if you mixed Tom Clancy...with a romance novel."

—All About Romance

Everyday, Average Jones

Suzanne Brockmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>CHƯƠNG 1</u>	
<u>CHƯƠNG 2</u>	
<u>CHƯƠNG 3</u>	
<u>CHƯƠNG 4</u>	
<u>CHƯƠNG 5</u>	
<u>CHƯƠNG 6</u>	
<u>CHƯƠNG 7</u>	
<u>CHƯƠNG 8</u>	
<u>CHƯƠNG 9</u>	
<u>CHƯƠNG 10</u>	
<u>CHƯƠNG 11</u>	
<u>CHƯƠNG 12</u>	
<u>CHƯƠNG 13</u>	
<u>CHƯƠNG 14</u>	
<u>CHƯƠNG 15</u>	
<u>CHƯƠNG KẾT</u>	

Giới thiệu:

Khi Melody cần ai đó giải cứu cô, cô biết rằng đó chỉ có thể là người lính Hải quân SEAL Harlan 'Cowboy' Jones. Và rồi, mọi chuyện trở nên thân mật hơn. Nhưng sau tất cả, cô muốn tìm kiếm mọi người đàn ông bình thường-và chẳng có gì được gọi là bình thường ở Cowboy cả. Và còn tệ hơn nữa khi cuộc gặp gỡ của họ đã để lại cho Melody nhiều hơn chỉ là kỷ niệm...

CHƯƠNG 1

Rất có khả năng cô sẽ chết.

Và với mỗi giờ trôi qua, cơ hội để cô rời khỏi đất nước hoang vu này bằng bất kỳ cách nào khác hơn là trong một cái túi đựng xác đang trượt dần về con số không.

Melody Evans ngồi yên lặng trong góc phòng không có lấy một cái cửa sổ nhỏ nào, nơi đã trở thành nhà tù của cô, viết những điều cô hy vọng sẽ không phải những lời cuối cùng của mình trong bức thư gửi chị gái.

Brittany thân yêu, em sợ muốn chết...

Cô dứt khoát rất sợ một viên đạn găm vào đầu. Nhưng cô thậm chí còn sợ hơn một cái chết nào đó khác đang chờ đợi mình. Cô đã nghe nói về các kiểu tra tấn mà đã trở nên quá phổ biến ở nửa bên này của thế giới.

Tra tấn, và vài kiểu hành hình cổ xưa khác. Chúa giúp cô nếu chúng phát hiện ra cô là một phụ nữ...

Melody cảm thấy nhịp tim cô đang chạy đua, và cô thở chậm lại, sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Có nhớ ngày xưa chị đã thách em trượt tuyết trong vườn táo và ra lệnh cho em bằng kiểu giọng diễn kịch siêu phàm mà đôi lúc chị sử dụng khi chúng ta hoặc lái hướng thẳng xuống đồi thông qua những hàng cây, hoặc là chết?

Chị gái cô, là người luôn ưa mạo hiểm. Tuy nhiên, Brittany giờ đây vẫn đang ở nhà tại Appleton, trong cùng bốn-câu-chuyện Godzilla của ngôi nhà Victorian nơi họ đã lớn lên. Và Melody, người trong khoảnh khắc tuyệt đối điên rồ đã nhận công việc trợ lý hành chính cho đại sứ Mỹ và chuyển đến một đất nước mà cô thậm chí còn không biết nó có tồn tại cho đến sáu tháng trước.

Em nhớ khi chúng ta lao xuống đồi - Chúa ơi, khi ấy em không thể hơn sáu tuổi được, nhưng em vẫn nhớ - ít nhất là chúng ta sẽ chết cùng nhau.

Em ước với Chúa rằng em không còn cảm thấy quá cô đơn...

"Cô không thật sự nghĩ rằng họ sẽ cho cô gửi cái đó, phải không?" Giọng nói gắt gỏng của Kurt Matthew gần từng chữ khinh miệt.

"Không, tôi không" Melody trả lời anh ta mà không nhìn lên. Cô biết cô không viết bức thư này cho Brittany mà cho chính cô. Cho những kỷ niệm. Cô đã viết ra những ký ức tuổi thơ, cố gắng để bản thân cảm thấy sự yên bình và hạnh phúc cô đã từng có từ rất rất xưa. Cô đã viết về cái cách cô đã luôn cố gắng một cách tuyệt vọng để theo kịp người chị gái hơn cô gần 9 tuổi. Cô bỏ qua những xích mích chị em nhỏ nhất và những cuộc tranh luận, lựa chọn chỉ nhớ về sự kiên nhẫn và sự tử tế của Britt.

Britt luôn tìm được cách để có một sự ngạc nhiên lớn trong ngày sinh nhật của Melody. Năm nay, mặc dù Mel đang ở cách xa cả ngàn dặm từ New England quyến rũ của quê hương họ ở

Massachusetts, Britt vẫn gửi đến một hộp quà sinh nhật bất ngờ rất lớn. Chị ấy đã chú ý để gửi nó đủ sớm, và Melody đã nhận được bốn ngày trước, trước 1 tuần so với sinh nhật lần thứ 25 của cô.

Cô đã rất vui khi giờ đây cô đã không làm theo yêu cầu của Britt mà thay vào đó đã mở đồng quà trước cái gọi là ngày-đặc-biệt. Britt đã gửi 5 đôi tất ấm áp, một chiếc áo len dày và một đôi giày thể thao mới. Đó là những món quà thiết thực. Những món quà thú vị bao gồm đĩa CD mới nhất của Garth Brooks, bộ phim kinh dị lãng mạn mới nhất của Tami Hoag, một lọ bơ đậu phộng thực vật và hai cuốn băng Brittany đã ghi hình ba tháng các tập của bộ phim ER. Đó là một nước Mỹ-trong-hộp, và Melody đã vừa cười vừa khóc về sự chu đáo của chị gái mình. Đó là món quà tuyệt nhất mà cô từng nhận được.

Ngoại trừ bây giờ nó trông như thể cô sẽ không thể sống tiếp để xem các tập của bộ phim ER. Hoặc đón ngày sinh nhật thứ 25 của mình.

Kurt Matthews đã bỏ qua cho cô một lần nữa. Anh ta quay trở lại với cuộc thảo luận ngu si của mình với Chris Sterling. Họ đang cố gắng tranh luận CNN sẽ trả bao nhiêu để đăng tin độc quyền về câu chuyện của họ sau thỏa thuận của những kẻ khủng bố và chính phủ Hoa Kỳ đã kết thúc và được công bố.

Matthews, kẻ ngu ngốc, thật sự đã trơ tráo nói rằng anh ta hy vọng cuộc đàm phán không nên quá thuận lợi. Dường như anh ta nghĩ rằng giá trị câu chuyện của họ sẽ tăng dần theo mỗi thách thức của nó. Và cho đến giờ, họ mới chỉ bắt đầu được 2 ngày.

Anh ta - hoặc Sterling, cho rằng vấn đề - không quá nghiêm trọng.

Melody, mặt khác, đã nghiên cứu đám khủng bố này, những kẻ đang âm mưu lật đổ toàn bộ chính quyền bằng một cuộc đảo chính bất ngờ vào sáng sớm ngày thứ tư. Và chúng sẽ thổi bay đại sứ quán Mỹ sau đó. Chúng là những tên khủng bố, và Hoa Kỳ không đàm phán với những kẻ phung bố. Ngay bây giờ, họ vẫn chỉ đang thảo luận. Nhưng nếu cuộc thảo luận không kết thúc, và kết thúc sớm, nhóm cuồng tín này sẽ không thích thú việc tiếp tục giữ được sự tôn trọng và tiện nghi vẫn đang được duy trì này cho ba con tin dân sự của chúng. Tiện nghi, tất nhiên, thứ mà một người có thể gọi khi bị nhốt trong một căn phòng bé tẹo, gần như không có không khí với hai kẻ ngốc, một người giao hàng thực phẩm và nước cùng một người dọn vệ sinh sẽ không thể 'thoải mái' lâu hơn nữa.

Cả Matthews và Sterling dường như nghĩ rằng họ đang ở trong tình thế khá nghiêm trọng.

Nhưng Melody biết rõ hơn thế.

Cô nhắm mắt, cô gắng loại bỏ hình ảnh của bóng tối lạnh lẽo trong từng tế bào duwói lòng đất. Khi cô rời Appleton để nhận công việc này ở Đại sứ quán, cô không hề biết rằng sa mạc lại lạnh đến thế trong những tháng mùa đông. Giờ đang là tháng Ba - đầu mùa xuân và thời tiết vẫn còn rất lạnh về đêm.

Thay vì thế cô tập trung vào đôi chân mình. Chúng ấm, đang mang một đôi tất và một đôi giày thể thao Brittany đã gửi.

Chúng sẽ bị lấy khỏi cô - cả giày và tất - trước khi cô bị ném vào bóng tối.

Lạy Chúa, cô cần phải dừng suy nghĩ kiểu đó. Nó sẽ không thể khiến cô cảm thấy khá hơn chút nào.

Tuy nhiên, hình ảnh nhà tù còn tốt hơn so với hình ảnh tưởng tượng khác đang tăng dần: Ba

dân thường Mỹ, đã chết dưới bàn tay những kẻ bắt cóc họ.

Cowboy quan sát mặt sau của đại sứ quán Mỹ qua ống nhòm tầm xa. Nơi đây đang náo loạn với những kẻ khủng bố, tới và lui một cách bất chợt. "Cat" anh nói lặng lẽ vào micro.

Đại tá Joe Catalanotto, chỉ huy đội SEAL Team Ten's Alpha Squad, đang đứng phía bên kia tòa nhà. Anh cùng năm thành viên khác của nhóm đã thiết lập một trạm cư trú tạm thời trong một căn hộ bị bỏ hoang. Chủ căn hộ không nghi ngờ gì là con trai của tên khốn nào đó đã ôm theo chiếc TV của hắn và bỏ chạy, nhận ra sự bất cập rõ ràng trong việc sở hữu một bất động sản gần một tòa nhà có thể trở thành một ngọn lửa bất cứ lúc nào.

Đối với mục đích của Alpha Squad, căn hộ thật hoàn hảo. Cửa sổ phòng ngủ chính mang một cái hình thuận lợi đến mắt tiền của Đại sứ quán. Với một trong số lính SEAL khác ngồi trong một chiếc ghế đẩu gần cửa sổ, cùng Cowboy đang ở vị trí nào đó ít thoải mái hơn trên sân thượng nhìn ra phía sau, họ có thể theo dõi tango - từ lồng mà SEAL dành cho những kẻ khủng bố - với từng bước di chuyển.

Cowboy chỉ nói 1 từ "Hỗn loạn" (*Chaos*). Anh đã nguy trang để trở nên vô hình trên mái nhà, nhưng anh cũng nhận thức được rằng cửa sổ được mở trực tiếp ở tầng ngay dưới anh, vì vậy khi anh nói, anh chỉ nói ngắn gọn và im lặng nhất có thể.

Anh giữ ống nhòm đúng như được đào tạo, di chuyển đến một cửa sổ bị vỡ khác. Anh có thể thấy những hoạt động bên trong, số con tin. Vị trí rất rộng - một trong những tòa nhà cổ, được xây dựng vào giữa thế kỷ trước. Anh không nghi ngờ rằng các con tin bị nhốt trong một trong số những căn phòng bên trong.

"Copy that" Catalanotto nói, có dấu hiệu của sự thích thú trong giọng anh "Bọn mình cũng có thể thấy từ phía bên này. Chúng là mấy thằng hề, một nhóm không chuyên. Chúng ta sẽ đi trong đêm nay. Trong-bóng-tối"

Cowboy thấy cần phải nói một câu đầy đủ "Tớ đề nghị chúng ta đi ngay bây giờ". Anh có thể nghe được sự im lặng đột ngột của Joe đang tăng lên.

"Jones, mặt trời sẽ lặn không đầy ba tiếng nữa", Đại tá cuối cùng cũng nói. SEALs làm việc tốt nhất vào ban đêm. Họ có thể di chuyển gần như vô hình dưới sự che chở của bóng tối. Cowboy điều chỉnh ống nhòm tầm xa để bật chế độ hồng ngoại và quét một vòng nhanh chóng quanh tòa nhà "Chúng ta nên đi bây giờ"

"Cậu nhìn thấy thứ gì mà tôi không thấy, nhóc?" Câu hỏi của Joe Cat không hề có chút mỉa mai. Phải, Cat có sự hài hước - một kinh nghiệm mà Cowboy không thể cạnh tranh. Và phải, Cat gần đây đã được thăng cấp lên đến 0-6 - Đại tá - trong khi Cowboy là một Thiếu úy 0-1, một con tốt. Nhưng Đại tá Joe Catalanotto là một người lãnh đạo luôn lưu ý đến những điểm mạnh cá nhân trong đội và sử dụng tối đa khả năng nổi trội của mỗi người. Và đôi khi thậm chí còn hơn thế.

Mỗi người trong đội đều có thể nhìn qua những bức tường, miễn là họ có các thiết bị. Nhưng không ai có thể lấy thông tin mà các thiết bị cung cấp và giải trình nó theo cách mà Cowboy có thể. Và Cat biết điều đó. "Có ít nhất 50 tên khủng bố bên trong"

"Yeah, đó cũng là điều Bobby nói với tớ" Cat dừng lại "Vấn đề lớn là gì?"

"Những sự chuyển động"

Cowboy nghe Cat đến chỗ Bobby gần cửa sổ phòng ngủ. Một sự im lặng, sau đó Cat chửi thề "Chúng đang làm một căn phòng cho thứ gì đó" Anh chửi thề lần nữa "Hoặc ai đó".

Cowboy nhấp môi vào mic - một sự khẳng định. Đó cũng là điều anh nghĩ.

"Chúng đang giải phóng toàn bộ phía đông tòa nhà" Joe Cat nói tiếp, giờ đã có thể thấy được những gì Cowboy thấy "Làm cách nào lại có nhiều kẻ khủng bố hơn mong đợi đến vậy?"

Đó là một câu hỏi tu từ, nhưng Cowboy dù sao vẫn trả lời "Hai trăm?"

Cat chửi thề lần nữa và Cowboy biết điều anh đang nghĩ. Năm mươi tên khủng bố thì có thể giải quyết được - đặc biệt khi chúng là một đám đàn độn, giống như những kẻ anh đã quan sát ra vào đại sứ quán suốt cả ngày dài. Nhưng hai trăm năm mươi chống lại bảy lính SEAL... Tỷ lệ cá cược có chút sai lệch. Không kể đến một thực tế là SEALs không biết một trong số những tên khủng bố có thể thực sự trở thành kẻ tử vì đạo lúc nào, có sự khác biệt giữa súng AK-47 và khuỷu tay của chúng.

"Hãy sẵn sàng để di chuyển", anh nghe Cat nói với phần còn lại của Alpha Squad.

"Cat"

"Ừ, Jones?"

"Ba điểm nóng đã không hề di chuyển suốt cả ngày hôm nay"

Catalanotto cười "Cậu nói với tôi rằng cậu nghĩ cậu đã xác định được những con tin của chúng ta?"

Cowboy nhấp môi lần nữa vào mic.

Christopher Sterling, Kurt Matthews và Melody Evans. Cowboy đã mang theo những cái tên đó trong đầu kể từ khi Alpha Squad lần đầu tiên được thông báo về nhiệm vụ này trong một chiếc máy bay đưa họ đến đúng tầm cao - a high-altitude, low-opening parachute (*một kiểu nhảy dù trong quân đội ở khoảng 9000m độ cao sau đó bung dù ở tầm thấp, vận tốc rơi lớn và ở độ cao khiến rada của địch không phát hiện ra vị trí của họ - nhờ xem Discovery. hehe*) ngay bên ngoài sa mạc gần thành phố bị những kẻ khủng bố kiểm soát.

Anh cũng đã thấy hình ảnh của các con tin.

Cả nhóm Alpha Squad đều tập trung vào ảnh của Melody Evans trong một khoảng thời gian dài hơn cần thiết. Cô ta không thể hơn hai hai, hai ba - không hơn một đứa trẻ. Trong bức ảnh, cô đang mặc một chiếc quần jean màu xanh cùng một chiếc áo thun không phoi bày nhiều sự nữ tính nhưng cũng không hoàn toàn che giấu được nó. Cô có đôi mắt màu xanh dương cùng mái tóc vàng lượn sóng xoa xuống lưng cùng sự tươi trẻ, rạng rỡ trong nụ cười hơi nhút nhát và khuôn mặt ngọt ngào nhắc mỗi người trong số họ về một người em gái - ngay cả với một người không có em gái như Cowboy.

Và Cowboy biết họ đều nghĩ như vậy. Như khi họ ngồi trên máy bay, chờ đợi thời điểm của mình, rằng cô gái đang ở trong sự thương xót của một nhóm khủng bố không biết đến sự nhân đạo đối với những con tin. Trên thực tế, ngược lại là khác. Kỷ lục của bọn chúng là việc tra tấn và lạm dụng đã được ghi nhận, như là sự thù hằn mạnh mẽ của chúng đối với tất cả những gì liên quan đến nước Mỹ.

Anh ghét phải nghĩ đến những gì chúng có thể đã làm, đã thực hiện đối với người phụ nữ trẻ này, người có thể là đại diện trên những poster của tất cả những cô gái Mỹ. Nhưng cả ngày rồi, anh vẫn giữ ánh mắt thận trọng trên 3 nguồn nhiệt anh ngờ rằng là của các con tin. Và cả ngày rồi, không ai trong số họ được phép di chuyển.

"Tầng 4, phòng trong" anh nói lặng lẽ vào micro của mình "Góc Tây Bắc"

"Tớ không cho rằng trong lúc rảnh rỗi cậu đã tìm ra cách để vào được Đại sứ quán?" Cat hỏi

"Có rất ít sự chuyển động ở tầng trên cùng" Cowboy báo cáo. Những cửa sổ cũng đã bị vỡ
"Từ mái nhà đến cửa sổ - dễ như ăn bánh"

"Và đường lên mái nhà?" Giọng nói mang âm hưởng vùng Mason-Dixon vang đến tai nghe của anh là của Blue McCoy, một người quan trọng của Alpha Squad và là chỉ huy thứ 2 của Joe Cat.

"Chỉ như cuộc dạo bộ từ chỗ của tớ thôi mà. Nó liền với mái nhà. Rõ là vậy - tớ đã kiểm tra"

"Thế thì tại sao tớ phải mang theo các cậu nhỉ?" Cat hỏi. Cowboy có thể nghe thấy nét cười trong giọng nói của anh "Tốt lắm, nhóc"

"Tớ chỉ làm việc của mình thôi" Cowboy dài giọng.

"Đó là điều tớ thích ở cậu đấy, lính mới" Trung sĩ Daryl Becker, còn được gọi là Harvard, lên tiếng, giọng anh trầm, khô khốc với sự hài hước "Sự khiêm tốn của cậu. Thật hiếm thấy đối với một chàng trai trẻ"

"Được phép di chuyển chưa?" Cowboy hỏi

"Từ từ, Jones" Cat trả lời "Đợi Harvard. Tiến vào như một đội"

Cowboy nhấp môi khẳng định, giữ kính hồng ngoại của anh dán chặt vào đại sứ quán.

Sẽ không còn lâu nữa cho đến lúc họ vào trong và giải cứu Melody Evans và những người khác.

Nó đến quá nhanh, Melody không chắc họ đến từ đâu và họ là ai.

Một giây trước cô đang ngồi tổng góc, viết trong chiếc máy tính xách tay của mình, ngay sau đó, cô đang nằm ngửa bụng trên tấm vải sòn, được đẩy vào đó không mấy nhẹ nhàng bởi một trong số những người đàn ông đến như thể từ hư không.

Cô cảm thấy nòng súng đang ấn vào cổ mình, ngay dưới cằm, khi cô đang cố gắng lấy lại giọng mình.

"Im nào" cô đã bị yêu cầu bằng nhiều thứ ngôn ngữ hơn cô có thể hiểu "Giữ miệng anh đóng lại hoặc chúng tôi sẽ đóng nó lại giúp anh"

"Chết tiệt" cô nghe ai đó nói bằng tiếng Anh đơn giản "Cô gái không ở đây, Cat, chúng tôi đã có ba hành lý, nhưng không ai trong số họ là phụ nữ"

"Nếu không ai trong số họ là phụ nữ, vậy thì một trong số đó là kẻ khủng bố. Tìm đi và tìm"

cho đúng vào"

Tiếng Anh. Phải rồi. Họ chắc chắn đang nói tiếng Anh-Mỹ. Tuy nhiên, với khẩu súng trên cổ, cô không dám nâng đầu dậy để nhìn.

"May thật, Bobby và Wes" một giọng khác ra lệnh "Tìm kiếm phần còn lại của tầng này. Tìm cô gái"

Melody cảm thấy bàn tay thpp ráp trên người cô, di chuyển từ vai xuống lưng, quét xuống chân cô.

Cô nhận ra mình đang bị kiểm tra vũ khí. Một trong những bàn tay với lên một cách chuyên nghiệp giữa hai chân cô và tay khác đang ở dưới ngực. Cô biết ngay lập tức chính xác mỗi bàn tay bắt gặp điều gì, nhiều hơn hoặc ít hơn sự mong đợi của chủ sở hữu chúng, bởi vì dù bàn tay đó của bất kỳ ai thì nó cũng đang đóng băng.

Sau đó anh ta lật cô lại, và Melody thấy mình đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh nhất cô từng được thấy trong suốt cuộc đời mình.

Anh kéo chiếc mũ của cô ra và chạm vào tóc cô, sau đó nhìn vào chiếc giày đen bóng trên tay mình, anh nhìn xuống bộ ria mép cô làm bằng những sợi tóc được nhuộm đen bằng mascara và dán phía dưới mũi. Anh mỉm cười khi nhìn lại vào mắt cô. Đó là nụ cười thấp sáng toàn bộ gương mặt anh và làm cho đôi mắt anh lấp lánh.

"Melody". Đó là một lời tuyên bố hơn là một câu hỏi. Nhưng cô gật đầu.

"Thưa cô. Tôi là Thiếu úy Harlan Jones thuộc lực lượng Hải quân SEAL Hoa Kỳ", anh nói trong chất giọng miền Tây kéo dài mềm mại "Chúng tôi đến đây để đưa cô về nhà". Anh nhìn lên sau đó, nói chuyện với một người đàn ông đội mũ trùm đầu khác "Cat, món hàng cuối cùng ở đây. Chúng ta đã tìm thấy con tin nữ, an toàn và khỏe mạnh"

"Thật ra thì không hẳn" Kurt Matthews khoanh tay trước khuôn ngực hẹp của mình "Họ nói nếu ai trong số chúng tôi cố gắng trốn thoát, họ sẽ giết tất cả. Họ nói nếu chúng tôi làm những gì chúng tôi được bảo, và nếu chính phủ đáp ứng yêu cầu khiêm tốn của họ, chúng tôi sẽ được thả tự do. Tôi nói chúng tôi sẽ ở lại ngay đây"

"Không có cách nào chúng ta có thể ra khỏi đây mà không bị phát hiện" người đàn ông khác - Sterling - chỉ ra "Chúng quá đông. Chúng sẽ ngăn cản chúng ta và sau đó giết tất cả. Tôi nghĩ sẽ an toàn hơn nếu làm theo những gì họ nói"

Cowboy di chuyển nôn nóng trong chỗ đang ngồi. Đàm phán với mấy thằng ngu chết tiệt không phải một trong những điểm mạnh của anh, nhưng Cat đã để anh ở đây, cố gắng thương lượng với vài hộp sọ rỗng trong khi phần còn lại của đội đang được lệnh phá hủy những tệp tài liệu cực kỳ bí mật trong văn phòng cá nhân của Đại sứ.

Anh biết rằng nếu điều tồi tệ hơn cả những gì tệ hại xảy ra, họ sẽ khiến vài người bất tỉnh và mang họ ra. Nhưng sẽ dễ hơn nhiều nếu cùng di chuyển ra khỏi thành phố đến điểm tập kết - mà không cần phải làm điều đó với 3 cơ thể vô thức trên vai.

Không trong hai mươi phút đầu vừa qua, anh thấy mình đang nhìn chăm chăm vào Melody Evans.

Anh mỉm cười. Và chiêm ngưỡng địa ngục được gỡ khỏi cô. Không nghi ngờ gì trong tâm trí anh rằng cô đã nhanh chóng nghĩ đến việc cứu lấy mạng mình. Cô đã cải trang như một người

đàn ông. Cô cắt mái tóc dài và nhuộm đen bằng xi đánh giày để che đi màu vàng và dán vài cọng ria mép lên mặt.

Ngay cả với mái tóc cắt ngắn sát đầu và vài sợi tóc vẫn còn dính gần mũi, trông cô vẫn dễ thương. Anh không thể tưởng tượng được khi anh nhìn cô lần đầu và không cân nhắc đến việc cô là một phụ nữ. Anh đã ném cô xuống sàn nhà, vì Chúa. Và sau đó anh còn sờ mó người cô, tìm kiếm vũ khí.

Cô liếc nhìn anh như thể cảm nhận được ánh mắt anh đang dán vào cô, và anh cảm thấy nó lần nữa, sự thu hút giới tính lóe lên giữa họ. Anh bắt giữ ánh mắt cô, tự tin để nụ cười của mình rộng hơn, kéo dài sự thu hút đang lớn vồn quanh họ.

Bức ảnh kia đã cho anh cảm thấy cô giống như em gái của ai đó. Nhưng việc gặp trực tiếp Melody Evans khiến anh nhận thức tốt hơn - và ơn Chúa - thực tế là trong khi cô có thể là em gái của anh đó, chắc như quỷ rằng cô không phải em gái anh.

Ngoại trừ bộ ria mép ngó ngắn, cô sở hữu gần như tất cả những thứ chết tiệt anh thích nhất ở phụ nữ. Cô cao và mảnh mai với một cơ thể mạnh mẽ ở vài nơi và mềm mại ở những nơi khác. Khuôn mặt cô khá xinh đẹp bất chấp việc thiếu trang điểm và vài lớp xi giày trên trán cùng mái tóc vàng sáng bị giấu đi. Cô có một cái mũi nhỏ nhắn, một cái miệng trông vô cùng mềm mại cùng đôi mắt xanh trong được bao quanh bởi hàng mi dày sậm màu. Rõ ràng sự thông minh tỏa sáng trong đôi mắt ấy. Nước mắt cũng cho thấy điều đó, ngay sau khi anh tự giới thiệu mình với cô. Dù trước đó, cô đã không khóc, trước sự nhẹ nhõm của Cowboy.

Như anh nhận thấy, cô đang chà sát vai trái của mình, và anh biết bất cứ sự đau đớn nào cô đang trải qua đều do lỗi của anh. Bên vái đó là nơi cô đã 'hạ cánh' khi lần đầu tiên anh tóm lấy và ném cô xuống sàn nhà.

"Tôi xin lỗi, chúng tôi đã không đối xử tử tế với cô, thưa cô" anh nói "Tuy nhiên trong công việc của mình, chúng tôi không được trả tiền để lịch sự và hỏi han trước"

"Dĩ nhiên rồi" cô thì thầm, nhìn gần như e thẹn với anh "Tôi hiểu - "

Matthews cúi xuống cô "Well, tôi không hiểu, và các anh có thể chắc chắn rằng cấp trên của mình sẽ được nghe về chuyện này. Giữ nhân viên của đại sứ bằng súng và khống chế chúng tôi"

Cowboy không có cơ hội để bảo vệ hành động của Alpha Squad vì Melody Evans đã đứng lên và bảo vệ họ "Những người đàn ông này tiến vào đại sứ quán để tìm chúng ta" cô nói sôi nổi "Họ đã mạo hiểm mạng sống để có mặt ở đây, bây giờ giống như họ đã mạo hiểm mạng sống của họ khi họ mở cánh cửa bị khóa và đi vào căn phòng này. Họ không biết được ai hay điều gì phía bên kia cửa!"

"Chắc chắn họ có thể chỉ nhìn và biết được chúng ta là người Mỹ" Matthews phản đối

"Chắc chắn chẳng bao giờ có một tên khủng bố lại ăn mặc như một con tin và trốn cùng đám tù nhân, chờ đợi để được giải cứu" cô bật lại "Và tất nhiên chẳng có người Mỹ nào bị tẩy não hoặc bị ép buộc lại đi hối lộ để được đổi phe cả"

Lần đầu tiên từ khi họ để các con tin đứng lên, Kurt Matthews im lặng.

Cowboy phải mỉm cười. Anh thích những phụ nữ thông minh - phụ nữ không thể bị lừa gạt. Và người phụ nữ này còn hơn cả thông minh. Cô mạnh mẽ và rõ ràng cũng rất can đảm - đứng đây và bảo vệ điều mà cô tin tưởng. Anh ngưỡng mộ sự hành động nhanh chóng của cô để giấu mình khi đối mặt với điều thật sự là thảm họa. Chắc chắn người phụ nữ mạnh mẽ trong cô có

thể hiểu được tầm quan trọng của việc rời khỏi đây - càng sớm càng tốt.

"Melody" anh nói, sau đó tự sửa lại "Cô Evans, bây giờ hoặc không bao giờ, thưa cô. Những tên khủng bố sẽ không để cô đi, và cô biết điều đó cũng như tôi. Nếu cô cũng như các quý - quý ông đây, muốn ở lại, tất cả chắc chắn sẽ chết. Thứ lỗi cho sự thẳng thắn của tôi, thưa cô, nhưng Chúa biết đó là sự thật. Nó sẽ khiến công việc của chúng tôi rơi vào địa ngục dễ hơn nhiều nếu cô đơn giản chỉ cần tin tưởng để chúng tôi giúp cô về nhà an toàn"

"Nhưng Chris đã đúng. Các anh chỉ có rất ít người trong khi bọn chúng quá đông"

Dựa vào một phụ nữ để chơi trò may rủi ma quỷ và tin rằng anh sẽ có một đồng minh vững chắc. Đứng yên, cô ghim chặt ánh mắt xanh vào anh, sự bức tức của anh hòa vào sự ngưỡng mộ tuyệt đối. Đó là sự thật, tỷ lệ cược không nghiêng về phía họ. Cô hoàn toàn liên quan đến chuyện này, và điều cần làm là anh phải tuyệt phục cô.

"Chúng tôi là Navy SEALs, thưa cô" anh nói lạnh lẽ, hy vọng cô đã từng nghe về những lực lượng đặc biệt, hy vọng sự huấn luyện khủng bố của đội SEAL10 bằng cách nào đó có cách của mình đến được với cô. Nhưng những gì anh nói không gây được bất cứ ấn tượng nào trong mắt cô.

Người đàn ông cao hơn, Chris Sterling, lắc đầu "Anh nói như thể nó là câu trả lời ấy, nhưng tôi không biết nó có nghĩa là gì"

"Nó có nghĩa là họ nghĩ họ là siêu nhân" Matthews nói khinh bỉ.

"Anh vui lòng để thiếu úy Jones nói được chứ?" Melody nói gay gắt, và Matthews yên lặng.

"Nó có nghĩa là ngay cả chỉ với bảy người chúng tôi và năm mươi người trong số chúng, tỷ lệ cược vẫn nghiêng về phía chúng tôi" Cowboy nói với họ, một lần nữa bắt gặp ánh mắt Melody và giữ chặt. Cô là một trong những người sẽ nói với mấy thằng ngu này hiểu lý lẽ "Nó cũng có nghĩa là chính phủ Hoa Kỳ đã hoàn toàn từ bỏ mọi hy vọng có lại được các bạn thông qua thương thuyết. Họ sẽ không gửi chúng tôi đi, Melody" anh nói, trực tiếp với cô "trừ khi họ đã tuyệt vọng"

Cô đang sợ. Anh có thể thấy điều đó trong mắt cô. Anh không đổ lỗi cho cô. Có một phần trong anh cũng sợ hãi.

Trong vài năm qua, anh đã học cách sử dụng sự hãi đó để trau dồi các giác quan của mình, để giữ anh cảnh giác 150% hoặc hơn thế. Anh cũng đã học được cách che giấu sự sợ hãi của mình. Sự tự tin sẽ nuôi dưỡng sự tự tin, và anh đã cố gắng truyền cho cô chút mạnh mẽ khi anh mỉm cười trấn an với đôi mắt xanh màu đại dương của Melody.

"Hãy tin chúng tôi" anh nói lần nữa "Tin tôi"

Cô quay về phía các con tin khác "Tôi tin anh ấy", cô hỏi thẳng thừng "Tôi tin"

Matthews đứng lên, phần nộ, đe dọa "Cô là con khốn ngu ngốc. Cô không thấy sao? Nếu cô cố gắng trốn thoát, chúng tôi sẽ giết chúng tôi" lạnh lùng nói.

"Không!" Giọng anh ta vút cao "Không, chúng ta sẽ ở lại ngay tại đây, đúng không, Sterling? Tất cả chúng ta. Những con sư tử biển hoặc bất cứ thứ gì họ tự gọi mình có thể đi trước và thấy bản thân bị giết, nhưng chúng ta sẽ ở lại ngay đây." (*SEAL tiếng Anh là sư tử biển*)

Giọng anh ta cao hơn "Thực tế thì, có vẻ ngài Jones đây dường như muốn chết, tôi có thể giúp anh ta một tay và hét lên gọi mấy tên bảo vệ đến và biến anh ta thành miếng thịt hamburger với súng máy của chúng ngay bây giờ."

Melody không thấy đôi vai rộng của người lính SEAL di chuyển, nhưng trước khi cô có thể chớp mắt, anh đã nhẹ nhàng hạ Kurt Matthews xuống sàn.

"Bằng cách này, đây là Thiếu úy Jones" anh nói với người đàn ông giờ đã bất tỉnh. Anh gấp ngón tay đã sử dụng để đặt Matthews vào trạng thái đó và cười một nụ cười hồi lỗi hướng về phía Melody trước khi anh ngược nhìn Chris Sterling "Thế còn anh?" anh hỏi với người đàn ông còn lại khi anh đứng thẳng lên với toàn bộ chiều cao của mình "Anh muốn tự mình bước ra khỏi đại sứ quán này, hay anh muốn giống anh bạn mình ở đây?"

"Tự đi" Sterling cố gắng nói, nhìn xuống Matthews "Tôi sẽ tự đi, cảm ơn"

Cánh cửa lặng lẽ mở ra, và một người đàn ông cao lớn - đen - hơn cả Thiếu úy Harlan Jones - bước vào.

Harvard, anh ta là người đàn ông mà Thiếu úy Jones đã gọi là Harvard "Cậu sẵn sàng chưa, lính mới?"

"Zeppo, Harpo và Groucho đây cần áo choàng" Jones nói với người đàn ông, nháy mắt nhanh về phía cô "Và dép"

Groucho. Cô đặt tay lên bờ ria mép. Anh ra hiệu về phía Matthews khi anh nói Harpo. Harpo. Melody cười lớn. Chris Sterling nhìn như thể cô mất trí và có thể khiến họ bị giết bất cứ lúc nào, nhưng Jones đã cho cô một cái nháy mắt và một nụ cười.

Kevin Costner

Kevin Costner.

Đó là người trông giống Jones. Anh trông to lớn hơn, lực lưỡng hơn, trẻ hơn nhiều hình tượng Hollywood điển trai. Và cô không nghi ngờ gì anh biết điều đó. Nụ cười đó có thể làm tan chảy những trái tim và khiến chúng mất hết can đảm.

"Melody, tôi e rằng sẽ phải yêu cầu cô cởi giày, hon"

Hon. Honey. À, cô chắc chắn từng được gọi là quý cô Evans và thừa cô đã chuyển thành 'hon' hết sức nhanh chóng. Và còn hơn cả việc cởi giày của cô... "Cái này mới đây" cô nói với anh "Và thật ấm áp. Tôi muốn giữ chúng, nếu anh không phiền."

"Tôi có phiền" Jones nói với giọng điệu lịch sự của cô "Kiểm tra đôi dép của tôi đi và nhìn xuống những thứ cô mang xem."

Cô đã làm. Thương hiệu đôi giày thể thao của cô được trang trí phù hợp ở đế, nó để lại những rãnh sâu to tướng hình chiếc giày.

"Mọi người khác trong thành phố này - và có thể trong cả đất nước này - đều có đôi dép như tôi" anh tiếp tục, nâng chân lên để cô thấy đế dép mịn "Nếu cô đi ra ngoài mà mang thứ đó, với mỗi bước chân cô sẽ để lại một dấu ấn độc đáo, việc này sẽ tương đương với việc ký tên cô lên các lớp bụi. Và điều đó sẽ là dấu hiệu để lại của chúng ta rằng các con tin Mỹ đã ở đây, vậy đó."

Melody cởi giày.

"Thế mới là cô bé của tôi chứ." anh nói, có sự hài lòng làm ấm giọng anh. Anh siết chặt vai cô nhanh chóng khi chuyển sự chú ý đến những người đàn ông đang đứng im lặng trong phòng.

Thế mới là cô bé của tôi.

Những từ ngữ mềm mại của anh cô nên phản đối kịch liệt mới phải. Melody không phải một cô bé. Jones không thể hơn cô quá nhiều tuổi và anh ta sẽ không bao giờ cho phép ai đó gọi anh ta là một cậu bé.

Nhưng có điều gì đó kì quặc trong những lời an ủi của anh ta. Cô là cô gái của anh. Cuộc sống của cô đang hoàn toàn trong tay anh.

Với sự giúp đỡ của anh, cô có thể ra khỏi đây và quay về với sự an toàn của Appleton. Nếu không có sự giúp đỡ của anh, cô chắc hẳn sẽ chết.

Tuy nhiên, cô không thể phủ nhận có điều gì đó trong giọng nói của anh. Đó là một giai điệu tinh tế nói với cô rằng anh là một người đàn ông và cô là một phụ nữ và anh sẽ không bao giờ quên điều đó.

Cô nhìn và Thiếu úy Jones khi anh nói lặng lẽ với những lính SEAL khác. Anh chắc chắn đang làm việc. Cô không thể tin rằng nụ cười của anh là dành cho cô. Họ ở đây, bên trong đại sứ quán tràn ngập những tên khủng bố, và Jones đã hướng nụ cười nóng bỏng về phía cô. Anh trông như một người đàn ông đang thoải mái dựa vào quầy bar, yêu cầu cô một ly đồ uống, tán tỉnh cô. Nhưng đây không phải một quầy bar, đây là khu vực đang có chiến tranh, Tuy nhiên, Jones nhìn và hành động như thể anh đang rất vui vẻ.

Anh chàng này là ai? Anh hoặc rất ngu ngốc, hoặc rất dũng cảm hoặc hoàn toàn mất trí.

Hoàn toàn mất trí, cô quyết định, nhìn anh lấy một bó áo choàng từ SEAL khác. Bên dưới chiếc áo của mình, anh mặc một chiếc áo gile có vẻ như đựng đầy các loại thiết bị và vũ khí. Anh trông thoải mái, một chiếc tai nghe gần như vô hình trên đầu, đính kèm một chiếc micro tương tự, nhưng nhỏ hơn, một thứ gì đó mà mấy người trực điện thoại sẽ mang. Nó kéo dài ra được phía trước miệng khi cần thiết để nói chuyện.

Loại người nào lại làm những việc này để kiếm sống chứ?

Jones ném một trong những chiếc áo choàng về phía Chris Sterling và cái khác cho cô, cùng một trong những nụ cười đó.

Thật khó để giữ bản thân không mỉm cười lại.

Như Melody nhận thấy, Jones nói chuyện với ai đó bên ngoài phòng qua micro và tai nghe của anh khi anh nhanh chóng khoác áo cho thân hình còn bất tỉnh của Kurt Matthews bằng chiếc áo choàng thứ ba.

Anh đã nói về đôi dép, Đôi dép, rõ ràng, là có chút khó khăn hơn để sắm so với một chiếc áo. Ít nhất là rất khó để tìm thứ gì đó trùng với kích thước của cô.

"Cô ấy sẽ phải đi bằng đôi tất của mình." một trong số lính SEAL khác kết luận.

"Ngoài đó rất lạnh." Jones phản đối

"Tôi không quan tâm." Melody nói "Tôi chỉ muốn đi thôi."

"Cứ làm thế đi." một người đàn ông khác nói "Đi thôi, Cowboy. Cat kiểm soát cửa sau. Ngay bây giờ."

Jones quay sang Melody "Đi lại giày vào. Nhanh."

"Nhưng anh nói - "

Anh đẩy cô vào một chiếc ghế và bắt đầu đi giày cho cô "Lucky, cậu có băng keo không?"

"Cậu biết tớ có mà."

"Băng nó vào phía dưới chân cô ấy." Jones ra lệnh, đẩy chiếc giày đang gắn trên chân cô về phía người lính SEAL.

Người lính SEAL được gọi là Lucky bắt đầu làm việc, và bản thân Jones cũng bắt đầu quấn băng vào bên chân trái cô, sử dụng một cuộn băng màu xám anh lấy trong túi của mình.

Họ quấn chặt chân cô, đảm bảo khi cô bước đi, cô sẽ không để lại một dấu chân khác thường nào phía sau.

"Nó có thể hơi trơn." Jones vẫn đang quỳ trước mặt cô, chân cô trên đùi anh, như thể anh là một nhân viên bán giày nào đó "Và chúng ta sẽ phải chắc chắn rằng cô có thể mang nó, chúng ta sẽ quấn thêm lớp băng nữa, được không?"

Melody gật.

Anh mỉm cười "Cô bé ngoan". Anh di chuyển micro để nói ngay trước miệng. "Được rồi, Cat, chúng tôi đã sẵn sàng. Chúng tôi sắp ra". Anh quay sang Melody "Cô đi với tôi, okay? Dù chuyện gì xảy ra, cứ bám sát tôi. Làm chính xác những gì tôi yêu cầu, không hỏi. Chỉ cần làm theo, hiểu không?"

Melody lại gật đầu. Cô là cô gái của anh. Cô không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác mà cô muốn ngay lúc đó.

"Nếu có nổ súng" anh nói tiếp, và khuôn mặt anh trở nên nghiêm trọng, đôi mắt rực sáng với sự hài hước hoặc sự thu hút "đứng đằng sau tôi. Tôi sẽ bảo vệ cô. Đổi lại, tôi cần hai trăm

phần trăm sự tin tưởng của cô."

Melody không thể dứt ánh mắt cô khỏi đôi mắt màu xanh sáng đó. Cô gật đầu.

Có lẽ người đàn ông này bị điên, nhưng anh cũng vô cùng dũng cảm. Anh đã đi vào khu vực khủng bố này để giải cứu cô. Anh lẽ ra có thể an toàn và khỏe mạnh, nhưng anh đã chọn để tiến vào đây và cứu cô. Tôi sẽ bảo vệ cô. Có sự táo bạo và sự tự tin trong lời anh nói, sự thật là phút tiếp theo có thể họ đều đã thiệt mạng.

"Trong trường hợp mọi thứ tồi tệ hơn." cô bắt đầu, định cảm ơn anh. Chúa biết nếu có gì đó trở nên tồi tệ, cô sẽ không có cơ hội cảm ơn anh. Cô biết không nghi ngờ rằng anh sẽ chết trước khi đạn có thể đến được với cô.

Nhưng anh không để cô kết thúc "Không có gì tồi tệ hết. Joe Cat có một cửa. Ra khỏi cái khu thối thây này dễ như ăn bánh. Cứ tin tôi, Mel."

Anh nắm tay cô, kéo cô đi cùng anh.

Dễ như ăn bánh.

Cô gần như tin anh.

CHƯƠNG 2

Có điều gì đó không ổn.

Melody có thể kết luận được từ mức độ nghiêm trọng trong những gì mà người đàn ông tên Joe Cat, như Thiếu úy Jones đã gọi nói ngắn gọn với người tên Blue.

Họ sẽ an toàn rời khỏi đại sứ quan như Jones đã hứa. Họ còn hơn cả những gì cô nghĩ rằng có thể. Họ đi phía trên và ra khỏi phạm vi thành phố, lên phía trên đồi, di chuyển lặng lẽ trong bóng tối.

Vẫn chưa hết nguy hiểm khi họ rời tòa đại sứ. Thành phố đang nằm dưới sự chỉ huy của quân đội, và lệnh giới nghiêm được thực hiện rất nghiêm ngặt. Nếu họ bị phát hiện bởi một trong những đội tuần tra trên đường, họ sẽ bị bắn mà không có bất kỳ câu hỏi nào.

Hơn một lần, họ đã phải nấp khi một đội tuần tra chỉ cách họ vài inch.

"Nhắm mắt lại" Jones thù thầm vào tai cô khi tên lính tới gần "Đừng nhìn chúng. Và thở đi. Thở nông và nhẹ thôi. Họ sẽ không thể thấy chúng ta. Tôi hứa"

Vai Melody đang bị ép chặt vào anh, và cô ép vào chặt hơn, cố gắng tìm kiếm sức mạnh từ sự áp áp mạnh mẽ của anh. Và với ý nghĩ rằng nếu cô chết, ít nhất cô sẽ không chết một mình.

Sau đó, mỗi khi họ phải ẩn nấp, anh trượt tay ôm lấy cô, giữ cánh tay còn lại với sự cảnh giác chết người. Melody đã từ bỏ sự giả vờ mạnh mẽ và tự chủ. Cô để anh ôm lấy cô, dựa vào sự to lớn và mạnh mẽ của anh, để bản thân thoải mái dưới sức mạnh của anh. Cô giấu đầu dưới cằm anh, nhắm mắt lại và lắng nghe nhịp đập đều đặn của tim anh đang đập bình tĩnh, thở nhẹ nhàng và nông như anh đã chỉ cho cô.

Cho đến giờ họ vẫn chưa bị phát hiện.

Bây giờ, Jones đã đến và ngồi cạnh cô.

"Chúng ta có rắc rối" anh nói thẳng thừng, không cố gắng giấu cô sự thật.

Lòng tin của cô đặt nơi anh giờ đã lên đến một nghìn phần trăm. Anh đã không cố gắng để giả vờ rằng mọi thứ đều tốt đẹp tuyệt vời khi mà rõ ràng là không.

"Trực thăng không đến" anh nói với cô. Trong ánh trăng, vẻ mặt anh rất nghiêm túc, miệng anh nghiền chặt thay vì cong thành một nụ cười "Còn 10 phút cuối. Chúng ta đã sẵn sàng rời đi. Chúng ta không thể tiếp tục di chuyển cùng nữa. Đến rạng đông, một nhóm lớn như thế này sẽ bị chú ý. Và sẽ không còn lâu nữa trước khi mấy tên khủng bố nhận ra cô cùng Pete và Line đã trốn thoát"

Pete và Line. Những người đã chiếm 2 trong ba đội Mod Squad. Thậm chí ngay cả trong tình huống nghiêm trọng nhất, người đàn ông này vẫn không thể ngừng hài hước "Mười phút không phải là dài" Melody phản đối "Chúng ta chỉ cần chờ thôi sao?"

Jones lắc đầu "Một phút cũng là quá dài. Mười là cực dài. Trực thăng không tới, Mel. Có điều gì đó không ổn, và chúng ta chờ ở đây là rất nguy hiểm". Anh nhắc một chân cô lên, nhìn vào để

giày.

"Đồng băng keo thế nào?"

"Chúng bắt đầu bung ra rồi" Melody thừa nhận.

Anh đưa cho cô cuộn băng của mình "Cô có thể tự quấn một lớp khác không? Chúng ta cần sẵn sàng rời khỏi đây trong khoảng ba phút nữa, nhưng ngay bây giờ tôi muốn đặt tất cả sự chú ý vào sự di chuyển sắp tới"

Melody bắt đầu quấn băng khi anh đứng lên.

Chia tay. Anh nói rằng họ sẽ chia tay. Melody cảm thấy một cơn hoảng sợ đột ngột dấy lên "Jones", cô gọi nhẹ nhàng và anh dừng lại, nhìn cô "Làm ơn. Tôi muốn đi với anh".

Cô không thể nhìn thấy mắt anh trong bóng tối, nhưng cô thấy anh gật đầu.

Bình minh đã bắt đầu thấp sáng bầu trời phía đông trước khi họ ngừng di chuyển.

Harvard dẫn đường và giữ khoảng cách với Cowboy và Melody trong suốt đêm. Anh liên tục di chuyển lên trước, âm thầm trinh sát để tìm đường tốt nhất, sau đó quay lại để báo cáo những gì anh thấy.

Cowboy rất vui khi có H. về nhóm của mình. Di chuyển qua lãnh thổ của địch đã đủ khó khăn cho chính những lính SEAL. Thêm một nữ thường dân vào đội nhiệm vụ sẽ còn khó khăn hơn rất nhiều, vượt qua được biên giới sẽ thật sự khó khăn.

Anh liếc về phía Melody. Một nụ cười nhẹ cô dành cho anh khiến anh vừa lo lắng vừa phấn khởi.

Rõ ràng cô tin tưởng anh. Anh không phải người duy nhất trong Alpha Squad đã nghe thấy cô nói rằng cô muốn đi cùng anh. Trong hoàn cảnh bình thường, một điều như vậy sẽ bị trêu chọc đến khốn khổ. Cowboy Jones, nổi tiếng sát gái, bắt đầu một lần nữa.

Nhưng tất cả bọn họ đều biết rằng những lời nói của người phụ nữ này chỉ xác nhận rằng Cowboy đã thực hiện tốt việc của mình. Thật không dễ để có được sự tin tưởng hoàn toàn của một con tin trước đây. Kurt Matthews là một ví dụ, đã không thể làm được điều đó trong cùng một cách.

Tuy nhiên, cô gái này tin tưởng anh. Anh đã thấy nó trong mắt cô mỗi khi anh nhìn cô. Anh biết không nghi ngờ rằng trong vài giờ ngắn ngủi, anh đã trở thành người quan trọng nhất trong thế giới của cô.

Anh đã dành khá nhiều thời gian nghiên cứu tâm lý con tin và những cảm xúc lo lắng liên quan tới hoàn thành việc giải cứu như thế nào. Anh đã dành gấp đôi thời gian nghiên cứu sự phản ứng của bản thân - hành vi của bản thân và phản ứng tâm lý khi đối mặt với các tình huống sinh tử.

Và điều khiến anh lo lắng nhất là nụ cười của Melody Evans rằng anh không thực sự đã trở thành trung tâm vũ trụ của cô. Không, điều khiến anh lo lắng nhất là cô đã bằng cách nào đó xoay sở để trở thành trung tâm của anh.

Anh biết điều đó có thể xảy ra. Nguy cơ thêm vào cùng trách nhiệm to lớn trong việc bảo vệ mạng sống của người khác cùng sự hấp dẫn giới tính tự nhiên cùng phản ứng tình dục mạnh

mẽ đôi khi dẫn đến một phản ứng cảm xúc như trên và vượt quá tiêu chuẩn.

Lần đầu tiên anh biết được phản ứng không đúng đắn của mình với cô gái này khi họ ẩn nấp quanh thành phố. Cô nép sát vào anh và anh choàng tay quanh người cô, không có gì sai trái với điều đó. Cô tựa đầu vào ngực anh - và không có gì sai với sự mạnh mẽ giả vờ của cô cùng sự hỗ trợ của anh theo cách đó, hoặc cả hai.

Nhưng sau đó, dưới mùi hăng hắc của xi đánh giày trên tóc cô, lẫn át cả thứ mùi mạnh mẽ của sự sợ hãi bao quanh tất cả những con tin trước đó, anh đã thấy một mùi gì đó ngọt ngào, một thứ gì đó rõ ràng là rất nữ tính.

Và sau đó, ngay sau đó, khi lính tuần tra chỉ cách họ vài inch, khi họ gần như sẽ bị phát hiện và bị giết, anh cảm thấy Melody thư giãn. Sự căng thẳng ở các con tin khác và những lính SEAL gần như có thể cắt được bằng dao, nhưng Melody đã gần như chùi vào giấc ngủ trong vòng tay anh.

Anh biết trong khoảnh khắc đó cô tin tưởng anh hoàn toàn hơn bất kỳ ai từng tin tưởng anh trước đây. Đức tin của cô đối với anh đủ mạnh để gạt đi nỗi sợ hãi. Cuộc sống của cô nằm trong tay anh, và cô đặt nó sẵn sàng ở đó, tin tưởng rằng nếu họ chết thì bởi vì không còn cách nào khác.

Và chỉ cần như vậy, khi họ trốn đằng sau thùng rác trong một con hẻm nhỏ của thành phố, toàn bộ cuộc sống của Cowboy đã thay đổi. Anh cảm thấy tim mình đang tăng tốc vượt ngoài sự kiểm soát, cảm thấy cơ thể anh đáp ứng lại sự gần gũi của cô. Anh có thể coi đó chỉ sự ham muốn tình dục ngoại trừ việc nó đã xảy ra và còn hơn thế nữa, ngay cả khi cô không chạm vào anh. Tất cả những gì cô gái này phải làm là mỉm cười với anh và anh nóng lên, với sự sở hữu mạnh mẽ.

Cowboy biết anh nên đề cập tới những điều anh đã cảm thấy với Joe Cat trước khi họ chia thành ba nhóm nhỏ hơn. Nhưng anh đã không. Anh không muốn mạo hiểm để Cat kéo anh khỏi Melody. Anh muốn chắc chắn một cách chết tiệt rằng cô sẽ bước khỏi quốc gia này và còn sống. Nhiều như anh đã tin tưởng đồng đội của mình, anh biết cách duy nhất là anh ở thật gần, tự mình chăm sóc cô.

Với sự giúp đỡ của Harvard.

Khi mặt trời bắt đầu leo cao lên phía đường chân trời, họ ngồi một lúc trong sự ấm áp đang lên dần bên ngoài một cái hang nhỏ hoang vắng Harvard đã tìm thấy là một phiên đã bị cắt.

Một khi chúng nóng lên, họ sẽ dành cả ngày ở đây, tránh xa ánh mặt trời và tránh xa bất cứ ai lang thang dưới chân núi. Đến đêm xuống, họ sẽ ra khỏi đây lần nữa, cả nhóm sẽ tiến về phía bắc.

"Tớ sẽ gác trước" Cowboy nói với Harvard.

Melody muốn ngồi cạnh anh, gần lối vào hang, đầu cô ngả ra sau, mắt nhắm nghiền, khuôn mặt hướng về phía sự ấm áp của mặt trời. Anh chạm nhẹ vào tay cô, đưa cô bi đông của mình, nhưng cô không di chuyển. Cô đã kiệt sức nhưng cô không phàn nàn một lời, cả đêm.

"Có lẽ cậu nên để cô ấy giải quyết trước đã?" Harvard nói bằng một giọng thấp.

"Tôi đột nhiên vô hình ở đây à?" Melody hỏi, mở mắt và khiến cả hai người họ ngạc nhiên.

Harvard cười trầm, tiếng cười khúc khích vui vẻ "Xin lỗi" anh nói "Tôi nghĩ rằng cô đã ngủ"

"Chúng ta đang đi đâu?" cô hỏi. Đôi mắt cô gần như cùng màu xanh với bầu trời không một gợn mây "Đến bờ biển?". Chúng hướng về phía Cowboy khi anh đưa cho cô bi đông nước.

Khi những ngón tay họ chạm nhau, anh cảm thấy ngay lập tức một sự kết nối, một dòng điện. Và anh biết rõ rằng cô cũng cảm thấy nó.

Cô bị bao phủ bởi bụi, bẩn và xi đánh giày cùng từng khớp xương mệt mỏi. Tuy nhiên, cùng lúc đó, cô cũng là người phụ nữ đẹp nhất Cowboy từng thấy. Chết tiệt, anh không nên có cảm giác theo cách này. Sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ phải có một cuộc điều trị tâm lý, làm việc với bác sĩ tâm lý và cố gắng xác định nó là cái gì, chính xác, rằng anh đã không sai. Tìm hiểu bằng cách nào cô lại có thể bò được dưới da anh...

Harvard gật đầu "Chúng ta sẽ tiến về phía biển". Anh liếc nhìn Cowboy. Họ không có nhiều thời gian để thảo luận về tuyến đường đi "Tớ nghĩ sẽ dễ dàng hơn để rời khỏi đây bằng thuyền"

"Hoặc máy bay, Trung sĩ" Cowboy xen vào "Đưa chúng ta về nhà nhanh nhất có thể"

Harvard bắn cho anh một cái nhìn, và Cowboy biết người đàn ông này cũng đang nghĩ như anh. Họ đều đã nghiên cứu kỹ bản đồ đất nước này trong suốt cuộc họp. Có một thành phố lớn giữa vị trí hiện tại của họ với biển. Theo bản đồ, thành phố đó có một sân bay. Có lẽ thay vì áp sát vào tường thành phố, họ nên tiến đủ gần để kiểm tra sân bay đó.

"Với chút ít may mắn, nó sẽ là một căn cứ quân sự" Cowboy nói to. "Chúng ta là những người cuối cùng họ sẽ mong được gặp"

Harvard gật đầu " "Sự phòng thủ tốt nhất là một sự phạm tội mạnh mẽ"

"Cả hai người các anh luôn giao tiếp khó hiểu thế à?" Melody hỏi.

Harvard đứng dậy "Lính mới nghĩ rằng chúng ta nên ăn cắp một chiếc máy bay đêm nay, và điên rồ là, tôi đồng ý. Nhưng ngay bây giờ tôi cần ngủ một chút để có thể trụ được". Anh dừng lại trước khi đi vào hang, quay lại với Melody "Cô có thể nghỉ ngơi hay bất cứ điều gì ở phía trong đó, thưa cô" anh ta nói.

Nhưng cô lắc đầu "Cảm ơn, nhưng... tôi muốn ấm hơn chút đã" cô nói với anh ta. Cô liếc nhìn Cowboy và một nét ửng hồng nhạt đỏ dần trên má cô khi cô nhận ra cô đã nói rõ điều gì. Không ai bị lừa. Rõ ràng là cô muốn ở ngoài này với người hùng riêng của mình.

Cowboy cảm thấy nó lần nữa. Cao điểm của những cảm xúc.

Harvard dừng lại bên trong "Đừng để cô ấy ngủ ngoài đó" anh chỉ cho Cowboy "Và chắc chắn cậu cũng lê cái móng Texan của mình vào trong bóng râm đi. Tôi không muốn cả hai 'đổi màu' và không thể đi được khi trời tối vì bị cháy nắng."

"Rõ rồi, thưa mẹ" Cowboy nói đều đều.

"Và đánh thức tôi trong 4 giờ nữa" Harvard hất đầu về phía sau hang "Không hơn, không kém"

Cowboy nhìn lại Melody và mỉm cười "Quý thật, tôi nghĩ rằng cậu ta sẽ không bao giờ đi chứ"

Cô đỏ mặt lần nữa.

"Cô ổn không?" anh hỏi, cả hai đều ước rằng cô không ngồi quá xa như vậy và mừng như quý về khoảng cách giữa họ. Chúa phù hộ anh nếu anh thực sự kéo cô vào vòng tay khi nó không phải một tình huống sinh tử.

"Ước gì tôi có thể rửa mặt" cô nói với anh.

Cowboy lắc đầu xin lỗi "Chúng ta phải tiết kiệm nước để uống" anh nói với cô.

"Tôi biết" cô nói "Tôi chỉ ước thôi, đó là tất cả"

Mặt trời làm ấm không khí một cách đáng kể, và Cowboy nói lỏng áo khoác của mình, thậm chí cả chiếc áo chống đạn đen anh đang mặc bên dưới.

Những từ tiếp theo của cô làm anh ngạc nhiên "Tôi cứ tưởng chúng ta chết rồi"

"Cùng lúc này ngày mai, chúng ta sẽ đứng trên mảnh đất Mỹ thân thiện rồi"

Cô di chuyển chân và nhãn mặt, sau đó kéo chân cô lại gần để cởi giày "Anh nói điều đó chỉ bằng niềm tin"

"Tôi đã sai bao giờ chưa?" anh phản đối.

Cô ngược nhìn anh, và đôi mắt cô mở to, Cowboy cảm thấy anh có thể chết chìm trong đó "Chưa" cô lên tiếng.

Cô quay lưng lại với anh sau đó, nhìn xuống khi cô bắt đầu tháo đôi giày thể thao của mình.

Đó là lúc Cowboy trông thấy máu trên tất cô. Toàn bộ phía ngoài tất bị nhuộm máu. Cô cũng trông thấy nó, và ngừng việc cố gắng cởi giày. Cô kéo đôi chân lại như thể định che đi vết máu khỏi anh.

"Anh thật sự đến từ Texan à?" cô hỏi.

Cowboy bị sốc. Cô. Đã lên kế hoạch để không nói với anh rằng đôi giày thể thao đã chà sát gót chân cô.

Cô sẽ không đề cập đến đôi chân cô đang chảy máu, vì Chúa. Từng bước của cô đem qua cực kỳ đau đớn, nhưng cô không nói một lời.

"Phải" anh nói "Fort Worth"

Cô mỉm cười "Anh đùa à. Làm cách nào một người đến từ Fort Worth lại kết thúc ở hải quân được?"

Cowboy nhìn thẳng vào mắt cô "Tôi biết chân cô đang chảy máu" anh nói thẳng "Tại cái chết tiệt gì mà cô không nói với tôi, cả mười hai giờ qua?" Giọng anh nghe khắc nghiệt hơn, sắc nhọn hơn anh dự định.

Và dù nụ cười của cô nhạt đi khuôn mặt cô nhợt nhạt, cô hếch cằm lên và bình tĩnh đáp lại cái nhìn của anh.

"Bởi vì nó không quan trọng"

"Tôi có đồ sơ cứu. Tôi có thể băng lại. Tất cả những gì cô cần làm là nói ra"

"Tôi không muốn làm chúng ta chậm lại" Cô lặng lẽ nói.

Cowboy rút bộ đồ sơ cứu quân đội của anh khỏi áo khi đứng lên "Cô sẽ tự cởi giày hay tôi phải giúp cô?"

Nhưng anh đã quỳ xuống trước mặt Melody, anh có thể thấy sự đau đớn trên mặt cô khi cô trượt khỏi đôi giày. Đôi mắt cô đầy nước nhưng cô đang chiến đấu với chúng, chớp mắt để chúng không rơi, một lần nữa từ chối việc khóc lóc.

Đốt ngón tay cô trắng bệch, bàn tay siết chặt trong lòng, khi anh kéo một chiếc tất ra nhẹ nhàng nhất có thể.

"Thực ra thì" anh nói lặng lẽ, hy vọng đánh lạc hướng sự chú ý của cô bằng lời nói của anh "tôi chuyển đến Fort Worth khi tôi khoảng 12 tuổi. Trước đó tôi sống ở khắp nơi trên thế giới. Hải quân là sự nghiệp của cha tôi, và bất cứ nơi nào ông đóng quân, đó là nơi chúng tôi sống"

Cô có một đôi chân thật đẹp - dài và thanh mảnh, ngón chân thẳng. Có chút màu xanh còn sót lại của sơn móng trên chân cô, như thể cô đã cố gắng vùi vĩa cạo nó đi nhưng không thể hết được hoàn toàn. Anh thích ý tưởng sơn móng chân màu xanh lá. Nó thật khá thường.

Hấp dẫn.

Nóng bỏng.

Cowboy kéo sự chú ý của mình trở lại với nhiệm vụ chính. Anh đặt chân cô lên đùi khi mở bi đông và sử dụng chút nước quý giá để rửa sạch máu. Anh cảm thấy cô cứng người lên khi anh chạm vào cô, và dạ dày anh xoắn lại khi anh cố gắng hết sức để nhẹ nhàng.

"Ông ấy là một đô đốc" anh tiếp tục, nói cho cô về cha mình "Ông ấy đang đóng trong D.C. Nhưng mẹ tôi vẫn sống ở Fort Worth, chỉ có vậy, xét đến Fort Worth là một thành phố trong đất liền như cô biết đấy."

Anh dành cho cô một nụ cười nhanh bù đắp lại sự buồn bã trong câu chuyện của mình. Phải, cuộc sống gia đình của anh thật kinh khủng. Cha anh là một lính Hải quân nguyên tắc. Ông già là một người cầu toàn, khắc nghiệt, đòi hỏi khắt khe và lạnh lùng. Ông điều khiển gia đình cũng cùng một cách ông chỉ huy những con tàu, trong đó, cả hai cậu con trai và vợ ông, rất được kỳ vọng.

"Vậy điều gì khiến anh gia nhập hải quân? cô hỏi, căng mình ra khi anh bôi thuốc mỡ kháng sinh trên làn da trần xước của cô.

"Thực tế là, ông già hướng tôi vào đó" Cowboy nói với cô cùng một nụ cười, bôi thuốc mỡ nhanh như anh có thể "Cô không thể trở thành đô đốc mà không có chút trí khôn, và Harlan già cả là người đầu tiên mà không ai lừa được."

Anh lau thuốc mỡ khỏi tay vào mép dưới chiếc áo choàng, sau đó lục tìm băng gạc "Sau khi tôi tốt nghiệp trung học, ông già muốn tôi đi học đại học và sau đó là chương trình đào tạo sĩ quan của Hải quân Hoa Kỳ. Tôi bật lại và đặt lại tương lai tươi sáng cho mình - thứ mà tôi chắc chắn tôi sẽ tìm thấy trong cuộc thi của những người chần bò. Tôi dành một năm để làm điều đó - trong suốt khoảng thời gian đó ông già quẩn quại rồi tung lên. Ngay cả khi nhìn lại, điều đó đã rất có chút giá trị."

Anh mỉm cười nhìn vào mắt Melody "Ông già bắt đầu gửi thư cho tôi, nói với tôi về vấn đề ông gặp phải với 'những sự bùng nổ của lính hải quân SEAL'. Tôi biết khi còn trẻ, trước khi tôi

được sinh ra, ông già đã được nhận vào chương trình đào tạo BUD/S và đã qua đào tạo để trở thành một SEAL. Nhưng ông là một trong 85% người không thể qua được nó. Ông bị đẩy khỏi chương trình - ông không đủ cứng rắn. Vì vậy, mỗi lần viết cho tôi, tôi có thể thấy rằng ông ấy vẫn mang theo mỗi thù hận lớn đối với đơn vị SEAL"

"Vậy là anh tham gia SEAL để chọc tức ông ấy" Melody đoán.

Cowboy gật đầu, nụ cười của anh rộng hơn "Và để ông ấy biết rằng tôi có thể thành công ở nơi ông ấy thất bại." anh cười khúc khích "Ông già đã khóc với những giọt nước mắt của niềm vui và niềm tự hào ngày tôi nhận được budweiser - huy hiệu SEAL. Tôi đã rất bối rối-tôi hiếm khi nhìn thấy nụ cười của ông già, đừng nói đến khóc. Chỉ ra rằng bằng cách tham gia SEAL, tôi đã đặt bản thân mình chính xác nơi ông ấy muốn tôi ở. Ông ấy không ghét SEAL như cách ông ấy muốn tôi tin. Ông ngưỡng mộ và tôn trọng họ và ông ấy biết tiềm năng mà tôi có thể đạt được, là một trong số họ. Rồi hóa thân thành ông bố già yêu quý của tôi sau tất cả."

Cô nhìn anh như thể anh là một người hùng "Anh thật đáng kinh ngạc" cô nói nhẹ nhàng "Để bản thân nhận ra tất cả và đối diện với ông ấy như vậy..."

"Một trong những điều đặc biệt của tôi là tâm lý" anh nói với cô cùng một cái nhún vai "Nó không hẳn là vấn đề lớn"

Tất cả những gì anh phải làm là nghiêng về phía trước và anh có thể hôn cô, đôi môi ngọt ngào mềm mại. Cô sẽ không phải đối. Trên thực tế anh có thể nói từ các tia lửa của nguồn nhiệt trong mắt cô rằng cô sẽ chào đón những cảm giác của miệng anh trên cô.

Thay vào đó, anh quay đi, băng bó đôi chân cô trong im lặng. Phải, một trong những điều đặc biệt của anh là tâm lý, và anh biết chính xác loại vấn đề gì mà chỉ một nụ hôn có thể gây ra. Nhưng có lẽ, chỉ có lẽ, sau khi anh đưa được cô đến nơi an toàn...

"Cô nên ngủ đi." anh nói lạnh lẽ.

Melody liếc nhìn về phía hang "Tôi có thể ở lại đây không, gần cửa ấy?"

Gần anh.

Cowboy gật đầu "Chắc rồi" anh nói lạnh lẽ, di chuyển ra khỏi ánh mặt trời và trở lại chỗ bóng râm. Anh thấy một phiến đá phẳng, khá thoải mái để tựa lưng và duỗi chân, khẩu HK MP5-K nằm thư giãn trong vòng tay anh.

Anh giữ mắt nhìn về phía đường chân trời xa xôi khi cô bọc mình trong chiếc áo choàng và nằm xuống, ngay trên mặt đất, không xa anh. Anh ước gì mình có một chiếc giường gấp hoặc một tấm chăn cho cô. Quý thật, anh ước gì mình đã đặt một bữa tối tại một nhà hàng ưa thích cùng chìa khóa căn phòng khách sạn bốn sao cho cô. Anh ước có thể cùng cô ngả lên chiếc giường khách sạn mềm mại và...

Anh đã đẩy ý nghĩ của mình đi xa, quá xa. Đây không phải thời gian hoặc địa điểm cho những thứ phiền phức như vậy.

Không lâu trước khi tiếng thở của cô chậm và đều. Anh liếc nhìn cô và tìm anh thất lại.

Trong giấc ngủ, cô nhìn chỉ hơn 17 tuổi, hàng mi dài, đen nằm trên đôi gò má mềm mại. Không mất nhiều để tưởng tượng cô trông ra sao khi rửa sạch lớp xi giày trên tóc. Tóc cô cắt ngắn để che giấu sự nữ tính của mình chỉ làm nổi bật thêm cái cổ mảnh mai cùng khuôn mặt xinh đẹp.

Cowboy biết với một sự chắc chắn kiên quyết chảy tràn qua anh vượt qua cả ánh trăng cắt ngang qua rằng anh sẽ mang cô gái này trở về nhà, nơi cô thuộc về. Hoặc anh sẽ cố gắng đến chết.

Melody đang nằm nghiêng một bên, cuộn tròn như một quả bóng với một cánh tay với về phía anh. Và khi nhìn kỹ hơn, anh thấy nắm tay cô siết chặt trên nền đất, cô đang siết chặt chiếc áo choàng của anh.

"Anh ấy sẽ không quay lại bây giờ sao?"

Melody nghe thấy sự lo lắng trong giọng cô, nhìn thấy nó trong đôi mắt tối màu của người đàn ông mà Jones gọi là Harvard.

"Tôi xin lỗi" cô thì thầm.

"Lính mới đang làm việc của cậu ấy, Melody" Harvar nói với cô một cách bình tĩnh "Đây là những thứ cậu ấy làm rất tốt - cô phải tin tưởng để cậu ấy làm việc và quay lại vào lúc thích hợp"

Điều Thiếu úy Jones đang làm là đột nhập vào một căn cứ không quân đang bị những tay khủng bố chiếm giữ. Nó chỉ là một căn cứ nhỏ, anh đã nói như vậy để trấn an cô, với chỉ vài chục máy bay trên đường băng. Anh sẽ leo qua hàng rào dây thép gai để đảm bảo khu nhà chứa máy bay đồ nát không có bất kỳ thiết bị công nghệ cao nào có thể phi thẳng lên trời và bắn rơi họ khi tất cả rời đi.

Sau khi Jones đã kiểm tra khu nhà chứa máy bay, anh sẽ lên ra ngoài vào sân bay và chọn chiếc lớn nhất, nhanh nhất, chiếc máy bay tốt nhất cho tất cả để chạy trốn. Và sau khi làm xong nhiệm vụ, anh sẽ gặp lại họ ở đây.

Sau đó, cả ba người sẽ trở lại phía hàng rào và khởi động một chiếc máy bay vào lúc bình minh.

Sau khi anh quay lại. Nếu anh quay lại.

"Anh gọi anh ấy là lính mới" cô nói, cảm thấy tuyệt vọng phải nói điều gì đó với đồng đội của Jones "Nhưng người đàn ông kia, Joe Cat, anh ấy gọi Thiếu úy Jones là nhóc. Và tất cả những người khác gọi anh ấy là Cowboy. Không ai gọi anh ấy là Harlan sao?"

Harvard mỉm cười. Hàm răng trắng của anh ta léo lên, phản chiếu ánh sáng của ánh trăng len lỏi trong vết nứt trên cửa sổ "Mẹ anh ta thì có. Nhưng nói về chuyện đó. Cậu ta ghét bị gọi là

Harlan. Tôi chỉ gọi cậu ấy bằng tên đó khi tôi muốn cậu ấy phát điên. Đó cũng là tên của cha cậu ấy. Cha cậu ấy là Đô đốc Harlan Jones"

"Tôi biết. Anh ấy đã nói với tôi"

Harvard nhướn mày "Không đùa chứ. Nói với cô về ông già của cậu ấy sao. Tôi ngạc nhiên đấy, nhưng... tôi đoán tôi không cần - lính mới luôn đầy những điều bất ngờ." Anh dừng lại "Tôi đã làm việc rất gần cha Jones vài năm trước. Tôi biết đô đốc khá rõ. Tôi đoán đó là lý do tại sao tôi gọi con trai ông ta là lính mới."

"Và những người khác gọi anh ấy là Cowboy bởi vì anh ấy đến từ Texan sao?"

"Có một câu chuyện rằng cậu ấy đến với khóa huấn luyện BUD/S và đeo một chiếc nhẫn lớn trong cuộc thi của những người chăn bò cùng một chiếc mũ cao bồi." Harvard cười nhẹ.

"BUD/S" Melody lặp lại "Đó là nơi mà SEALs được đào tạo à?"

"Không nhất thiết phải ở đâu đó, nhưng là gì đó." anh ta sửa lại lời mình "Đây là chương trình đào tạo bắt buộc. Lính mới bước vào khóa huấn luyện đặt việc ở California ăn mặc với tất cả những thứ đó trừ một chiếc đỉnh thúc ngựa, và các giảng viên đã xem xét để đặt cho cậu ta cái tên Cowboy. Biệt danh Stuck."

Melody ước rằng anh trở lại.

Cô nhắm mắt, nhớ lại cách Jones đã nhẹ nhàng đánh thức cô khi ánh mặt trời bắt đầu lặn. Anh cho cô nhấp một ngụm nước từ bi đông của mình cùng một thanh dinh dưỡng có lượng protein cao từ một chiếc túi trong áo.

Anh cũng đưa cô đôi dép của mình.

Chắc anh đã mất một khoảng thời gian để cắt nó và sửa lại dây da để phù hợp với bàn chân nhỏ hơn nhiều của cô. Ban đầu cô từ chối nó, nhưng anh chỉ ra rằng giờ nó không còn phù hợp với anh nữa.

Jones đang đi trần trần lúc này. Chân trần và ở đâu đó trong căn cứ không quân mà Chúa mới biết có bao nhiêu kẻ khủng bố -

"Cô đến từ đâu, cô Melody Evans?" Giọng nói trầm của Harvard cắt ngang suy nghĩ đen tối của cô.

"Massachusetts" cô nói với anh ta.

"Thật sao? Tôi cũng vậy. Chính xác thì cô ở đâu?"

"Appleton. Nằm ở phía tây Boston. Phía tây và một chút về phía bắc"

"Tôi lớn lên ở Hingham" Harvard nói "Bờ phía nam. Gia đình tôi giờ vẫn ở đó" anh ta mỉm cười "Thật ra thì, cũng không còn nhiều người. Tất cả đều đã đi học đại học, ngoại trừ em gái út của tôi. Và thậm chí nó sẽ đi và đầu tháng chín tới."

"Tôi thậm chí không biết tên thật của anh." Melody thừa nhận.

"Becker." anh ta nói với cô "Trung sĩ Daryl Becker."

"Anh thật sự đã đến Harvard sao?"

Anh ta gật "Phải, tôi đã ở đó. Thế còn cô? Cô học ở đâu?"

Melody lắc đầu "Chuyện này không hiệu quả đâu. Tôi biết anh đang cố gắng đánh lạc hướng tôi, nhưng tôi xin lỗi, nó chỉ là không hiệu quả."

Đôi mắt nâu của Harvard đầy thông cảm "Cô muốn tôi im lặng không?"

"Tôi muốn Jones quay lại."

Sự im lặng. Nó bao trùm lên cô, khiến cô ngạt thở, khiến cô muốn nhảy ra khỏi cơ thể mình.

"Làm ơn nói tiếp đi." cuối cùng cô buột miệng nói.

"Lần đầu tiên tôi làm việc với lính mới Harlan Jones là trong một cuộc giải cứu con tin." Harvard nói với cô "nghĩ lại xem, à, khoảng 6 năm trước."

Melody gần như nghẹt thở "Anh đã làm điều này trong 6 năm sao?"

"Còn hơn ấy chứ."

Cô nhìn vào ánh mắt sắc sảo của anh ta, tìm kiếm một lời giải thích. Tại sao? "Mạo hiểm mạng sống của anh theo cách này không phải là bình thường đâu."

Harvard cười lớn "À, không ai trong chúng tôi từng tuyên bố là nó bình thường cả."

"Anh kết hôn chưa?" cô hỏi "Vợ anh đối mặt với nó thế nào?"

"Tôi chưa." anh nói với cô "nhưng một vài người trong chúng tôi đã. Joe Cat này. Và cả Blue McCoy."

"Họ đang ở đâu đó bên ngoài kia đêm nay, lẫn trốn những tên khủng bố, giống như chúng ta." cô nhận ra "Vợ họ chắc hẳn phải thích điều đó."

"Vợ họ không biết họ đang ở đâu."

Melody khịt mũi "Thậm chí còn tuyệt hơn."

"Phải là một người đàn ông mạnh mẽ để trở thành một SEAL." Harvard nói với cô lặng lẽ "Và phải là một người phụ nữ còn mạnh mẽ hơn để yêu một người đàn ông như vậy."

Yêu. Ai đang nói về tình yêu nào?

"Có phải SEAL là từ để chỉ điều gì đó, hay đơn giản chỉ là nó thật dễ thương?" cô hỏi, cố gắng để đưa chủ đề về phạm vi an toàn.

"Nó tượng trưng cho Biển, Trời, và Đất. Chúng tôi học để có thể hoạt động hiệu quả trong mọi môi trường." Anh cười "Dễ thương không phải một từ xuất hiện trong ý nghĩ khi tôi nghĩ về các đơn vị SEAL."

Đầu Harvard ngẩng lên và anh đưa 1 tay ra hiệu cho cô im lặng.

Ngay lập tức, anh ta thay đổi thành một người đàn ông đang ngồi trên lối vào của một căn

hầm bị cháy - xây dựng lớp bảo vệ của chiến binh, trên mỗi tế bào trong cơ thể anh ta, tất cả cơ bắp đều căng lên với sự cảnh giác. Anh giữ cao súng nhắm về phía cửa, nâng nó lên cao hơn khi đẩy cánh cửa mở ra và...

Đó là Jones.

Melody buộc bản thân không nhào về phía anh. Cô buộc mình ngồi chính xác nơi cô đang ngồi, buộc mình không nói lời nào. Nhưng cô không thể kiểm soát được những điều đang hiển hiện trong mắt cô.

"Đi thôi." anh nói với Harvard.

Có máu trên áo choàng của anh, thậm chí Harvard cũng nhận thấy nó "Cậu ổn không?" anh ta hỏi.

Jones gật đầu thô bạo "Tớ ổn. Đi thôi. Ra khỏi cái địa ngục này."

Melody không muốn nghĩ về máu trên áo choàng của anh. Cô không muốn phải suy nghĩ về những gì anh đã trải qua, những gì anh đã làm đêm nay để đảm bảo cô được an toàn.

Có cả máu trên đôi chân trần của anh.

"Chúng ta sẽ phải làm điều này một cách lén lút hay bằng vũ lực?" Harvard hỏi.

"Bằng cách tàng hình." Jones trả lời. Nụ cười của anh đã đi mất rồi "trừ khi chúng phát hiện ra chúng ta. Sau đó, chúng ta sẽ phải dùng đến vũ lực. Và chúng ta sẽ gửi vài thằng xuống thẳng địa ngục."

Anh nhìn thẳng vào cô, và trong ánh trắng đôi mắt anh trông mệt mỏi và già cỗi "Thôi nào, Melody. Tôi muốn đưa cô về nhà."

Họ đi được nửa đường đến máy bay thì bị phát hiện.

Cowboy biết chỉ là một câu hỏi về khi nào-không phải nếu-họ sẽ bị phát hiện. Chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Không có cách nào họ có thể lách đi mà không có ai nhận thấy.

Anh chỉ hy vọng họ sẽ không bị chú ý cho đến khi máy bay lăn bánh.

Nhưng chẳng có gì đúng trong đêm nay cả, bắt đầu với bốn tên khủng bố bị ngạc nhiên trong nhà để máy bay. Anh đã có chút may mắn - dù vậy-chỉ một tên trong số đó có vũ khí tự động, và nó bị kẹt. Nếu không, anh sẽ không thể chạy được đến chiếc máy bay lúc này. Anh sẽ không thể làm gì nhiều. Thay vào đó, anh đã chạy đua qua ánh mặt trời - qua cả đường bê tông. Cả hai người họ kéo Melody Evans đi, cố gắng bảo vệ cô bằng cơ thể của mình với từng viên đạn được bắn ra để chặn họ lại.

Anh hạ bốn tên trong nhà để máy bay hiệu quả và lặng lẽ. Như một SEAL, anh làm điều đó rất tốt, và đối diện với kẻ thù là điều anh chưa bao giờ e ngại. Nhưng anh không thích nó. Anh không bao giờ thích.

"Cậu có manh mối nào để nói cho tôi rằng chúng ta đang đi đâu không?" Harvard hét lên.

"Hướng mười hai giờ." Cowboy trả lời. Và nó ở đó-một chiếc Cessna nhỏ, chỉ như một con

muỗi so với những chiếc máy bay ở đây.

Giọng nói của Harvard cao lên một quãng tám "Lính mới, cái quái gì...?"

Cessna

Tôi tưởng cậu kiếm cái lớn nhất, tốt nhất, nhanh nhất-

"Thế cậu muốn một cái 727 à?" Cowboy hỏi khi anh nắm lấy tay cầm cánh cửa, giật nó mở ra và nhét Melody vào trong "Là cái này hoặc một cái 727, và tớ chán như quỷ rằng không muốn thành một con vịt ngồi trên đường băng, chờ mấy cái động cơ phản lực khởi động."

Anh đã khởi động khi anh chạy ra đây lúc trước, vì vậy anh chỉ kéo cần gạt và động cơ bắt đầu chạy "Cái này, tớ thấy rằng chúng ta sẽ trở thành mục tiêu nhỏ hơn trên không nữa, trong trường hợp mấy tên khủng bố muốn thử nghiệm mấy thứ đồ chơi phòng không của chúng."

Nhưng Harvard không lắng nghe. Anh ta đang đứng, chân choãi rộng, chuẩn bị tinh thần đặt chân xuống đất, quét khẩu AK-47 của anh ta một vòng, giữ cho đám chó sói ở nguyên tại chỗ.

"Anh có biết lái máy bay không?" Melody hét lên xuyên qua sự ồn ào.

"Giữa tôi và H. không có gì chúng tôi không thể lái được." Cowboy quay về phía sau, ấn đầu cô xuống khi một viên đạn phá vỡ một ô cửa sổ "Nằm xuống."

Anh siết động cơ, quay máy bay một vòng tròn nhanh và chính xác để mấy tay súng trong tầm ngắm của Harvard.

Anh cất cánh trước khi H. thậm chí có thể đóng cửa hoàn toàn, và chui lại vào máy bay. Họ cất cánh với tốc độ quá nhanh để có đủ thời gian cần thiết cho máy bay chạy trên đường băng.

"Tớ giả sử là cậu có một kế hoạch trong đầu." Harvard nói, thắt dây an toàn. Anh là một người khắt khe với sự an toàn cá nhân. Có vẻ gần như vô lý. Bốn mươi người đàn ông bắn vào họ, và H. vẫn có thể thắt dây an toàn một cách chính xác.

"Chúng ta không sử dụng đường băng." Cowboy hét lớn, đẩy động cơ mạnh hơn, nhanh hơn "Chúng ta sẽ cất cánh... ngay... bây giờ."

Anh kéo cần số trở lại và động cơ gầm lên khi họ nghiêng máy bay để tránh va vào mái một tòa nhà gần đó.

Cowboy nghe tiếng Harvard hét, và sau đó, ơn Chúa, họ đã cất cánh. Họ đang ở trên không.

Anh không thể diễn tả được sự hưng phấn cho sự thành công của mình "Melody, em yêu, tôi đã nói với em rằng chúng tôi sẽ đưa được em về nhà!"

Melody thận trọng ngẩng đầu lên "Tôi đã có thể ngồi dậy được chưa?"

"Chưa, chưa xong đâu." Harvard vẫn quá cẩn trọng khi anh nhìn qua vai, về phía đường băng đang dần biến mất "Chúng sẽ điều động quân đuổi theo chúng ta-bắn hạ chúng ta."

"Không, chúng sẽ không." Cowboy nói, quay sang cười với anh ta. Chúa ơi, lần đầu tiên trong những giờ qua, anh lại có thể mỉm cười lần nữa.

Họ đang bay không đèn, chỉ dựa vào thính giác. Đất nước hoang vắng này quá nhỏ bé để bay với tốc độ này, với những cơn gió tạt quanh họ, họ muốn ở trong không phận thân thuộc vài phút nữa. Sự thật là họ đã đi được khá nhiều trong đêm qua. Nhưng việc này thật khó để xác định được biên giới.

"Có phải chúng ta đang bay rất thấp không?" Melody hỏi.

"Chúng ta bay bên dưới tầm radar" Cowboy nói với cô. "Ngay khi chúng ta qua được biên giới. Tôi sẽ bay cao hơn."

Harvard vẫn đang quan sát phía sau, chờ đợi một chiếc máy bay xuất hiện sau họ "Tớ không biết làm cách nào cậu thuyết phục được chúng không bám theo chúng ta, Jones."

"Tớ giỏi thuyết phục mà." Cowboy nói "Cậu nghĩ tớ làm gì đêm nay mà lại lâu thế? Tớ không dừng lại để lấy một chiếc sandwich trong kho thực phẩm đâu, chắc chắn đấy."

Harvard nheo mắt "Có phải cậu...?"

"Chuẩn rồi."

Harvard bắt đầu cười lớn.

"Gì chứ?" Melody hỏi "Anh đã làm gì?"

"Có bao nhiêu chiếc ở đó?" Harvard hỏi

Cowboy cười toe toét "Khoảng hơn 1 chục. Gồm cả chiếc 727."

Melody quay sang Harvard "Anh ấy đã làm gì?"

Anh ta quay về chỗ ngồi và đối mặt với cô "Cậu lính mới đây đã vô hiệu hóa tất cả máy bay ở đó. Bao gồm cả chiếc 727. Có một lỗ khổng lồ trong căn cứ đang ở đó bây giờ, nhảy như điên."

Cowboy quay lại nhìn vào bóng tối, hy vọng sẽ thấy nụ cười của cô. Nhưng còn xa điều anh có thể nói, biểu hiện của cô thật nghiêm trọng, đôi mắt cô thờ ơ.

"Chúng ta đã qua biên giới." Harvard tuyên bố "Các chàng trai và cô gái, có vẻ như chúng ta sắp về nhà rồi!"

Thiếu úy Harlan Cowboy Lính mới Nhóc Jones hạ cánh ít nhiều thuận lợi và dễ dàng hơn khi anh cất cánh.

Melody có thể thấy những chiếc xe cứu thương và Red Cross trucks* đang tiến tới để gặp họ trong ánh bình minh sớm. Trong khoảnh khắc, họ sẽ dừng lại và trèo ra khỏi máy bay.

Red Cross trucks

Cô muốn bốn lít nước lọc, không đá, xếp hàng trước mặt để cô có thể uống như điên và không dừng lại. Cô muốn muốn vòi sen trong khách sạn với dịch vụ phòng. Cô muốn khăn sạch và chiếc gối mềm mại của chiếc giường cỡ lớn. Cô muốn quần áo sạch sẽ và một thợ làm tóc để có thể làm gì đó có ích với đám xi giầy cho cô.

Nhưng trước khi có được những điều đó, cô muốn ôm Harlan Jones trong vòng tay. Cô muốn ôm chặt anh, cảm ơn anh với sự im lặng trong vòng tay cho tất cả những gì anh đã làm cho cô.

Anh đã làm rất nhiều điều cho cô. Anh đã cho cô rất nhiều. Lòng tốt của anh. Vòng tay an ủi của anh. Nụ cười khích lệ của anh. Những lời động viên của anh. Đôi dép của anh.

Và phải rồi. Anh đã giết chóc vì cô, bảo vệ cô, cho cô về với tự do.

Cô đã trông thấy máu trên áo anh, nhìn thấy ánh mắt anh, khuôn mặt anh. Anh đã lao vào rắc rối một mình và anh đã tước đi cuộc sống của vài kẻ thù. Và từ khóa ở đây không phải kẻ thù. Nó là cuộc sống.

Melody đã quen thuộc từ lâu với khái niệm 'Tất cả đều công bằng trong tình yêu và chiến tranh'. Và đây đã là một trận chiến. Chính phủ đã bị lật đổ và đất nước đang bị xâm chiếm bởi lực lượng khủng bố. Chúng sẽ đe dọa nước Mỹ. Cô biết rõ rằng chỉ có 'chúng' hoặc 'chúng ta'.

Những gì khiến cô sửng sốt nhất lại chính là những gì Cowboy Jones làm. Đó là những gì anh thực hiện, ngày này qua ngày khác. Anh đã làm nó trong suốt sáu năm qua và anh sẽ tiếp tục làm vậy cho đến khi anh nghỉ hưu. Hoặc bị giết.

Melody nghĩ về vết máu trên áo Jones, nghĩ về thực tế rằng nó chỉ đơn giản là máu của chính anh.

Tất cả mọi thứ đều công bằng trong tình yêu và chiến tranh.

Nhưng nguyên tắc nào nếu như bạn không may rơi vào tình yêu với một người chiến binh?

Jones tắt động cơ, sau đó đẩy cánh cửa mở ra với đôi chân trần của mình. Nhưng thay vì trèo ra, anh quay lại phía Melody, đưa tay ra cho cô để đỡ cô khi cô leo qua cabin chật chội về phía cửa.

Anh trượt xuống khỏi máy bay, sau đó ngược nhìn cô.

Anh đã cởi chiếc áo choàng dính máu, nhưng anh vẫn mặc áo chống đạn với rất nhiều túi, mặc bên ngoài một chiếc áo sơ mi đen được nguy trang dính đầy mồ hôi và bụi bẩn, mái tóc anh dính bết trên đầu. Xi đánh giày dưới cằm và trên cổ anh - từ nơi cô đã rúc vào anh, tìm kiếm sức mạnh và sự thoải mái trong vòng tay anh.

Nhưng bất chấp sự mệt mỏi của anh, đôi mắt anh vẫn xanh hơn bao giờ hết. Anh mỉm cười với cô "Trông tôi có giống như... đã sẵn sàng cho một phòng tắm giống cô không?"

Cô buộc phải mỉm cười "Lịch sự làm sao. Có, anh chắc chắn cần. Và cũng như tôi, tôi nghĩ rằng tôi còn hơn cả sẵn sàng để trở lại là một cô gái tóc vàng lần nữa và rửa sạch những thứ này ra khỏi tóc mình."

"Nhưng trước khi cô làm vậy, liệu tôi có thể gửi đôi giày của mình cho cô về phòng khách sạn để sửa lại không?"

Melody cười lớn. Cho đến khi cô nhìn xuống đôi chân anh. Anh vẫn đi chân trần. Chúng đỏ lên và có vẻ đau.

"Anh và Harvard đã cứu mạng tôi." cô thì thầm, nụ cười của cô mờ đi.

"Tôi không biết H. thế nào." Jones nói với cô, nhìn vào đôi mắt cô "nhưng như những gì tôi quan tâm, cô Evans, đó là vinh hạnh của tôi."

Melody bắt lực quay đi. Đôi mắt anh như thôi miên. Nếu cô không quay đi, cô sẽ làm gì đó ngu ngốc như nhảy vào vòng tay anh và hôn anh. Cô liếc nhìn ra ngoài dòng ô tô đang tiến đến gần. Liệu Jones có thể tắt động cơ và dừng máy bay ra xa hơn đến cuối đường bằng để họ có thể có vài phút riêng tư không?

Anh vội lấy cô, nắm tay cô giúp cô xuống máy bay.

"Điều gì sẽ xảy ra tiếp theo?" cô hỏi.

Anh kéo cô ra với chút khó khăn và cô ngã về phía trước, thẳng vào vòng tay anh. Anh kéo cô lại gần, ép cô vào khuôn ngực rộng của mình, và cô ôm anh chặt hơn, vòng tay cô quanh eo anh với cánh tay giữ chặt như thể cô sẽ không bao giờ rời đi. Vòng tay anh nhấn chìm cô, và cô có thể cảm thấy má anh đặt thư giãn trên đầu mình.

"Jones, em sẽ gặp lại anh chứ?" cô hỏi. Cô cần phải biết. "Hay họ sẽ mang anh đi trình báo và sau đó gửi anh về bất cứ nơi nào anh đã đến?"

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào anh. Những chiếc xe tải đang dần dừng lại. Cô sẽ phải lên một trong số đó, và họ sẽ đưa cô đến nơi nào đó, xa khỏi Harlan Jones, có lẽ là mãi mãi...

Trái tim cô đang đập một cách khó khăn, cô chỉ có thể nghe được những ý nghĩ của bản thân. Cô cũng có thể cảm nhận được trái tim anh, đang tăng tốc.

"Tôi sẽ nói với em chuyện gì sẽ đến." anh nói, nhìn chăm chăm vào mắt cô nghiêm túc "Điều thứ hai sẽ đến là họ sẽ đưa em vào một chiếc xe cứu thương, và tôi cùng H. ở trong một chiếc khác. Họ sẽ đưa chúng ta đến bệnh viện, chắc chắn rằng tất cả chúng ta sẽ có cuộc phỏng vấn ngắn, có lẽ là riêng biệt. Sau khi xong, em sẽ được đưa đến bất cứ khách sạn nào họ biết lúc này, và tôi sẽ có một cuộc thẩm vấn chi tiết hơn. Sau khi cả hai chúng ta đều sạch sẽ, tôi sẽ gặp lại em ở bữa tối trong khách sạn - nghe thế nào?"

Melody gật đầu. Điều đó nghe có vẻ tốt.

"Tuy nhiên, điều đầu tiên sẽ xảy ra." anh nói với cô, miệng cong lên thành nụ cười quen thuộc "là thế này."

Anh cúi xuống và hôn cô.

Đó là một nụ hôn tuyệt vời, một nụ hôn mạnh mẽ, một nụ hôn không-giữ-lại điều gì. Nó khuyếch đại toàn bộ lượng nhiệt cô đã thấy trong đôi mắt gợi tình của Harlan Jones trong suốt bốn mươi tám giờ qua. Chúa ơi, mới chỉ qua bốn mươi tám tiếng sao? Cô cảm thấy như thể cô đã biết người đàn ông này cả đời. Cô cũng cảm thấy, rằng cô muốn anh mỗi giây trong khoảnh khắc này.

Anh hôn cô mạnh hơn, sâu hơn, quét lưỡi anh trong miệng cô. Đó là một nụ hôn được lấp đầy bởi một lời hứa hẹn, của việc làm tình mà cô chưa bao giờ biết tới. Mặt đất như đang rời khỏi chân cô, và cô bám vào anh, cảm thấy chóng mặt và hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào trong suốt cuộc đời mình, đáp lại nụ hôn của anh với cùng sự mãnh liệt. Anh muốn cô. Người đàn ông đang kinh ngạc này, thật sự muốn cô.

Môi anh ấm áp, miệng anh nóng bỏng. Anh có vị thật ngọt ngào, như một trong những thanh năng lượng anh đã chia sẻ với cô.

Melody nhận ra rằng cô đang cười, và khi cô lùi lại để nhìn anh, anh cũng đang mỉm cười.

Và sau đó, như điều anh đã nói, cô bị kéo ra khỏi vòng tay anh và bị đưa tới một chiếc xe cứu thương khác.

Anh nhìn theo cô, dù cô đã đáp lại ánh mắt anh cho đến lúc cô bị đưa vào phía sau chiếc xe cấp cứu. Nhưng trước khi cô đi, cô liếc nhìn anh lần cuối. Anh vẫn nhìn cô, vẫn đang mỉm cười.

Và anh thì thầm một từ duy nhất "Tối nay"

Melody không thể đợi được.

CHƯƠNG 3

Bảy tháng sau,

Melody không thể chờ được nữa.

Cô phải về nhà, cô phải về nhà ngay bây giờ.

Cô quan sát hai bên, rồi chạy đến đèn đỏ ngay ngã tư của Tuyến Đường 119 và Đường Hollow. Nhưng rồi, cô biết mình không thể thực hiện 1,5 dặm cuối cùng đến Đường Potter's Field. Melody tấp vào lề và nôn ra ngay bên đường lề, khoảng nửa dặm hướng nam đến thùng thư nhà Weber. Và thậm chí sau đó, cô cũng biết mình vẫn không đi được 1,5 dặm cuối trên đại lộ Field.

Điều này lẽ ra không thể xảy ra nữa. Cô nghĩ rằng phần này của quá trình đã qua rồi chứ. Trong vài tháng tới lẽ ra nên được lấp đầy với một làn da trắng sáng cùng một cảm giác bình yên mới mẻ, và phải, được rồi, có thể thêm vào chút đau lưng thường xuyên cùng cảm giác nhoi nhói ở những dây thần kinh bên hông.

Việc ốm nghén được cho là đã phải dừng lại từ 4 tháng trước rồi. Ốm nghén. Hah! Cô không có cảm giác ốm nghén-cô có mỗi-khoảnh-khoắc-ốm-nghén-suốt-cả-ngày.

Cô chui trở lại trong xe và, sau khi trì hoãn đến hai lần, từ từ di chuyển về nhà. Khi cô đứng đó, cô hầu như không thể điều khiển xe đi đúng làn đường. Cô gần như đã quay xe và trở lại thị trấn.

Đó là Glenzen Bros, chiếc xe tải đậu ngay phía trước ngôi nhà. Và Harry Glenzen - một trong số chắt của người anh rai Glenzen - đang ở đó cùng Barney Kingman. Cùng hai người đàn ông khác đang dán một tấm gỗ lớn lên cửa sổ phòng ăn. Hay đúng hơn ở lên khung của những gì từng là cửa sổ phòng ăn.

Melody đã phải điều chỉnh lại ghế ngồi của cô phía sau vô lăng.

Từ trong nhà, cô có thể nghe thấy những tiếng gầm không thể nhầm lẫn được của chiếc máy hút bụi. Andy Marshall, cô nghĩ. Đang ở đây. Brittany có lẽ đang điên lên như một con ong bắp cày.

"Chào, Mel" Harry vui vẻ lên tiếng "Thời tiết nóng nực quá, phải không? Chúng ta thật sự có một mùa hè Ấn Độ năm nay. Nếu trời vẫn nóng thế này, mấy đứa trẻ chắc sẽ chơi 'lừa hay lộc' (trò chơi vào ngày lễ Halloween mà mấy đứa trẻ hay đi dọa ma mọi người để nhận kẹo) mà không cần mặc mấy cái áo trùm mặt."

"Này Harry" Melody cố gắng không để giọng mình trở nên sốt ruột, nhưng nhiệt độ đang giết cô. Cô đã phải chịu đựng chuyện này từ cuối tháng bảy và tháng tám và những ngày đầu tiên của tháng chín. Nhưng giờ đã là tháng 10 ở New England và lẽ ra thời tiết giờ phải là những ngày mùa thu dễ chịu. Chẳng có gì trong ngày hôm nay để có thể được gọi là dễ chịu.

Cô lê mình lên những bậc thang rất lớn phía trước ngôi nhà Victoria, nơi mà cô và chị gái đã cùng nhau khôn lớn. Melody đã quay lại đây sau khi rời trường đại học, quyết định sẽ dành một năm nghỉ ngơi cho đến khi cô quyết định được cô muốn đi đâu và làm gì với cuộc sống của

mình. Nhưng rồi mẹ cô đã gặp một người đàn ông. Một người tốt. Một người đàn ông tốt và giàu có.

Trước khi Melody có thể thậm chí là chớp mắt, mẹ cô đã tái hôn, đóng gói đồ đạc của bà và chuyển đến Florida, để lại Mel xoay xở với việc bán ngôi nhà.

Không lâu sau đó Brittany đã đệ đơn xin li hôn. Sau gần mười năm chung sống, chị ấy và chồng, Quentin đã li dị và Britt chuyển tới sống của Melody.

Melody không bao giờ có cơ hội để rao bán ngôi nhà. Và mẹ cô cũng chẳng quan tâm. Bà đang hạnh phúc hơn bất cứ lúc nào Melody từng thấy, quay về Northeast trong một tháng mùa hè và rủ hai cô con gái xuống Sarastota mỗi mùa đông.

Họ chỉ là hai chị em gái, sống cùng nhau. Melody có thể tưởng tượng ra cả hai khi chín mười tuổi, vẫn sống cùng nhà, những cô gái già nhà Evans, vẫn chưa lập gia đình, lập dị như quý, và huyền thoại của thị trấn bắt đầu.

Nhưng sớm thôi sẽ là ba người họ sống cùng nhau trong căn nhà cổ kính, phá vỡ truyền thống đặc biệt kia. Đứa trẻ sẽ sớm ra đời vào Giáng sinh. Có lẽ lúc đó nhiệt độ có thể giảm xuống 80 độ (*độ F, tương đương 26,7 độ C*)

Melody mở cửa trước. Ngay khi cô lê được chiếc cặp vào nhà, cô nghe tiếng máy hút bụi tắt.

"Mel, là em à?"

"Là em". Melody khao khát được lê chân về phía chiếc cầu thang dẫn lên phòng ngủ của cô. Tất cả những gì cô muốn làm là nằm xuống. Thay vào đó, cô hít một hơi thật sâu và đi về phía bếp "Có chuyện gì ạ?"

"Andy Marshall gặp rắc rối, là nó đó." Britt đang giận dữ, bước vào căn phòng màu vàng vui vẻ qua cánh cửa nối với phòng ăn "Mấy đứa tội phạm vị thành niên đã ném một quả bóng chày vào cửa sổ phòng ăn. Chúng ta phải đặt mấy cánh cửa kính đặc biệt thay thế bởi vì mấy cái cửa chết tiệt này không có cỡ chuẩn. Mấy thằng bé nói quả bóng trượt khỏi tay nó. Nó nói đó là tai nạn."

Mel đặt chiếc cặp của mình lên bàn ăn và trượt vào trong một chiếc ghế "Chắc là vậy."

Britt bắn cho cô một cái nhìn đen tối, Melody phá lên cười "Không buồn cười tí nào đâu." Brittany nói "Kể từ khi Romanellas nhận nuôi đứa trẻ đó, mọi thứ cứ rối tung lên. Andy Marshall gặp rắc rối về cách cư xử, án B, án P"

"Đứa trẻ nào cũng có vài tai nạn về hành vi của mình". Melody chỉ ra nhẹ nhàng, đặt trán lên lòng bàn tay. Chúa ơi, cô mệt quá.

Đôi mắt chị gái cô dịu lại "Ôi, quý thật. Một ngày tồi tệ nữa à?"

Melody gật đầu "Toàn bộ thị trấn đều thấy xe em tấp vào lề đường. Không ai dừng lại để xem em có ổn không. Chỉ là 'Oh, Melody Evans lại thế nữa kìa'. Hô hô, 'Này, Mel' và sau đó họ bỏ đi. Em cảm thấy mình như kiểu chú bé nói dối ấy. Trong những ngày này, em sẽ có lúc phải tấp xe vào lề đường, sẽ sinh vào bất kỳ lúc nào, và không một ai dừng lại giúp em cả."

Brittany lấy một chiếc ly khỏi khay, đổ đầy nước soda gừng "Uống cái này đi. Thay thế những gì em đã mất." cô nói, Andy Marshall cuối cùng đã bị quên lãng "Trong thời tiết thế này, mục tiêu số một của em là giữ cho bản thân không bị mất nước."

Melody nhìn lên chị gái từ ly nước. Dạ dày cô lại bắt đầu lộn nhào và cơn buồn nôn dâng lên, vì vậy cô chỉ uống một ngụm nhỏ trước khi đặt nó xuống bàn "Sao chị không đi lên cầu thang và thay bộ đồ y tá này ra trước khi chị quên rằng chị đang không ở bệnh viện nữa và thử tắm với một miếng bọt biển hay gì đó đi?" cô đề nghị.

Brittany không mỉm cười chút nào với nỗ lực tuyệt vọng của cô để khơi gợi một câu đùa "Chỉ khi em hứa sẽ nằm xuống và để chị chuẩn bị bữa tối."

Chị gái Melody có lẽ là người duy nhất trên thế giới này có thể đề nghị nấu nướng với một sự đe dọa nghiêm trọng đến vậy.

"Được mà" Melody hứa, đẩy mình khỏi ghế "Và cảm ơn chị. Em chỉ muốn kiểm tra tin nhắn trong điện thoại thôi. Em đã hỏi mượn cuốn sách mới nhất của Robert Parker ở thư viện và Bà B. nghĩ rằng nó sẽ được trả hôm nay. Em muốn biết nếu bà ấy có gọi lại". Cô bắt đầu đi về phía phòng làm việc.

"Trời ơi, em có một lối sống khá hoang dã và điên rồ. Dành một tối thứ sáu nữa ở nhà với một cuốn sách. Thành thật mà nói, Mel, thật sự là phép lạ khi mà em có thể mang thai được ngay trong lần đầu tiên đấy."

Mel giả vờ như cô không nghe thấy lời bình luận và đi đến máy nhắn tin. Chỉ có hai tin nhắn, nhưng một trong số đó là tin rất dài. Cô ngồi xuống và tua lại băng.

... thật sự là phép lạ khi mà em có thể mang thai được ngay trong lần đầu tiên...một phép lạ...

Cô ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại, nhớ lại ánh mắt Harlan Jones khi cô gặp anh nơi cửa phòng khách sạn của cô. Sạch sẽ trong bộ lễ phục hải quân, anh trông như một người khác. Vai rộng hơn so với những gì cô nhớ. Anh dường như cao hơn và mạnh mẽ hơn rất nhiều, không thể nào, Chúa ơi - và quá đẹp trai.

Cô cảm thấy mình thật lập dị và tầm thường, mặc một bộ đồ bảo thủ từ một cửa hàng trong khách sạn. Và cùng lúc đó, cô cảm thấy mình quá xuềnh xoàng. Trong cửa hàng đó không có đúng cỡ áo ngực của cô ngoại trừ một chiếc trông lỗi thời, trông như thời trang của bà ngoại, vì vậy cô đã chọn cách không mặc nó.

Đột nhiên, vải của chiếc váy lụa trở nên quá mỏng.

Ít nhất thì tóc cô cũng đã trở lại màu vàng, nhưng cô đã cắt nó quá ngắn trong nỗ lực để che giấu bản thân, Sẽ mất thêm vài tuần trước khi cô trông giống như một rocker bụi bặm đầu những năm 80.

"Em đã yêu cần dịch vụ phòng." cô nói ngược ngùng "Em hy vọng anh không phiền nếu chúng ta ở lại..."

Đó là điều táo bạo nhất cô từng nói. Nhưng không nghi ngờ gì nụ cười của Jones và sức nóng trong mắt anh. Cô đã làm điều đúng đắn.

Anh khóa cửa lại phía sau và kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô, hôn cô, và hôn cô...

"Xin chào, Melody, Bà Beatrice từ thư viện công cộng Appleton đây" giọng nói vui vẻ trên băng làm gián đoạn suy nghĩ của Melody "Cuốn sách mà cô yêu cầu đang ở đây. Chúng tôi có một danh sách chờ khá dài cho cuốn này, vì vậy, nếu cô không quan tâm nữa, xin vui lòng gọi lại! Hy vọng cô cảm thấy tốt hơn, cô gái yêu quý. Tôi nghe nói nhiệt độ sẽ thay đổi một hai hôm nữa. Tôi biết khi tôi mang thai Tommy, con trai lớn của tôi, tôi chỉ đơn giản là không thể chịu được nhiệt độ quá 72 độ (22.2 độ C). Cha Tom đã thực sự phải ra ngoài và mua một chiếc máy điều hòa cho tôi. Cô có lẽ nên cân nhắc một chiếc như vậy. Nếu cô muốn, tôi có thể nói Tom đến giúp các cô lắp nó. Gọi lại cho tôi nhé! Tạm biệt!"

Các cô. Tuyệt thật.

Đó là cô gái của tôi.

Với quyết tâm, Melody gạt ý nghĩ đó khỏi đầu mình.

Máy nhắn kêu lên, và một giọng nói khác, một giọng nam trầm bắt đầu lên tiếng.

"Yeah, chào. Tôi hy vọng mình gọi đúng số. Tôi đang tìm Melody Evans...?"

Melody rướn về phía trước. Lạy Chúa, không thể nào, phải không? Nhưng cô biết chính xác ai đang gọi. Giọng nói đó cô không thể nào quên được. Mãi mãi. Không cho đến khi cô chết.

"Tôi là Trung tá hải quân Harlan Jones, và Mel, nếu em đang nghe. Anh, à, anh đang nghĩ về em. Anh sẽ đóng quân ở bờ Đông, Virginia, trong vài tháng, và ở... nó cũng không quá xa Boston. Ý anh là, nó gần California hơn và gần như quý hơn với Trung Đông và..."

Trên băng, anh hắng giọng. Melody nhận ra cô đang ngồi trên mép ghế, háo hức nghe mỗi lời anh.

"Anh biết em đã nói gì trước khi lên máy bay đi Biston hồi tháng ba, nhưng..." Anh cười, sau đó chửi thề nhẹ, và cô gần như có thể trông thấy anh đảo mắt. "Quý thật, trong khi vẫn còn thành thật, anh sẽ trung thực. Tóm lại là, em yêu - anh lúc nào cũng nghĩ về em, luôn luôn, và anh muốn gặp lại em. Làm ơn gọi lại cho anh". Anh để lại một số điện thoại, lặp lại hai lần và sau đó treo máy.

Máy trả lời kêu bíp và sau đó im lặng.

"Ôi. Chúa. Ơi"

Melody nhìn lên Brittany đang đứng ở ngưỡng cửa.

"Có phải anh chàng này đang cố gắng giành giải anh chàng lãng mạn hay gì đó không?" chị gái cô tiếp tục "Anh ta tuyệt thật, Mel. Chất giọng cao bồi dễ thương đó - cậu ta đến từ đâu vậy?"

"Texas" Melody nói yếu ớt. Trung tá. Anh tự gọi mình là trung tá Harlan Jones. Anh đã được đề bạt và thăng cấp.

"Đúng rồi. Texas. Em đã nói với chị." Britt ngồi xuống đối diện cô "Mel, anh ta muốn gặp lại em. Điều này thật tuyệt vời!"

"Nó không hẳn tuyệt vời!" Melody phản đối "Em không thể gặp anh ấy - chị đùa à? Chúa ơi, Britt, anh ấy sẽ nhìn em và..."

Brittany nhìn cô như thể cô vừa thú nhận giết một người hàng xóm và giấu xác họ dưới tầng hầm "Ồ, Melody, em không-"

"Anh ấy sẽ biết." Melody kết thúc nhẹ nhàng hơn.

"Em không nói với anh ta em mang thai à?"

Mel lắc đầu "Không."

"Em không nói với anh ta em mang thai con anh ta - đó là cha đứa trẻ đúng không?"

"Thế em phải làm gì? Viết cho anh ta một tập thiệp à? Và em sẽ gửi nó đi đâu chứ? Cho đến lúc anh ấy gọi lại, em không hề biết anh ấy đang ở đâu." Cho đến khi anh gọi, cô không hề biết anh còn sống hay không. Nhưng anh vẫn ở đây. Anh vẫn sống...

"Melody, đây là điều cực kỳ kỳ tẻ hại để làm." Brittany nói như thể cô là một bé gái 5 tuổi một lần nữa và vừa làm vỡ chiếc đèn yêu thích của mẹ mình khi chơi bóng trong nhà. "Một người đàn ông có quyền được biết anh ta đã làm bạn gái mình có thai."

"Em không phải bạn gái anh ta. Em chưa bao giờ là bạn gái anh ta."

"Em yêu, em đang mang thai con người đàn ông này. Em có thể không phải bạn gái anh ta, nhưng em chính xác không phải người lạ!"

Melody nhắm mắt. Không, họ chẳng là gì ngoài những người lạ. Họ đã dành ba ngày trong khách sạn đó tại thành phố Trung Đông có cái tên thật khó phát âm, và ba ngày ở Paris. Trong sáu ngày quá tuyệt vời đó, họ đã làm tình nhiều hơn số lần cô có thể đếm, bao gồm cả một lần trong phòng tắm nhỏ trong chuyến bay thương mại về phía bắc nước Pháp.

Đó là điều cô đã làm. Cô đã muốn anh đến tệ hại, cô không thể chịu được để chờ cho đến khi họ hạ cánh và đón taxi đến khách sạn. Máy bay gần như không có người - cô đã nghĩ không ai sẽ chú ý nếu họ vắng mặt ở chỗ ngồi một lúc.

Vậy là cô đã thu hút sự chú ý của Jones về phía sau máy bay và kéo anh vào phòng tắm nhỏ với cô.

Sau ba ngày, cô đã học đủ bí mật để khiến anh trở nên hoang dã với chỉ một cái chạm nhẹ. Và Jones-anh có thể làm bùng lên ngọn lửa trong cô chỉ với không hơn một cái nhìn. Không lâu trước khi nhiệt độ trong phòng tăng vọt ngoài kiểm soát.

Nhưng Jones không dùng bao cao su. Anh đã để nó trong hành lý của mình. Và cô không có cái nào.

Làm tình như vậy không phải là điều thông minh nhất mà cả hai từng làm.

Brittany đi đến máy điện thoại và bật lại băng ghi âm sau đó viết lại số điện thoại anh đã để lại "Anh ta có ý gì khi nói 'anh biết điều em đã nói khi em nói trước khi em lên chuyến bay về Boston'...?"

Melody đứng lên "Anh ấy đang nói về một cuộc chuyện trò riêng tư chúng em đã trao đổi trước khi em trở về nhà."

Brittany bước theo cô ra khỏi phòng "Anh ta ngụ ý nói em là người đã phá vỡ bất kỳ điều gì hai người có."

Melody đi lên cầu thang "Britt, điều em nói với anh ta không phải việc của chị."

"Chị đã luôn nghĩ anh ta đá em, em biết đấy. 'Đủ rồi, em yêu, nó thật vui. Đã đến lúc anh đi giải cứu một chú gà khác, những nạn nhân bị giữ làm con tin ấy'"

Melody quay lại đối mặt với chị gái cô, nhìn xuống từ vị trí cao hơn của mình trên cầu thang "Anh ấy không phải loại người đó." cô dữ dội nói.

Cô thật sự có thể thấy một bánh xe đang quay trong đầu Brittany "Giờ thì em đang bảo vệ anh ta kìa. Thú vị thật. Bình tĩnh nào, em gái. Có phải em là người đá anh ta không? Chúa ơi, chị chưa bao giờ nghĩ em là người quay lưng với tình yêu và bỏ đi phũ phàng như vậy."

"Em không" Melody bắt đầu đi lên cầu thang lần nữa, thở một hơi dài thất vọng "Nghe này, không ai đá ai hết, được chưa? Nó chỉ là... bỏ đi! Chúa ơi, Britt, nó chỉ không thật sự - bọn em hầu như còn không biết về nhau. Nó chỉ là... tình dục và ham muốn, và đam mê. Một kiểu đam mê hơi nhiệt tình. Người đàn ông đó đã cứu sống em."

"Và rồi điều tự nhiên là em quyết định mang thai con anh ta"

Melody đã đi vào phòng ngủ và quay lưng đóng cửa lại, nhưng Brittany chặn cô lại.

"Đó là điều em đã nói với anh ta trước khi em lên máy bay về nhà, phải không? Đó chỉ là chuyện tình dục, ham muốn và đam mê tào lao? Em đã nói với anh ta em không muốn gặp lại anh ta nữa, đúng không?"

Melody ngồi lên giường một cách mệt mỏi "Nó không phải chuyện tào lao. Nó là thật."

"Nếu em sai thì sao? Chuyện gì xảy ra nếu như người đàn ông đó là một nửa của em, tình yêu thật sự của đời em?"

Cô lắc đầu mệt mỏi "Anh ấy không phải". Chúa ơi, trong bảy tháng qua cô đã tự hỏi bản thân điều tương tự. Chuyện gì xảy ra nếu như..."

Thật sự là cô rất nhớ người lính Hải quân SEAL của cô. Cô nhớ anh hơn những gì cô sẵn sàng thừa nhận. Có những đêm cô cảm thấy nhức nhối vì sự đụng chạm của anh, rằng cô sẵn sàng chết để trông thấy lại nụ cười của anh. Và đôi mắt xanh tuyệt vời của anh ám ảnh những giấc mơ của cô.

Nhưng những gì cô cảm nhận không phải tình yêu. Không phải.

Brittany ngồi xuống cạnh cô trên giường. "Nhiều như em nói về loại đam mê hơi quá nhiệt tình, em yêu, chị không nghĩ em là kiểu người có thể khóa mình trong phòng khách sạn với bất kỳ người đàn ông nào khác trong sáu ngày mà anh ta lại không có chút gì đó đặc biệt với em."

Melody ấn mình sâu vào chiếc gối "Ừ, phải, chị đâu có gặp Harlan Jones."

"Chị muốn gặp Harlan Jones. Tất cả những gì em nói với chị về anh ta khiến anh ta như kiểu siêu anh hùng ấy"

"Chị đúng đấy" Melody nói đắc thắng, ngồi lên lại. "Đó chính xác là quan điểm của em. Anh ấy là một kiểu siêu anh hùng. Và em đơn thuần chỉ là một người đang gặp nguy hiểm. Những gì

em cảm thấy với anh ta không phải tình yêu. Đó chỉ là sự thần tượng thôi. Jones đã cứu mạng em. Em chưa bao giờ gặp anh đó giống anh ấy - em sẽ không bao giờ gặp được nữa. Anh ấy thật đáng kinh ngạc. Anh ấy có thể làm bất kỳ điều gì. Lái máy bay. Đi chân trần. Cắt đôi dép cho vừa với chân em và khiến chúng trông như đồ mới. Anh ấy có thể nói bốn ngôn ngữ khác nhau, bốn đây! Anh ấy biết lặn và nhảy dù và di chuyển qua doanh trại quân địch mà không bị phát hiện. Anh ấy thật thông minh và dũng cảm và - Chúa ơi! - hấp dẫn hơn bất kỳ người đàn ông nào em từng biết, Britt. Chị nói đúng, anh ấy là một siêu nhân, và em không thể cưỡng lại được anh ấy - không trong một ngày, không trong sáu ngày. Nếu anh ấy không bị gọi lại Mỹ, em sẽ ở đó với anh ấy trong mười sáu ngày. Nhưng đó không thật sự là tình yêu. Đó chỉ là kiểu thần tượng thôi. Em không thể cưỡng lại Harlan Jones nhiều hơn Lois Lane có thể cưỡng lại Siêu nhân - và mối quan hệ đó còn lâu mới được gọi là lành mạnh hay bình thường."

Brittany chỉ im lặng.

"Chị vẫn nghĩ rằng thật sai trái khi không nói cho anh ta về đứa bé" cuối cùng cô cũng lên tiếng, đặt mảnh giấy ghi số điện thoại của Jones lên đầu bàn. Cô đứng lên và ra khỏi phòng, dừng lại với một tay nắm cửa "Gọi cho anh ta và nói với anh ta sự thật. Anh ta xứng đáng được biết"

Brittany rời khỏi phòng, đóng cửa lại sau cô.

Melody nhắm mắt. Gọi Jones.

Âm thanh giọng nói của anh trong máy nhắn đã gọi lại tất cả ký ức của cô.

Giống như mảnh băng anh mang phía trong cánh tay bên dưới chiếc áo sơ mi. Họ đã ở trong phòng khách sạn của cô và cô vẫn đang cố gắng giúp anh thoát khỏi bộ quân phục màu trắng, môi cô theo sau tất cả khoảng da trần mà cô có thể với tới. Cô đẩy áo khoác của anh ra và sau đó chiếc áo sơ mi trượt xuống cánh tay anh và nó ở đó - miếng băng trắng mới phủ lên một vết thương anh đã khâu lại lúc sáng.

Khi cô thúc ép, anh đã nói nó là do một con dao, khi anh đánh nhau với mấy gã trong nhà chứa máy bay ở căn cứ không quân.

Anh đã bị đâm và anh không một lần đề cập đến nó với Harvard và Melody. Anh chỉ đơn giản là tự băng bó sau đó quên luôn.

Khi cô đề nghị được nhìn, anh nhắc miếng gạc lên và chỉ cho cô mấy mũi khâu cùng một cái nhún vai và một nụ cười. Nó không phải vấn đề lớn.

Ngoại trừ vết thương 'nhỏ' đó dài 4 inch. Nó đang sưng lên và viêm - đó cũng không phải phần đề lớn với Jones, từ khi bác sĩ cho anh thuốc kháng sinh. Anh sẽ ổn trong vài ngày. Vài giờ.

Anh kéo cô lại lên trên, hôn cô với một sự dịu dàng đáng kinh ngạc đối với một người đàn ông quá mạnh mẽ, quàng chân họ với nhau khi anh lần lượt trượt cô ra khỏi lớp quần áo của cô.

Và rồi Melody biết chắc chắn rằng chuyện yêu đương của họ sẽ chẳng kéo dài.

Bởi vì không có lối thoát nào cho một người đàn ông khó tin đến vậy - người đã giải cứu một người lạ sâu bên trong hang ổ của những tên khủng bố và bị đâm bởi một con dao nhưng lại cảm thấy chuyện đó cực kỳ bình thường lại quan tâm lâu dài đến một người buồn tẻ như Melody Evans.

Anh tốt hơn nên tìm một người phụ nữ gần giống Mata Hari (*Mata Hari là nghệ danh của Margaretha Geertruida là một vũ nữ người Hà Lan, người làm điệp viên nhì trùng cho các đế quốc Pháp và Đức trong Chiến tranh thế giới thứ nhất-wiki*). Một ai đó có thể lặn biển và nhảy dù cùng anh. Một ai đó mạnh mẽ, bí ẩn và táo bạo.

Và mỗi ngày Melody sẽ không cảm thấy khá hơn. Một ai đó sẽ không bao giờ quên đề cập đến nó khi anh ta bị đâm bằng một lưỡi dao. Một ai đó sẽ rất vui vẻ được cắt cỏ và xem một trận bóng đá trên TV vào buổi chiều chủ nhật.

Cô cuộn tròn trên giường, nhìn chăm chăm vào mảnh giấy Brittany để trên bàn cạnh giường cô.

Dù sao thì, cô vẫn phải gọi lại cho anh.

Nếu cô không gọi, anh sẽ lại gọi đến nữa, cô chắc chắn. Và Chúa giúp cô nếu anh ta nói chuyện với

Brittany và chị ấy sẽ nói ra bí mật của Melody.

Hít một hơi sâu, Melody giật lấy mảnh giấy trên bàn và chiếc điện thoại.

Cowboy đang trong văn phòng tạm của Alpha Squade, cố gắng để hoàn thành vài việc.

Bảy chiếc bàn - mỗi cái của một thành viên trong đội - được đặt tùy tiện ở mỗi góc gần cột dựng của căn lều.

Căn lều quân sự này là một căn cứ dã chiến để vạch ra chi tiết trong một nhiệm vụ huấn luyện. Ngoại trừ lúc này, các thành viên của Alpha Squad là các giảng viên, không phải học viên. Trong vài tháng, một nhóm các đặc vụ FlnCOM ưu tú đã được gửi xuống từ DC để học cách chống lại những kẻ khủng bố theo cách mà đội SEAL 10 đã hoạt động.

Họ cần những chiếc bàn và những chiếc máy tính và các thiết bị công nghệ hàng đầu, để có lập kế hoạch cho phiên bản thu nhỏ của khóa huấn luyện BUD/S để đào tạo cho các đặc vụ.

Joe Catalanotto đã sử dụng sự ảnh hưởng trong tình bạn với đô đốc, Mac Forrest, để sắp xếp cho trung úy Alan Francisco, một trong những huấn luyện viên BUD/S hàng đầu, đến gặp họ ở Virginia này. Joe Cat hy vọng Frisco có thể sắp xếp lại mớ lộn xộn của những ghi chú và các kế hoạch đào tạo đội đã đề ra cho đến đây.

Frisco là một cựu thành viên của Alpha Squad đã bị loại khỏi các nhiệm vụ hoạt động do một chấn thương đầu gối hơn năm năm trước. Cowboy đã được thay thế vào chỗ trống khi Frisco bị thương. Đó là lần đầu tiên của Cowboy trong công việc này, lần đầu tiên của anh trong một cuộc chiến thật sự - và anh chắc chắn rằng đó không phải lần cuối. Cowboy chắc rằng Joe Cat, chỉ huy của đội, đã thấy tay anh run khi họ đặt một quả bom làm nổ tung một lỗ phía bên sườn đại sứ quán.

Đó là một cuộc giải cứu trong đại sứ quán khác...

Đôi mắt to trong xanh của Melody Evans lóe lên trong đầu anh, nhưng Cowboy nhẹ nhàng đẩy hình ảnh đó đi. Anh đã suy nghĩ về Mel quá nhiều trong thời gian gần đây, và ngay bây giờ anh đã viết một bản tóm tắt các thông tin anh có ý định chia sẻ với các đặc vụ FlnCOM. Theo

yêu cầu của Cat, anh phụ trách việc trình bày tâm lý cá nhân của một tên khủng bố đến với các đặc vụ. Chìa khóa thành công khi đối mặt với những tên khủng bố nằm trong sự hiểu biết lý do và mục đích của chúng - tại sao chúng lại làm vậy. Và với tất cả những sự khác biệt văn hóa, môi trường sống, tôn giáo, tâm trí của chúng rất khác nhau so với sự hiểu biết của các đặc vụ FlnCOM.

Frisco sẽ đến vào sáng thứ hai, và giờ mặc dù mới chỉ là thứ sáu, Cowboy đã hoàn thành bản báo cáo của mình hôm nay. Sau khi làm việc không nghỉ suốt bảy tháng qua, anh đã hy vọng có vài ngày cuối tuần để nghỉ ngơi.

Khuôn mặt Mel nhá lên trong suy nghĩ của anh một lần nữa. Anh đã để lại một tin nhắn trên máy trả lời anh hy vọng là của cô. Làm ơn, Lạy Chúa, để cô gọi lại.

Một lần nữa anh hít sâu một hơi và tập trung suy nghĩ vào bản báo cáo của mình. Nó rất quan trọng với anh nếu bản tóm tắt này hoàn hảo tốt. Alan "Frisco" Francisco sẽ đọc nó và Cowboy muốn nó gây ấn tượng hết mức có thể.

Bởi vì khi đã xác định được chấn thương của Frisco là vĩnh viễn, Cowboy đã trở thành một thành viên dưới sự chỉ huy của Joe Cat, là người thay thế anh ta.

Cowboy vẫn cảm thấy có chút khó chịu khi Frisco ở quanh. Anh biết người đàn ông đó đã bỏ lỡ các nhiệm vụ, và anh ở đây, thay thế anh ta một cách chính thức. Và nếu Frisco không bị thương, Cowboy có lẽ sẽ không được làm việc với bảy thành viên Alpha Squad. Cowboy được hưởng lợi từ tấm thảm kịch của Frisco, và cả hai người đàn ông đều chết tiệt là biết điều đó. Như một kết quả tất yếu, khi họ ở gần nhau, họ sẽ không ưa nhau, đặc biệt là trong những hành động lịch sự. Cowboy đã hy vọng điều đó sẽ thay đổi khi cả hai phải làm việc cạnh nhau trong vài tháng tới.

Ngay bây giờ, anh dường như là người duy nhất trong phòng, người duy nhất đang làm việc. Blue McCoy và Harvard đang kiểm tra trang web cho Heckler và Koch, nhà sản xuất vũ khí người Đức. Thậm chí Joe Catalanotto đã gác chân lên bàn làm việc của mình khi anh ta đang nói chuyện qua điện thoại với vợ, Veronica. Sinh nhật đầu tiên của con trai họ đang đến gần, nhưng từ những gì Cowboy không thể nghe lỏm được, nó có vẻ như Joe đang quan tâm đến một kế hoạch đặc biệt, rất đặc biệt, một bữa tiệc riêng tư cho cha mẹ trong ngày sinh nhật của cậu bé, sẽ được tổ chức sau khi các khách mời đã ra về và Frankie Catalanotto đã ngủ trên giường bé.

Phần còn lại của những người đang ngồi quanh 'văn phòng', cố gắng để nghĩ cách hành hạ mấy tay đặc vụ khốn khổ.

"Chúng ta sẽ bắt đầu toàn bộ kế hoạch với một bài chạy hai mươi dặm" Wesley đề xuất.

Ở một bàn khác, Lucky O'Donlon đang chơi một trò chơi điện tử với người ngoài hành tinh và mấy con tàu không gian nổ bùm bùm với hiệu ứng âm thanh ầm ầm.

"Không, tớ đã đọc bản tường trình rồi." Bobby phản đối lớn tiếng vượt qua âm thanh của đám người ngoài hành tinh "Mấy anh chàng-và mấy cô nàng đó - sẽ ở lại khách sạn Marriott trong thời gian ở đây. Tớ không nghĩ họ sẽ để chúng ta ép chạy năm dặm, chứ đừng nói đến hai mươi dặm."

Sự chú ý của Lucky bị kéo lại đáng kể "FlnCOM có cả phụ nữ ở đây à?"

"Đó là những gì tớ nghe được" Bobby nói "Chỉ một hay hai người gì đó"

Lucky mỉm cười "Một hoặc hai là tất cả những gì chúng ta cần. Một cho tớ và một cho Cowboy. Oh, nhưng chờ đã. Tớ gần như quên mất. Cowboy đã tuyên thệ tránh xa phụ nữ. Cậu ấy quyết định trở thành một linh mục - hoặc ít nhất là sống như vậy. Nhưng sau đó một lần nữa, có thể là một chút mỗi ngày với một đặc vụ FlnCOM trẻ trung xinh đẹp là tất cả những gì cậu ấy cần để cậu ấy trở lại với cuộc chơi."

Cowboy không để tâm. Lucky đã trêu chọc không thương tiếc đời sống độc thân hiện tại của anh trong nhiều tháng "Tớ không chỉ trích cách sống của cậu nhé, O'Donlon." anh nói chặt chẽ "Tớ đánh giá cao nếu cậu cũng lịch sự y như thế."

"Tớ chỉ tò mò thôi, Cowboy, đó là tất cả. Sao nào? Thật là cậu đã tìm thấy Chúa hay thứ gì đó à?" Đôi mắt Lucky đang nhảy múa với câu đùa. Anh ta không nhận ra đang đẩy Cowboy vượt quá giới hạn. "Tớ nhớ hình như ở một quốc gia Trung Đông và một cừu con tin xinh đẹp mà cậu dường như có ý định thiết lập vài trật tự thế giới. Ý tớ là, thôi nào. Rõ ràng là cậu đã ăn tối cùng cô ấy và sau đó đã không quay lại trong sáu ngày." Lucky cười "Cô ấy chắc như quỷ là rất tuyệt."

Cowboy đứng lên, chiếc ghế của anh rít lên trên sàn bê tông "Đủ rồi." Anh nói to "Cậu còn nói thêm một từ về cô gái đó và sẽ thấy những từ tiếp theo cậu nói sẽ không còn chiếc răng nào" .

Lucky nhìn anh chằm chằm "Chúa ơi, Jones, cậu nghiêm túc! Cô gái đó đã làm cái quái gì với cậu vậy?"

Nhưng sau đó anh ta cười, nhanh chóng quay lại bất cứ điều gì và quay lại trò đùa. "Cậu có nghĩ nếu tôi hỏi lịch sự, tôi cũng có thể cùng với cô ấy không?"

Cowboy nhảy đến chỗ gã SEAL tóc vàng khi Harvard bước vào giữa họ, giữ chặt tay anh, lặng lẽ nói Cowboy bình tĩnh. Người đàn ông cao lớn giữ chặt Lucky một bên, ánh mắt nguy hiểm "Cậu có biệt danh Lucky bởi với tất cả những điều ngu si từng thoát ra khỏi miệng cậu, cậu thật may mắn khi vẫn còn sống, hiểu không, O'Donlon?"

Lucky khôn ngoan quay lại sự chú ý với trò chơi điện tử của mình, liếc nhìn Cowboy với sự hoài nghi vẫn trong mắt "Xin lỗi, Jones, trời ạ."

Cowboy từ từ ngồi xuống, và khi Joe Cat gác điện thoại, một sự im lặng hoàn toàn bao trùm, chỉ bị phá vỡ bởi âm thanh trò chơi điện tử của Lucky.

Cô gái này đã làm cái quái gì với cậu vậy?

Cowboy thật sự không biết.

Chắc rằng đó là trò phù thủy. Một kiểu say mê hoặc quyến rũ. Đã bảy tháng, bảy tháng, và anh không thể nghĩ đến một người phụ nữ khác mà không so sánh cô ta, một cách thiếu công bằng, với Melody Evans.

Melody. Cô đã khiến đầu anh quay cuồng từ lúc cô mở cửa căn phòng khách sạn của cô cho anh.

Mái tóc cô sáng màu, anh gần cư bật cười. Anh biết cô là một cô gái tóc vàng từ bức ảnh của cô, nhưng cho đến khi anh trông thấy cô, anh thực sự không thể tưởng tượng được nó với kiểu cắt quá ngắn, nó làm nổi bật khuôn mặt tinh tế của cô và chiếc cổ dài duyên dáng.

Cô tuyệt đẹp. Cô đã trang điểm một chút trên mắt cùng lớp son trên đôi môi ngọt ngào của cô. Nó nhấn mạnh thêm vẻ đẹp tự nhiên của cô. Và nó nói với anh một điều không nghi ngờ rằng cô đã dự tính và chuẩn bị cho bữa ăn tối này y như anh.

Cô đang mặc một chiếc áo hình hộp quá khổ, chiếc áo quá lớn mà chắc hẳn nó đã được gửi lên từ một cửa hàng trong khách sạn. Với bất kỳ người phụ nữ nào khác, nó sẽ trông như thể cô đang chơi trò mặc đồ của mẹ. Nhưng trên người Mel, nó trông thật quyến rũ. Đường viền cổ áo để lộ ra xương bả vai thanh tú, và chất liệu vải mượt mà như bám lấy cơ thể mảnh mai của cô, để lộ ra tất cả những đường cong mềm mại, từng chi tiết đứng tim. Chân cô để trần, và cô đang đi đôi dép anh đã làm cho cô.

Sơn móng. Cô đã sơn màu hồng lên móng tay và móng chân mình. Gần như không còn chút nào của màu xanh lá.

Anh đứng đó ngoài cửa, chỉ nhìn cô, biết rằng dù cho tất cả sự im lặng đã nói với anh về những cảm xúc đằng sau mối quan hệ con tin - và - người giải cứu, anh lạc lối, anh đã thật sự lạc lối.

Anh muốn người phụ nữ này hơn bất cứ ai anh từng muốn...

Giọng nói của Wes phá vỡ sự im lặng "Cậu nghĩ họ sẽ đưa chúng ta đến Marriott không?" thành viên thấp nhất của Alpha Squad nói to.

Bobby, bạn cùng bơi của Wes, to như một chiếc tủ lạnh đặt trong nhà hàng, lắc đầu "Tôi không thấy bất cứ thứ gì giống vậy trong cuốn sổ kế hoạch của FlnCOM"

"Cuốn sổ kế hoạch của FlnCOM á?" Giọng nói khàn khàn mang âm hưởng New York của Joe Cat cắt ngang tiếng ồn của tàu vũ trụ nổ "Blue, cậu có biết bất cứ thứ gì về một cuốn sổ kế hoạch không?"

"Không, thưa chỉ huy."

"Sáng nay, FlnCOM đã gửi qua một thứ gì đó họ gọi là một cuốn sổ kế hoạch." Bobby nói với sĩ quan chỉ huy của họ.

"Đưa tôi xem." Cat yêu cầu "O'Donlon, giải tán thứ âm thanh chết tiệt đó đi."

Âm thanh trên máy tính biến mất khi Bobby tìm kiếm qua đồng giấy tờ trên bàn. Anh tìm thấy nó được ghim cẩn thận trên tập tài liệu FlnCOM đã gửi qua chuyển phát nhanh và ném toàn bộ ngang qua căn phòng về phía Cat.

Cat bắt được nó bằng một tay.

Điện thoại reo và Wesley nhắc máy "Alpha Squad Pizza. Chúng tôi giúp được gì."

Catalanotto lấy cuốn sổ và bức thư đính kèm. Anh nhanh chóng đọc lướt qua bức thư, sau đó mở cuốn sổ đến trang đầu tiên và làm tương tự. Sau đó, anh cười - một tiếng khịt mũi chế nhạo và ghim bức thư và cuốn sổ lại. Anh nhét nó trở lại vào phong bì và nhém lại về phía Bob.

"Gửi cái này đến cho Maryland với một lá thư nói rằng những người tuyệt nhất của FlnCOM không theo kế hoạch. Không quy tắc. Ký tên tôi và gửi chuyển phát nhanh."

"Vâng, thưa ngài"

"Này Cowboy"

Cowboy nhìn lên thấy Wes đang giữ điện thoại, tay đặt trên ống nói "Của cậu" Wesley nói "Một phụ nữ. Ai đó tên Melody Evans"

Đột nhiên cả căn phòng trở nên yên lặng, Cowboy có thể nghe được cả tiếng một chiếc ghim rơi.

Nhưng rồi Harvard vỗ tay "Được rồi, giải lao." anh tuyên bố lớn tiếng "Tất cả trừ lính mới ra ngoài. Đi nào. Đứng lên."

Cowboy cầm lấy điện thoại mà Wes đưa anh cho đến khi tiếng vang của cánh cửa vừa đóng mờ dần. Hít sâu một hơi, anh đặt ống nghe lên tai.

"Melody?"

Anh nghe thấy tiếng cô cười. Một nụ cười yếu ớt, run rẩy, nhưng anh không quan tâm. Cười là tốt rồi, phải không? "Vâng, em đây." cô nói "Chúc mừng anh đã được thăng cấp trung tá, Jone."

"Cảm ơn" anh nói "Và cảm ơn em đã gọi lại. Giọng em... thật tuyệt. Em thế nào?" Anh nhắm chặt mắt. Chết tiệt, anh nghe như thằng ngố.

"Bận lắm." cô nói không do dự, như thể đó là điều cô đã lên kế hoạch để nói nếu anh hỏi "Em đã rất bận. Em đang làm việc toàn thời gian như một AA (???) cho luật sư thành phố, Ted Shepherd. Ông ấy làm việc cho chính phủ, vì vậy bận như điên thời gian gần đây."

"Xem này, Mel, anh không muốn chơi đùa với em." anh nói với cô "Ý anh là, chúng ta chưa bao giờ có bất kỳ điều gì thành thật với nhau, và anh biết em nói em không muốn gặp lại anh, nhưng anh không thể đẩy em ra khỏi đầu anh được. Anh muốn chúng ta quay lại."

Đó. Anh đã nói.

Anh chờ cô nói gì đó, nhưng chỉ có sự im lặng.

"Anh có thể có một kỳ nghỉ cuối tuần và đến Massachusetts trong vòng năm tiếng."

Hơn cả sự im lặng. Sau đó "Jones, cuối tuần này thật sự rất tệ với em. Cuộc bầu cử chỉ còn vài tuần nữa và... Nó không phải thời điểm thích hợp."

Giờ thì sự im lặng thuộc về anh.

Anh có hai sự lựa chọn ở đây. Anh có thể chấp nhận lời xin lỗi của cô và gác máy, hoặc anh có thể cầu xin.

Anh đã không cầu xin hồi tháng ba. Anh đã không quỳ xuống và xin cô nghĩ lại. Anh đã không cố gắng thuyết phục cô rằng tất cả những gì cô đã nói với anh, về sự đam mê sai lầm, về mối quan hệ của họ chỉ dựa trên sự tăng mạnh của adrenaline trong việc giải cứu cô, sai lầm.

Anh là một chuyên gia thương thuyết. Tất cả những gì cô ám chỉ - tất cả ngoài sự mãnh liệt trong cảm giác của anh với cô. Nếu những cảm xúc đó không có thật, anh không biết điều gì mới là thật nữa.

Nhưng tự trọng của anh khiến anh nói tất cả những gì anh nên nói. Có lẽ nếu anh nói điều đó sau này, cô sẽ không bỏ đi.

Vậy là có lẽ anh nên cầu xin. Nó sẽ không giết anh nếu anh cầu xin, phải không. Nhưng nếu anh cầu xin, nó sẽ phải là mặt đối mặt. Không thể nào anh làm điều đó qua điện thoại.

"Không có gì thay đổi được đâu" Melody nói nhẹ nhàng "Mối quan hệ của chúng ta sẽ chẳng đi đến đâu cả"

Anh nhớ em, Mel. Cowboy nhắm mắt, không thể nói to những lời đó.

"Dù vậy, thật tuyệt khi lại nghe thấy giọng anh." Melody nói. Cô đã nói cô bận cuối tuần này. Có thể nó không hẳn là lý do rõ ràng. Có thể cô bận. Nhưng ngay cả những người bận rộn cũng có lúc phải lấy một miếng sandwich cho bữa trưa. Anh sẽ nghỉ cuối tuần, tới Boston, thuê một chiếc xe và lái tới Appleton.

Và sau đó, mặt đối mặt, anh sẽ quỳ xuống và cầu xin cô.

"Yeah" Cowboy nói "yeah - thật vui khi được nói chuyện với em."

"Em xin lỗi, Jones." cô nói khẽ, đường dây bị ngắt.

Cowboy từ từ gác máy.

Trong tất cả những tháng qua, anh ngồi đó, chờ để thuyết phục cô. Đó chắc chắn là lúc nên dừng lại chờ đợi và làm điều gì đó.

Anh lưu tệp tin của mình trên máy tính, sau đó in lại. Khi chiếc máy in lase bắt đầu in, Cowboy đẩy ghế ra sau khỏi bàn làm việc.

Anh rời khỏi căn lều dã chiến và đi về phía doanh trại nơi các thành viên khác chưa lập gia đình của Alpha Squad ở đó. Anh sẽ đóng gói đồ đạc nhanh chóng, làm thủ tục giấy tờ cần thiết để nghỉ cuối tuần, sau đó làm một chuyến đến căn cứ không quân.

Khi Cowboy kéo cửa mở, cánh cửa bên trong cũng đang mở ra, và anh gần như giẫm vào Harvard, người đàn ông quan sát cái mím môi của Cowboy sau đó thở dài.

"Không tốt, phải không?" Harvard bước lùi lại cho Cowboy bước vào phòng ngủ với những chiếc giường tầng.

Cowboy lắc đầu "Trung sĩ, tôi cần một kỳ nghỉ phép cuối tuần và thông tin về một chuyến bay đến Boston."

Harvard mỉm cười "Đi đi, lính mới. Cậu đóng gói đồ đạc. Tớ sẽ xử lý thủ tục giấy tờ. Gặp cậu ở cổng trong vòng 15 phút nữa."

Cowboy gượng cười "Cảm ơn, H."

Điều đầu tiên vào ngày mai, anh sẽ mặt đối mặt với Melody Evans.

Cô không muốn gặp anh bởi vì cô biết quá rõ rằng nếu cô thấy anh, cô sẽ không thể cưỡng lại sự cuống hốt giữa họ. Mặt đối mặt, cô sẽ không thể cưỡng lại anh hơn nữa giống anh cưỡng lại cô.

Và lúc này ngày mai, anh sẽ có cô trong vòng tay anh. Và có lẽ, nếu anh may mắn, nếu anh có thể nhún nhường là quỳ xuống cầu xin, có lẽ sau đó anh sẽ có lại cô trong cuộc sống của mình cho đến khi anh cảm thấy hài lòng, để có được cô một lần và tất cả.

Lần đầu tiên trong một thời gian dài, Cowboy lại cảm thấy mình thật sự mỉm cười.

CHƯƠNG 4

Melody trông thấy cậu bé khi đi ngang qua thị trấn và trái tim cô gần như ngừng đập.

Đứa trẻ mới nhất được nhận nuôi của gia đình Romanellas, Andy Marshall, đang đánh nhau với hai thằng bé khác hơn ít nhất ba tuổi và cao hơn cậu cả 1,5 feet.

Ba đứa trẻ khuất trong bóng tối của những tán cây bên rìa sân chơi của thị trấn. Như Melody nhận thấy, Andy đang bị xô ngã trong khi hai cậu bé lớn tuổi hơn đang cười. Những đứa trẻ lăn tròn như diễn viên đóng thế đang nhảy khỏi máy bay để chuẩn bị bung dù. Nắm tay của cậu bé đâm vào mũi thằng bé khác, khiến thằng bé lảo đảo lùi lại.

Melody có thể nghe thấy sự đau đớn trừu tượng bên trong ô tô. Cô nghe thấy tiếng la hét đau đớn thay cho những tiếng cười đùa chọc, cô biết Andy đang trên bờ vực của việc nhận được những cú đá.

Cô vòng tay lái về phía bên trái nhanh chóng lên đường Hunting và vòng trái một lần nữa vào khu vực đỗ xe của sân chơi, dựa vào còi xe khi cô bước ra.

"Này!" cô hét lên qua cửa sổ xe "Các cậu bé! Dừng lại! Dừng đánh nhau ngay lập tức!"

Một trong số mấy cậu bé lớn hơn-Alex Parks-đẩy Andy một cái thật mạnh đủ để khiến răng Melody nghiền ken kết trước khi thằng bé cùng bạn quay đầu chạy.

Khi Melody cố gắng kéo mình khỏi ghế trước của xe, Andy cũng cố gắng bỏ chạy, nhưng cậu bé không thể đẩy bản thân lên bằng bàn tay và đầu gối của mình trên bãi cỏ.

"Ôi, Andy!" Melody cúi xuống bên cạnh cậu bé "Ôi Chúa ơi! Cháu có ổn không?"

Cô với lấy cậu bé nhưng cậu giật đi và cô lùi lại.

Đầu gối và khuỷu tay cậu bé ổn, mũi đang chảy máu khá nhiều. Cậu có một vết xước trên má bên dưới mắt trái, và môi sưng vù và bị rách. Mái tóc nâu lộn xộn và kết lại vì bụn bẩn và cỏ, và chiếc áo phông của cậu đầm máu và bị tàn phá.

Một ngọn gió thổi qua và cậu bé phải vật lộn để lấy lại hơi thở của mình khi chiến đấu với những giọt nước mắt đau đớn và nhọc nhằn đang dâng đầy.

"Đi đi" cậu bé gầm gừ "Để cho tôi yên."

"Cô sẽ không làm thế." Melody nói đều đều "Bởi vì chúng ta là hàng xóm. Và đây là Appleton, hàng xóm thì giúp đỡ nhau."

Cô ngồi xuống bãi cỏ, vắt chéo chân, chiến đấu với cơn buồn nôn, biết ơn rằng họ đang ngồi trong bóng râm.

Cậu bé đang kiểm tra chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay trái gầy nhẳng của mình, kiểm tra bề mặt chiếc đồng hồ và giữ nó gần lên tai để chắc chắn nó vẫn chạy.

"Nó có vỡ không?" Melody hỏi.

"Việc của cô à?" cậu chế nhạo.

"Phải, cháu có vẻ quan tâm đến chiếc đồng hồ đó nhiều hơn thực tế là cháu đang chảy máu, vì vậy cô nghĩ-"

"Cô là mẹ đơn thân, đúng không?"

Melody từ chối thừa nhận tông giọng của cậu bé. Cậu đang cố tình thô lỗ để cô không biết cậu bé đang trên bờ vực chiến đấu với những giọt nước mắt. Cô bỏ qua cả sự thô lỗ và những giọt nước mắt đe dọa trào ra "Tóm lại, phải, cô đoán vậy. Cô tên là Melody Evans. Cô là hàng xóm của gia đình Romanellas. Chúng ta đã gặp nhau tuần trước, khi Vince và Kirsty đưa cháu về với họ."

Cậu bé ngồi xuống, vẫn đang cố bắt kịp hơi thở của mình "Cô biết đấy, họ đã nói về cô. Họ tự hỏi chính xác cô đã dính vào chuyện gì. Tất cả mọi người trong thị trấn đều nói về cô toàn thời gian."

"Trừ những lúc họ nói về cháu." Melody chỉ ra "Giữa hai chúng ta, chúng ta đều có những tin đồn toàn thời gian, phải không? Cậu con nuôi từ thành phố lớn tương, tồi tệ, người đã thổi bay chiếc máy cắt cỏ. Có lẽ họ đang cá cược rằng mất bao lâu trước khi cảnh sát tham gia vào việc bắt giữ cháu."

Cách nói thẳng thắn trung thực của cô khiến cậu bé ngạc nhiên, và cậu thật sự nhìn vào cô. Trong khoảnh khắc, cậu bắt gặp ánh mắt cô. Mắt cậu màu nâu và giận dữ - còn hơn cả sự giận dữ và cay đắng của một cậu bé mới chỉ 12 tuổi. Nhưng cậu quay mặt đi.

"Chẳng liên quan quái gì đến họ." cậu nói gay gắt "Tôi sẽ chẳng ở đây lâu đâu."

Melody vờ như ngạc nhiên "Thật sao? Vince nói với cô là cháu sẽ ở đây với ông ấy và Kirsty ít nhất cho tới tháng chính - cũng phải gần một năm nữa". Cô lục tìm trong túi xách vài tờ giấy ăn. Cô ước gì mình có chút nước gừng trong túi. Cô đang cố gắng làm bạn với cậu bé này, và Chúa biết cố gắng lớn của cô không mấy ghi điểm với cậu.

"Một năm." Andy khịt mũi "Phải, đúng vậy. Tôi sẽ đi trong một tháng. Ít hơn. Một tuần thôi. Đó gần như là tất cả những gì mọi người có thể chịu đựng được tôi."

Cô đưa cậu bé một tờ giấy ăn cho mũi cậu "Gee, có lẽ cô nên thử một thương hiệu nước súc miệng khác." Có ánh thích thú nhá lên trong mắt cậu "Cô đang cố nín cười." cậu nói khinh bỉ, thành thạo lau đi dòng máu đang chảy. Cậu bé dường như là chuyên gia trong việc lau đi những thiệt hại sau việc đánh dấm.

"Cháu quả là một cổ động viên ngọt ngào và quyến rũ, Munchikin" (*nhân vật hư cấu trong cuốn sách của L. Frank Baum*)

Cậu bé ném cho cô một cái nhìn xắc láo. Cậu bé có đôi mắt của James Dean kết hợp với Marlon Brando trong ánh nhìn mạnh mẽ và cong môi. Cậu bé thành công trong việc che giấu tất cả nỗi đau và những giọt nước mắt giận dữ phía sau "Ai thêm quan tâm? Tôi đã làm vỡ cửa kính nhà cô hôm qua đấy"

James Dean

Marlon Brando

"Cô biết" Melody cũng có thể chơi trò 'Ai thềm quan tâm?'

"Tai nạn lúc nào chẳng xảy ra."

"Chị gái cô không nghĩ đó là tai nạn đâu."

"Brittany không được sinh ra với nhiều sự kiên nhẫn lắm."

"Cô ấy là một mụ phù thủy."

Melody phải bật cười "Không, chị ấy không phải. Chị ấy có sự bình tĩnh để bị bay hơi, dù vậy."

Cậu bé nhìn đi chỗ khác "Sao cũng được"

"Dễ bay hơi nghĩa là nóng. Rất nhanh để bay mất."

"Ờ, cháu biết rồi" cậu bé nói dối.

Cô đưa cậu bé thêm giấu ăn, ước rằng cô có thể kéo cậu bé vào vòng tay mình và cho cậu một cái ôm. Cậu bé gầy hơn so với độ tuổi 12, chỉ là một phiên bản nhỏ bé. Vết thương từ việc đánh nhau và cũng có thể là từ những trận đánh khác là tất cả cuộc sống của cậu - còn hơn cả chiếc môi bị rách, mũi chảy máu và những vết trầy xước khác. Tuy nhiên, dù vậy cậu vẫn trông giống một đứa trẻ, thái độ của cậu bé thuần túy chỉ là sự chán nản của tuổi vị thành niên, và

thay vào đó cô cho cậu một nụ cười.

"Cô trông đẹp hơn cô-tên-gì-đó, mũ phù thủy ấy." cậu bé nói, khịt mũi một lần nữa "Nhưng cứ nhìn xem sự xinh đẹp đã cho cô cái gì, Preggo." (*mấy bà chữa ngoại cỡ, search google nhìn hãỉ quá =.=*)

"Thật ra thì, là do cô bất cẩn... mang thai. Và cho cháu biết sự thật." Melody nói nghiêm túc "không sử dụng bao cao su có thể khiến cô nhận được nhiều hơn chỉ là việc mang thai. Ngày nay, cháu cần sử dụng bao cao su để tự bảo vệ mình khỏi bệnh AIDS. Nhưng cô chắc chắn rằng cháu biết điều đó rồi. Những người đàn ông thông minh không bao giờ quên điều đó, không dù chỉ một phút."

Andy gật đầu, thái độ cực kỳ kẻ cả, như thể việc ngồi đây và nói chuyện về bao cao su là chuyện cậu làm hàng ngày. Rõ ràng là cậu bé thích được nói chuyện như một người lớn.

"Trận chiến đó là về cái gì vậy?"

"Chúng nó sỉ nhục cháu." cậu bé nhún vai "Cháu đấm chúng nó."

"Cháu đấm chúng nó? Andy, những thằng bé đó nặng gấp 4 lần cháu."

Cậu bé nổi giận "Chúng nó sỉ nhục cháu. Chúng đem đặt mấy câu chuyện về mẹ cháu, nói bà ấy là một con điếm, dùng thủ đoạn để kiếm tiền, và bà ấy thậm chí còn chẳng biết cha cháu là ai. Giống như cháu là một thứ gì đó tệ hại vậy" Cậu bé nhìn xuống bụng cô. "Xin lỗi"

"Cô biết ai là cha của con mình." Melody cười lớn "Gee, cháu đã theo kịp những tin đồn trong thị trấn chỉ sau vài ngày, phải không?"

Một cái nhún vai khác "Cháu để ý. Cha cháu cũng là một người lính. Ông ấy chẳng thêm chú ý đến cháu."

Không thêm chú ý. Melody nhắm mắt, chống lại một cơn buồn nôn. Cô đã không chính xác cho Harlan Jones cơ hội nào để có một sự chú ý, phải không?

"Thế cô định giữ nó hay bỏ nó?"

Đứa trẻ. Andy đang nói về đứa bé "Cô sẽ giữ nó. Em bé." Melody cười gượng "Cô nghĩ đó là một cậu bé. Nhưng cô không biết chắc. Cô đã đi siêu âm, nhưng cô không muốn biết. Tuy vậy, chỉ là... cô có cảm giác như đó là một cậu bé."

Đúng lúc đó, em bé bắt đầu cuộc nhào lộn thường xuyên quen thuộc của mình, kéo và đá một cách mạnh mẽ.

Melody cười, ép tay lên cái bụng căng tròn của mình và cảm thấy cơn buồn nôn mờ đi trong cô. Thật là một phép lạ - cô chưa bao giờ cảm thấy cảm giác vui mừng như vậy. Nó làm dạ dày cô bớt nhộn nhạo và cơn chóng mặt phai dần.

"Cậu bé đang đạp" cô nói với Andy "Đưa tay cháu đây - cháu phải cảm nhận điều này."

Andy ném cho cô một cái nhìn hoài nghi.

"Thôi nào." cô thúc giục "Cảm giác rất tuyệt."

Cậu bé lau lòng bàn tay lên chiếc quần bẩn của mình trước khi đưa nó cho cô. Cô giữ nó trên

chỗ phình ra gần rốn cô chỉ ngay khi em bé làm một cuộc lộn vòng.

Andy giật tay lại trong sự báo động "Whoa!" nhưng sau đó cậu bé ngập ngừng đi đến chỗ cô lần nữa, đôi mắt mở to.

Melody ép tay cậu bé vào tay cô, ấn nó xuống làn nữa trên 'quả bóng' căng tròn của cô nhô lên.

Andy cười, khoe hàm răng trắng, một trong số đó có một vết mẻ đáng yêu "Cảm giác như có người ngoài hành tinh trong bụng cô ấy."

"Phải, kiểu như vậy." Melody nói "Ý cô là, nghĩ thử xem. Có một con người bên trong cô. Một con người đấy." Cô mỉm cười "một tạo vật nhỏ bé, tuyệt vời, đáng yêu ở đó." Và nếu cô may mắn, con người nhỏ bé đó sẽ ra đời. Nụ cười của cô nhạt đi. Nếu cô thật sự may mắn, cô sẽ không phải dành phần đời còn lại của mình nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu xanh lục bảo và nhớ về...

"Cô ổn không?" Andy hỏi.

Thật là mỉa mai, thật sự. Cậu bé mới là người như thế vừa bị một con tàu đâm phải. Vậy mà, cậu đã hỏi cô rằng cô có ổn không.

Bên dưới vẻ ngoài khắc nghiệt của cậu bé, Andy Marshall là một đứa trẻ tốt.

"Có, cô ổn." Melody cười "Cô chỉ thấy chóng mặt và... thỉnh thoảng hơi buồn nôn."

"Cô sắp nôn à?"

"Không." Melody hít sâu một hơi "Sao chúng ta không giúp cháu sạch sẽ hơn nhỉ?" cô gợi ý "Có lẽ cô nên đưa cháu đến bệnh viện...?"

Cậu bé lùi lại, trượt ngay lại với thái độ cáu kỉnh của James Dean "Còn lâu."

"Cháu có đất bám trên đầu gối kìa" Melody cố gắng nói một cách hợp lý "Nó cần được rửa sạch. Chị gái cô là một y tá. Chị ấy có thể - "

"Phải rồi, giống như kiểu tôi để cho mũ phù thủy từ phía Tây đó chạm vào mình ấy."

"Vậy để cô đưa cháu về nhà với Kirsty - "

"Không!" Bên dưới làn da rám nắng và bụi bẩn, khuôn mặt Andy nhợt nhạt "Cháu không thể về đó như thế này. Vince nói..."
Cậu bé đột ngột quay khỏi cô.

"Ông ấy nói với cháu không được đánh nhau nữa." Melody đoán. Bạo lực không có trong vốn từ vựng của hàng xóm nhà cô.

"Ông ấy nói nếu cháu còn đánh nhau, cháu sẽ được như ý." Cầm Andy siết lại khi cậu bé đẩy mình đứng dậy "Không đời nào cháu để ông ta sử dụng thất lưng với cháu. Quý thật, cháu chỉ là sẽ không quay lại đó đâu!"

Melody cười lớn "Vince? Sử dụng thất lưng với cháu sao?"

"Cháu đi đây." Andy nói "Cũng chẳng ai thèm nhớ đến cháu đâu, phải không?"

"Andy, Vince thậm chí không sử dụng thắt lưng nữa." Vince Romanella có thể trông giống như kiểu người sẽ phản ứng mạnh với nắm tay lực lưỡng của ông ta mà không thêm suy nghĩ nhiều, nhưng trong ba năm qua, ông ta và vợ đã trở thành những bậc cha mẹ nuôi, ông ta chưa bao giờ đánh một đứa trẻ nào. Những gì Andy sẽ có 'được' là một chuyến đi tới phòng ngủ đêm nay, nơi mà cậu bé ngồi đó một mình, viết năm trang về những lựa chọn thay thế cho bất kỳ động cơ bạo lực nào.

Nhưng trước khi cô có thể nói với Andy điều đó, cậu bé đã bỏ đi, đi nhanh, cố gắng che giấu vẻ khập khiễng.

"Andy, chờ đã"

Cô chạy theo sau cậu bé. Cậu liếc nhìn lại cô và bắt đầu chạy.

"Dừng lại, Andy, chờ cô với"

Melody chạy lạch bạch, đỡ lấy bụng bằng một cánh tay.

Cậu bé phải dừng lại ở Main Street và chờ đèn giao thông trước khi có thể băng qua đường.

"Andy, Vince sẽ không đánh cháu đâu!"

Nhưng cậu bé không nghe thấy cô nói. Cậu lao qua đường và bắt đầu chạy xuống những con phố.

Melody chạy với một tốc độ của riêng cô, cảm giác như một trong số những con khủng long trong Công viên kỷ Jura. Với mỗi bước chân cô, bầu trời đang nện ầm ầm và đất đang rung chuyển.

"Andy, chờ đã. Ai đó giữ Andy Marshall lại - làm ơn!"

Cô choáng váng đầu óc, nôn nao và cảm thấy chóng mặt giống cảm giác đã khiến cô đánh mất bữa sáng lúc sớm. Nhưng không ai dường như quan tâm đến lời kêu gọi giúp đỡ của cô. Không ai dường như có chút chú ý nào đến người phụ nữ mang thai đang cố sức đuổi theo cậu bé 12 tuổi.

Không ai ngoại trừ một người đàn ông đặc biệt cao, vao rộng ở phía góc đường. Ánh sáng mặt trời cuối ngày lấp lánh trên mái tóc nâu đã được túm lại thành một kiểu đuôi ngựa sau gáy. Anh ta mặc đồ bình thường chỉ như một buổi sáng thứ bảy mua sắm đồ cũ khác, người mà đi quanh những cửa hàng nhỏ cổ kính. Anh ta mặc một chiếc áo polo xanh và mặc một chiếc quần kaki phù hợp.

Một cách dễ dàng, anh ta đưa tay ra và nắm lấy Andy quanh thắt lưng cậu bé, anh di chuyển nhẹ nhàng như một chiến binh được đào tạo khi anh di chuyển, Melody nhận ra anh ngay lập tức. Anh không cần phải đến gần hơn để cho Melody biết cái áo sơ mi kia sẽ làm nổi bật màu xanh rực rỡ trong đôi mắt anh.

Trung tá Harlan "Cowboy" Jones đã đến Appleton để tìm cô.

Bóng tối bao trùm quanh Melody, mắt cô mờ đi và cô trông thấy những ảo ảnh về Jones qua một đường hầm dài tối.

"Đây có phải đứa trẻ cô muốn không, thưa cô?" anh gọi từ bên kia đường với cô, giọng anh

yếu hơn tiếng hét trong tai cô. Anh không nhận ra cô. Anh không thừa nhận con người mới, ngoại cỡ, kích thích gấp đôi này.

Melody cảm thấy cơn buồn nôn cuộn lên trong cô, cảm giác chóng mặt xoáy quanh cô, và cô làm điều duy nhất cô có thể làm, đầu hàng hoàn cảnh.

Cô cẩn thận hạ thấp mình xuống bãi cỏ của Appleton và ngất đi.

"Có chuyện gì với cháu vậy?" Cowboy mắng đứa trẻ đang loay hoay khi anh đưa cậu băng ngang phố "Khiến mẹ đuổi theo cháu như thế."

"Cô ấy không phải mẹ cháu." đứa trẻ phun ra "Và ông không phải cha tôi, để tôi đi!"

Cowboy nhìn lên và chớp mắt. Thật kỳ lạ. Người phụ nữ đang đứng ngay bên cạnh chiếc Honda sedan màu xanh. Cô ta tóc vàng và rất to, mang thai lớn, nhưng bằng cách nào đó cô ta đã biến mất.

Anh bước vài bước nữa sau đó trông thấy cô. Cô đang nằm trên mặt đất, trên bãi cỏ phía sau chiếc xe đang đậu, nằm đó như thể cô đang có một giấc ngủ ngắn, mái tóc dài của cô xõa xuống mặt.

Đứa trẻ cũng nhìn thấy cô và ngừng vắn vẹo "Chúa ơi, cô ấy chết rồi à?" Khuôn mặt cậu bé xoắn lại "Chúa ơi, cháu đã giết cô ấy sao?"

Cowboy thả đứa bé ra và di chuyển, quỳ bên cạnh người phụ nữ. Anh trượt tay dưới mái tóc cô và lần xuống cổ cô, tìm mạch đập. Cô tìm thấy nhưng nó không quá nhanh "Cô ấy không chết."

Đứa trẻ không còn cố để bỏ chạy nữa "Cháu có nên gọi 911 không?"

Cowboy đặt tay lên bụng người phụ nữ, tự hỏi cô có đang đau đẻ, tự hỏi nếu thậm chí anh có thể cảm thấy những cơn co thắt của cô. Anh biết một chút về sơ cứu, đủ để có thể chẩn đoán như một bác sĩ trong đơn vị. Anh biết xử lý khi bị dao đâm, vết thương do đạn bắn và bỏng độ ba. Nhưng không biết chút nào về phụ nữ mang thai. Tuy nhiên, anh biết đủ để nhận ra cú sốc khi thấy nó. Anh chải tóc ra khỏi khuôn mặt người phụ nữ để kiểm tra mắt, liếc nhìn đứa trẻ "Bệnh viện có xa không?"

"Không, nó ở ngay đây - chỉ một chút về phía bắc."

Cowboy nhìn lại mắt người phụ nữ, và rất lâu sau đó, hơn cả vài giây, anh không thể di chuyển.

Chúa ơi, Chúa ơi, đó là Melody. Người phụ nữ mang thai này là Melody. Melody của anh. Của anh...

Anh không thể thở, không thể nói gì, thậm chí khó có thể suy nghĩ. Melody. Đang mang thai?

Sự suy luận đánh thẳng vào anh, nhưng sau đó anh kiểm soát bản thân để đẩy nó đi. Tiếp tục đi, tiếp tục di chuyển. Không phân tích nhiều hơn những gì bạn có. Đừng nghĩ nếu nó chỉ làm bạn chậm lại. Hành động. Hành động và phản ứng.

Chiếc ô tô thuê của anh đỗ ngay góc đường Main Street "Chúng ta có thể đưa cô ấy đến bệnh viện thật nhanh" Giọng anh khàn khàn. Thật là một kì tích khi anh có thể nói. Anh đưa chìa

khóa ô tô cho đứa trẻ với một vết rách ở môi "Chú sẽ chăm sóc Mel, cháu mở cửa ô tô đi."

Cậu bé nhìn chăm chăm vào anh khi anh nâng Melody dậy trong vòng tay "Chú biết cô ấy à?"

Cậu hỏi quái quỷ gì vậy, xét đến việc anh đang làm và biết cô đang mang thai "Ừ chú biết cô ấy."

Cô hơi tỉnh lại khi anh mang cô xuống đường và về phía xe "Jones...?"

"Ừ, em yêu, anh đây."

Cậu bé phải tra chìa khóa 2 lần nhưng cuối cùng nó cũng kiểm soát để mở được cửa xe.

"Ôi chúa ơi, là anh, phải không?" Melody nhắm mắt lại khi anh thắt dây an toàn quanh cô.

Cowboy cảm thấy choáng váng. Cô trông như thể đang nhét một quả dưa hấu bên trong chiếc váy đó. Và anh đã khiến cô như vậy. Anh đã để lại hạt giống của mình sâu bên trong cô và giờ cô đang mang đứa trẻ của anh. Và nếu anh không nhanh lên, cô sẽ có đứa trẻ của anh trong ghế trước chiếc xe này.

"Cố lên, Mel. Anh sẽ đưa em đến bệnh viện."

Cowboy quay lại ra lệnh cho đứa trẻ trèo lên ghế sau, nhưng thằng bé đã biến mất. Anh quét mắt quanh khu vực và phát hiện ra cậu bé ở khu mười giờ, đang chạy nhanh nhất có thể.

Melody không nghi ngờ gì đang đuổi theo cậu bé vì lý do nào đó, nhưng không quan trọng lý do là gì, việc đưa cô đến bệnh viện phải được ưu tiên.

Đứa trẻ đã để chìa khóa xe Cowboy trên ghế trước, tạ ơn Chúa. Cowboy nhặt chúng lên khi anh trượt vào phía sau tay lái, sau đó khởi động máy với một tiếng gầm.

Melody mang thai và đứa trẻ phải là của anh. Đúng không? Có thật sự đã 9 tháng kể từ cuộc giải cứu con tin ở Đại sứ quán? Anh làm một phép tính nhanh nhưng mới chỉ bảy tháng. Anh chắc phải tính sai rồi. Anh đẩy tất cả những suy nghĩ đó đi khi anh tìm khắp con phố dấu hiệu quen thuộc của một bệnh viện. Đừng nghĩ. Chỉ hành động. Anh còn nhiều thời gian để nghĩ sáu khi anh biết chắc Mel đã ổn.

Cậu bé nói đúng - bệnh viện ở gần đó. Trong khoảnh khắc, Cowboy đã đổ ở lối vào phòng cấp cứu.

Anh đổ xe sát vào cửa tự động của phòng cấp cứu và làm cửa trượt mở nhanh hơn bằng tay mình "Tôi cần giúp", anh hét lên với hành lang trống "Một chiếc xe lăn, một băng ca, bất cứ thứ gì. Tôi có một phụ nữ sắp sinh."

Một y tá bị giật mình xuất hiện, và Cowboy nhanh chóng quay lại xe, mở cửa và nâng Melody lên. Ngay cả với việc mang thai, cô vẫn cảm giác mảnh mai và không thật. Cô vẫn mang lại cảm giác quen thuộc. Cô vẫn vừa vịn trong vòng tay anh. Chúa ơi, anh nhớ cô biết bao.

Anh gặp một y tá với mái tóc xám ở cửa cùng một chiếc xe lăn đã nhìn Mel và hét lên "Đó là Melody Evans. Ai đó gọi Brittany đến đây, nhanh!"

"Cô ấy đang bất tỉnh." Cowboy thông báo "Cô ấy tỉnh lại một chút nhưng ngất lại rồi."

Cô y tá đẩy chiếc xe đi "Cô ấy phải ra khỏi chiếc xe này. Anh có thể bế cô ấy được không?"

"Chắc chắn rồi." Anh ném chìa khóa xe cho một nhân viên bảo vệ "Mang xe của tôi đi, được không, làm ơn?"

Anh đang đi theo người phụ nữ qua một cánh cửa vào phòng cấp cứu, trong đó có một người phụ nữ khác - người này là một bác sĩ.

"Cô ấy đã đăng ký trước, nhưng chúng tôi sẽ cần chữ ký của anh trên giấy tờ trước khi anh đi." cô y tá nói với anh khi họ đang đi nhanh về phía chiếc giường bệnh chỉ được ngăn cách với những chiếc giường khác bởi một tấm rèm mỏng.

"Tôi sẽ không đi đâu." Cowboy nói.

"Anh có thể nói cho tôi biết cơn co thắt bắt đầu lúc nào không?" bác sĩ hỏi "Chúng cách nhau bao lâu?"

"Tôi không biết." anh thừa nhận khi đặt Melody lên giường. "Cô ấy đã ngất xỉu khi tôi tìm thấy cô ấy. Cô ấy chỉ là ngã xuống, ngay phía bên kia đường."

"Cô ấy có bị đập đầu xuống khi ngã không?" Bác sĩ khám cho Melody một cách nhanh chóng, nâng mí mắt và kiểm tra phía sau đầu cô để xem xét chấn thương.

"Tôi không biết." Cowboy nói lại, cảm thấy đột nhiên tuyệt vọng "Tôi không thấy lúc cô ấy ngã."

Y tá đang đo huyết áp trên tay Mel. Cô ta nhắc nó ra và xem kết quả "Máu lưu thông tốt. Huyết áp ổn định"

Melody trông thật bất lực khi cô nằm đó trên chiếc giường hẹp. Gương mặt xanh xao. Mái tóc cô đã dài hơn rất nhiều so với hồi ở Paris. Dĩ nhiên, tóc anh cũng dài hơn nhiều.

Đã rất lâu rồi kể từ khi anh trông thấy cô.

Nhưng mới chỉ có bảy tháng. Không phải chín.

Liệu có thể nào lúc ở Paris cô đã có thai được hai tháng? Anh không tin điều đó. Anh sẽ không thể tin được. Dĩ nhiên đứa trẻ là của anh. Cô đã nói với anh rằng cô chia tay bạn trai cuối cùng của mình là gần một năm trước và...

Mi mắt Melody hấp háy.

"Well, xin chào." bác sĩ nói với cô "Mừng cô trở lại."

Như Cowboy nhận thấy, Melody nhìn lên bác sĩ, trán cô nhăn lại với sự hoang mang "Tôi đang ở đâu?" cô thở ra.

"Bệnh viện thị trấn. Cô nhớ được gì không?"

Melody nhắm chặt mắt một lúc "Tôi nhớ..." Cô mở mắt ra, ngồi bật dậy và nhìn xung quanh phòng cho đến khi ánh mắt cô rơi thẳng trên Cowboy "Ôi, Chúa ơi. Anh là thật."

"Anh muốn nói chào, em khỏe không, nhưng điều đó khá rõ ràng." Cowboy đã cố gắng giữ giọng anh thấp xuống. Cô đang không trong tình trạng có thể nghe mắng mỗ, thậm chí là cô chết tiệt xứng đáng với nó "Có vẻ như có vài tin tức mà em đã quên nói cho anh biết hôm qua

khi chúng ta nói chuyện qua điện thoại."

Cô đỏ mặt, nhưng hếch cằm lên "Em đang có thai."

Anh tiến lại gần hơn "Anh có thấy. Khi nào thì em định nói cho anh biết?"

Cô hạ giọng "Em tưởng anh đã nói với em rằng SEAL được đào tạo để không bao giờ đưa ra bất kỳ giả định nào. Tuy vậy, anh đang ở đây, giả định rằng em có gì đó cần làm với anh."

"Em định nói với anh rằng không phải à?" Anh biết mà không nghi ngờ gì đứa trẻ đó là của mình. Anh không thể tưởng tượng được cô với một ai đó khác. Ý tưởng đó thật lố bịch - và không thể chịu đựng nổi.

"Những cơn co thắt cách nhau bao lâu?" Bác sĩ hỏi y tá khi nhẹ nhàng đẩy Melody nằm lại.

"Em định nói với anh rằng không phải à?" Cowboy hỏi lại, biết rằng mình nên lùi lại và để lại không gian làm việc cho bác sĩ nhưng anh cần phải biết khi Melody nhìn thẳng vào mắt anh và nói dối anh.

Cô nhìn bác sĩ sau đó quay lại phía Cowboy "Cái... Cái gì?"

"Những cơn co thắt?" bác sĩ nói chậm và rõ ràng "Chúng cách nhau bao lâu?"

"Thưa ông, tôi sẽ phải yêu cầu ông đợi ở bên ngoài." cô y tá thì thầm với anh.

"Và, thưa cô, tôi sẽ phải từ chối yêu cầu của cô. Tôi sẽ ở ngay đây cho đến khi tôi biết chắc chắn Melody ổn cả"

Melody lắc đầu "Nhưng tôi không - "

"Mel, chuyện gì đã xảy ra?" người y tá khác giận dữ qua cánh cửa. Cô ta không chờ một câu trả lời trước mà quay về phía bác sĩ "Sớm trước hai tháng. Cô có thể làm gì để ngăn các cơn co thắt không? Nó mở được bao nhiêu rồi?"

"Em không có-"

"Tôi chưa kết luận gì cả." bác sĩ nói bình tĩnh "Nếu thậm chí cô ấy có những cơn co thắt, chúng cũng rất xa nhau. Tôi thậm chí còn không khám phụ khoa nữa."

"Thưa ông, chị gái của cô ấy đang ở đây. Làm ơn chờ bên ngoài." cô y tá lớn tuổi hơn thì thầm, cố gắng đẩy nhẹ anh về phía cửa.

Cowboy không nhúc nhích. Vậy, đây là chị gái của Mel. Tất nhiên. Cô đã nói với anh cô ấy là một y tá.

"Em không cần khám phụ khoa." Melody phản đối âm ỉ "Em không có cơn co thắt nào. Em đã chạy sau Andy Marshall và em chóng mặt một chút, đó là tất cả."

Chị gái cô gần như nhảy lên chặn họng "Em đã chạy!"

Malody ngồi dậy lần nữa, quay về phía Cowboy "Anh có bắt Andy lại cho em không. Em đã thấy anh. Cậu bé có đây không?"

"Không. Anh xin lỗi. Cậu bé bỏ chạy trong khi anh đặt em vào trong ô tô."

"Chết tiệt! Chết tiệt!" Melody quay về phía chị gái "Brittany, chị gọi cho Romanellas giúp em. Andy đang bỏ chạy bởi vì cậu bé nghĩ rằng Vince sẽ sử dụng thắt lưng với cậu bé vì nó đã đánh nhau."

Nhưng Brittany đang nhìn Cowboy, quan sát anh lần đầu tiên. Đôi mắt cô có màu xanh khác màu xanh của Mel. Khuôn mặt cô sắc nét hơn, góc cạnh hơn nữa, nhưng rõ ràng hai người phụ nữ này có cùng huyết thống "Anh là gã quái nào thế?"

"Điều đó còn phụ thuộc vào thời gian mang thai của đứa bé." anh trả lời

"Cái gì?"

"Anh ta đã mang Melody tới đây." một y tá khác nói với cô "Tôi đã cố gắng để nói cho anh ta-

"Chúng ta tập trung vào Melody chỉ một phút thôi được không?" Bác sĩ hỏi, cố gắng nhẹ nhàng đẩy Melody lại giường "Tôi muốn kiểm tra xương chậu, chắc chắn rằng cú ngã không làm cô bị vết thương khác."

Y tá tóc xám vẫn dai dẳng "Thưa ông, bây giờ ông thật sự nên chờ phía ngoài."

Brittany vẫn nhìn anh, đôi mắt cô hẹp lại suy tư "Ngày cô ấy lâm bồn, hử?"

Melody ngồi dậy một lần nữa "Nếu chúng ta không nhanh lên. Andy Marshall sẽ chạy mất."

"Mùng 1 tháng 12." Brittany nói với Cowboy. Cô nhìn anh chăm chú hơn, từ đôi bốt dần lên kiểu tóc đuôi ngựa của anh "Chúa ơi, anh chàng-tên-gì-cũng-được, là một SEAL, phải không?"

Mùng 1 tháng 12. Điều đó quả là có ý nghĩa hơn rồi. Melody sẽ không sinh bây giờ. Với khung người mảnh mai nhỏ nhắn cô trông như thể sẽ bật dậy bất cứ lúc nào.

Tháng mười hai... Cowboy nhanh chóng tính toán lùi lại chín tháng để... đúng rồi. Anh đã ở Trung đông vào hồi tháng ba thực hiện nhiệm vụ giải cứu. Và sau đó, anh đã trải qua sáu ngày trên thiên đàng.

Anh bắt gặp ánh mắt Melody. Cô biết mà không nghi ngờ rằng anh đang tính toán dễ dàng và cộng hai với hai lại, hoặc, chính xác hơn, cộng một với một. Và trong trường hợp này, một với một chắc chắn đã thành ba.

"Tôi là Trung tá Harlan Jones." anh nói, ghim lấy ánh mắt Melody, thách cô phủ nhận những gì anh sắp nói "Là cha của đứa trẻ."

Jones chờ cô trong phòng chờ bệnh viện.

Melody hít một hơi sâu khi nhìn thấy anh, sợ phải bước ra ngoài lần nữa. Cô còn lâu mới dám mong anh đã bỏ đi.

Brittany nắm chặt cánh tay cô "Em không sao chứ?" chị gái cô thì thầm.

"Em hơi sợ." Melody thì thầm lại.

Brittany gật đầu "Chuyện này sẽ không dễ dàng cho cả hai. Em có chắc em không muốn chị

ở đó không?"

Jones đang đứng bên cửa sổ, dựa vào khung cửa, nhìn ra những ngôi nhà mới trên đường Sycamore. Anh trông cao lớn, áp đảo, và cực kỳ nghiêm túc.

Cực kỳ đẹp trai nữa.

Melody có thể trông thấy những cơ bắp bên dưới hàm anh siết lại khi anh đang nghiêng răng. Cô thấy những cơ bắp trên cánh tay anh nổi lên khi anh trượt tay vào túi sau chiếc quần của mình. Cô đã tận mắt thấy sức mạnh của những cánh tay đó. Cô cũng biết chúng có thể nhẹ nhàng thế nào.

Jones trong thật xa lạ trong quần áo dân sự - đặc biệt là với đôi giày và chiếc áo sơ mi khiến anh có một phong cách thật trẻ trung dễ gần.

Nhưng cô nhận ra cô chưa bao giờ thấy anh không mặc đồng phục. Anh đã mặc bộ đồ đen dưới lớp áo khoác của mình khi giải cứu. Và sau đó, cô chỉ thấy anh mặc lễ phục - hoặc không mặc gì.

Những bộ trang phục bảo thủ kì quặc có lẽ là kiểu của anh khi anh nghỉ phép. Hoặc chúng có thể là một thứ gì đó đặc biệt anh chọn lựa để mặc trong chuyến thăm bất ngờ này.

Nói về chuyện bất ngờ...

Như cô nhận thấy, anh nhắm mắt và đưa tay lên xoa trán, như thể anh đang bị đau nửa đầu. Và sao anh lại không chứ? Anh đến đây rõ ràng là hy vọng để nói chuyện ngọt ngào theo cách của anh và có lại cô trên giường. Anh đã tìm thấy thứ còn xa hơn những gì anh đặt cược - chắc chắn là vậy

Cô có thể thấy được sự căng thẳng khắc rõ ràng trên khuôn mặt anh.

Anh đã mỉm cười và cười lớn suốt sáu ngày họ bên nhau. Nhưng sau đó anh tắt máy nhắn tin và nói với cô anh phải trở lại California. Anh mỉm cười khi anh hôn cô tại sân bay, hứa một điều mà cô biết anh sẽ không thể giữ lời.

Anh mỉm cười - cho đến lúc cô nói với anh rằng cô không muốn gặp lại anh nữa. Và khi anh cố gắng tìm hiểu lý do cho sự chia tay hoàn toàn đó, anh trông thật dữ tợn và áp đảo - không giống như bây giờ.

Như thể thời gian ngừng trôi. Cứ như thể họ đã trở lại ngay đúng tại nơi họ đã rời đi.

Trừ những sự khác biệt rõ rệt. Mái tóc anh dài hơn. Và tóc cô cũng vậy. Và thay vì mang thai ba ngày mà cô đã không biết đến thì giờ đây cô đã có thai bảy tháng.

Melody lo lắng xoa chiếc bụng căng phồng của mình, sợ hãi những gì anh sẽ nói, sợ sự căng thẳng cô trông thấy trên gương mặt anh và trong sự siết chặt của bờ vai anh.

Ánh sáng mặt trời đầu giờ chiều thấp sáng gương mặt anh, khiến mái tóc anh sáng lên những tia sáng của mặt trời.

Cô nhớ cảm giác mềm mại của mái tóc anh dưới những ngón tay mình. Nó đã dài đến ngang vai anh và giờ đây lượn sóng với màu vàng nâu. Nếu không bị buộc túm lại, chúng sẽ uốn lượn và dày xõa xuống mặt anh, khiến anh trông giống như một người lạ trên trang bìa một cuốn tiểu thuyết lịch sử lãng mạn mà cô đã cực kỳ thích đọc.

Anh đứng thẳng lại khi cô bước đến. Ánh mắt màu xanh lá của anh cũng vẫn đang quan sát Brittany, và Melody biết rằng anh đang tự hỏi họ sẽ có một cuộc đối thoại thế nào khi có một khán giả. Cô nhìn anh thẳng vai và nghiêng răng chặt hơn chút, và cô biết anh sẽ nói những gì anh muốn nói bất kể chị gái cô có nghe hay không.

Nhưng, "Chị phải quay lại làm việc." Britt tuyên bố. Cô nheo mắt nhìn Jones "Anh sẽ đưa em ấy về một cách an toàn đúng không?"

Jones gật đầu, nhá lên nụ cười năm nghìn watt của mình "Đó là chuyên môn của tôi"

"Được rồi" Brittany nói, lùi lại "Vậy thì, tôi đi đây. Thật vui vì được gặp anh, Trung tá Jones."

"Tôi cũng vậy, thưa cô."

Melody đã quên mất Jones có thể lịch sự đến thế nào. Cô cũng đã quên mất đôi mắt anh xanh ra sao, anh có mùi tuyệt thế nào, làm cách nào đôi môi anh lại có vị ngọt ngào đến vậy... Không, cô không bao giờ quên điều đó. Cô chỉ đơn giản là đã cố gắng để quên đi.

"Em có thật sự ổn không?" Jones hỏi. Nụ cười của anh biến mất lần nữa, và cô nhìn xoáy vào mắt cô, tìm kiếm điều gì đó mà cô không rõ "Họ không muốn giữ em lại qua đêm hay gì đó sao? Thêm những xét nghiệm nữa...?"

Cô lắc đầu, đột nhiên thấy bối rối, đột nhiên ước rằng Brittany đã không rời đi. "Em đã không ăn sáng mấy, và cùng với việc vội vã đuổi theo Andy khiến em thấy choáng váng. Thật không dễ dàng khi mang thai - em gặp khó khăn trong việc nuốt trôi đồ ăn gần như ngay từ đầu."

"Anh xin lỗi."

Melody liếc nhìn anh, gượng cười "Brittany sẽ không để em đi cho đến khi em ăn trưa. Anh có gì để ăn không?"

"Có. Anh đã vớ vài chiếc bánh sandwich từ quán cafe." Anh cũng đang cảm thấy không thoải mái "Em có muốn ngồi xuống không?"

"Không, em muốn... Em muốn về nhà. Nếu anh không phiền."

Anh lắc đầu "Anh không phiền. Sẽ dễ dàng để nói chuyện ở nơi nào đó ít công khai hơn." Anh hướng cô về phía cửa ra vào "Xe anh ở lối này."

"Anh vẫn trong đội SEAL 10 à?" cô hỏi, nhận ra hi họ bước vào ánh nắng mặt trời của buổi chiều ấm áp rằng cô có cả triệu câu hỏi muốn hỏi anh.

"Phải, thưa cô."

Chúa ơi. họ đã tụt lại với 'thưa cô' sao. "Thế còn Harvard?"

"Cậu ta ổn. Tuyệt. Ít nhất là cả đội vẫn ở Virginia - trong vài tháng tới."

"Chào anh ấy giúp em trong lần gặp tới nhé."

"Được mà." Anh ra hiệu bằng đầu "Xe ở đằng kia."

"Anh có nghe tin gì từ Crash không?" Melody đợi anh mở khóa và cửa xe cho cô.

Bạn cùng bơi của Cowboy, Crash cũng tối tăm và bí ẩn như biệt danh của anh ta. Họ đã tình cờ gặp anh ta ở khách sạn tại Paris. Crash không phải một thành viên của Alpha Squad, hoặc ngay cả là trong đội SEAL 10. Thực tế, Cowboy không hoàn toàn chắc chắn nơi mà người bạn thân SEAL nhất của anh đã tới sau khóa huấn luyện BUD/S. Trừ những cuộc gặp ngẫu nhiên, đã vài năm kể từ khi họ thậm chí là nhìn thấy nhau, nhưng sự tin tưởng và tôn trọng nhau giữa hai người đàn ông là rất rõ ràng.

"Anh nhận được vài bức email của anh ấy tuần trước. Không có gì nhiều - chỉ là câu chào, hỏi thăm, thông báo vẫn sống. Nhưng khi anh viết cho anh ấy, bức thư bị trả lại, không gửi được. Có cần anh giúp em vào xe không?" Anh quan sát cô khó khăn lê cơ thể vào trong ghế phụ.

Cô lắc đầu "Nhìn thì có vẻ lóng ngóng hơn thực tế. Dù vậy cứ đề nghị em lần nữa trong lần tới khi chúng ta về nhà - em sẽ không từ chối một bàn tay để ra đâu."

Jones cúi xuống để anh có thể ngang tầm mắt cô "Anh không thể tin được em vẫn còn hai tháng nữa." Anh nhanh chóng quay lại "Không biết em có đang không nói thật hay..." Anh nhắm mắt lại, chửi thề nho nhỏ, đôi mắt anh có màu xanh tối đáng kinh ngạc tương phản với gương mặt anh. "Điều anh đang cố nói là nếu em bé còn lớn hơn nữa, nó sẽ là một cuộc chiến khó khăn cho em để sinh con." Anh dừng lại "Anh muốn em biết rằng kể từ giây phút anh gặp em, Mel, anh không nghi ngờ một phút nào rằng đứa trẻ em đang mang là của anh."

"Jones, anh không cần phải - "

"Em không thể phụ nhận được là anh đúng."

"Em không hề nói bất kỳ điều gì như thế"

"Em không cần nói" Jones đứng thẳng người và đóng cửa xe. Như Melody quan sát, anh đang bước về phía trước đầu xe và mở cửa ghế lái "Anh đã gọi cho hàng xóm của em - Vince Romanella - về thằng bé đó. Ông ta nói cứ bình tĩnh - rằng ông ta sẽ tìm cậu bé. Andy. Đó là tên cậu ta."

Chủ đề về đứa trẻ cô đang mang thai tạm thời ngừng lại và lắng xuống "Em biết" Melody nói khi anh trèo vào và khởi động xe "Brittany nói với em anh hỏi xin sổ của Vince. Cảm ơn anh đã làm thế"

"Không có gì" Anh rẽ trái khi anh ra khỏi bãi đỗ.

"Anh không cần em chỉ đường sao?"

Jones liếc nhìn cô "Anh biết em sống ở đâu. Anh đã kiểm tra bản đồ và đến đó hồi sáng, nhưng em không ở nhà" Anh mỉm cười, lịch sự, như thể họ là những người xa lạ "Rõ là vậy"

Melody không thể nhìn được nữa "Nghe này, em nghĩ anh chỉ cần thả em xuống và cứ lái xe đi". Anh im lặng, vì vậy cô hít sâu một hơi và tiếp tục "Anh có thể giả vờ là không biết gì. Giả vờ là anh chưa bao giờ tới Appleton. Chỉ cần... quay lại Boston và bắt chuyến bay kế tiếp đến Virginia và không nhìn lại. Không cần gửi lời chào đến Harvard giúp em. Đừng nói gì cả. Anh có thể nói với họ rằng anh không gặp được em và..."

Cô phải dừng lại và hắng giọng. Anh đang siết chặt tay lái, những đốt ngón tay trở nên trắng bệch, nhưng anh vẫn không nói gì.

"Em biết anh không muốn chuyện này, Jones. Em biết điều này không phải thứ anh nghĩ đến khi chúng ta ở bên nhau. Đó cũng không phải điều em đã nghĩ, nhưng em đã có cơ hội để thích nghi với nó. Em đã có thời gian để yêu thương đứa trẻ này, và giờ em rất ổn. Em rất mừng vì có nó. Đó có thể không phải điều em mong muốn bảy tháng trước, nhưng giờ em muốn. Việc anh có mặt ở đây đang làm mọi thứ rối tung lên."

Anh cho xe vào lối để xe của cô, vẫn để động cơ chạy, quay về phía cô "Đó là trên chuyến bay tới Paris, phải không. Đó là khi nó xảy ra."

Cái nhìn trong đôi mắt anh quá mãnh liệt, Melody cảm thấy mình đang bị nhìn xuyên qua và anh có thể thấy những thứ sâu bên trong cô. Cô cầu nguyện rằng anh không thể. Cô cầu nguyện rằng anh sẽ không biết rằng anh đã chạm tới cô gần đến mức nào ngay cả khi cô tuyệt vọng cố gắng để khiến anh bỏ đi mãi mãi.

"Đi đi" cô nói lại, cố làm cho giọng mình trở nên khắc nghiệt nhất có thể "Và đừng quay lại. Em không cần anh, Jones. Và em không muốn anh"

Anh nhìn đi chỗ khác, nhưng trước đó cô đã trông thấy một ngọn lửa của sự tổn thương trong mắt anh. Trái tim cô gần như tan vỡ, nhưng cô buộc mình phải cứng rắn. Tốt nhất là nên như vậy. Tốt nhất là mọi thứ phải như vậy.

"Em biết điều cuối cùng anh muốn là đứa trẻ này và em, kéo anh xuống bằng bất kỳ cách nào. Tất cả những gì anh cố sẽ bị đánh quanh lấy những thứ phức tạp. Em có tiền. Em có đủ tiền tiết kiệm để tiêu trong vòng bốn năm với em bé. Mẹ em đã lập một quỹ ủy thác cho đứa trẻ, đến khi vào đại học. Không có gì anh có thể cho đứa trẻ mà em chưa nghĩ đến và đáp ứng cả."

Anh đang cố gắng để đè nén nỗi đau của mình với một nụ cười chế giễu "Phải, quý thật, em yêu. Không giấu giếm. Nói cho anh biết em thật sự cảm thấy thế nào"

Cô cảm thấy như đồ khốn kiếp. Nhưng cô phải làm vậy. Cô phải để anh rời đi trước khi anh có vài ý tưởng điên rồ về việc 'làm những điều đúng đắn' cho cô.

"Em xin lỗi. Em chỉ không nghĩ giờ là thời điểm để chơi đùa"

Anh thở ra trong thứ gì đó gần như một tiếng cười, nhưng không có nhiều sự hài hước đi kèm "Anh muốn nói chúng ta đã trong một trò chơi rất dễ thương - bảy tháng trước"

Melody đỏ mặt, biết chính xác anh đang đề cập đến điều gì. Họ chỉ rời phòng khách sạn duy nhất một lần để đi ăn tối. Họ đi loang quanh ra ngoài, những con phố lảng mạn trong một thành phố khác và những ham muốn không thể thỏa mãn khiến cả hai phát điên. Họ hôn và chạy và nhìn vào mắt nhau trong sự im lặng của cuộc đua lý trí. Ai sẽ là người phải từ bỏ và cầu xin người kia quay về phòng để tiếp tục cuộc đua đầy nóng bỏng và đam mê?

Jones không biết xấu hổ, trượt tay lên váy cô, dọc theo phía trong đùi và chạm vào cô một cách thân mật và riêng tư bên dưới tấm khăn trải bàn dày của nhà hàng. Cô đã thua trong trận chiến đêm đó, nhưng chiến thắng trong lần tiếp theo khi anh lặp lại, chỉ để khám phá ra rằng cô đã đi ra ngoài mà không mặc đồ lót - không cả chút đồ ren nhỏ nhất trên mình. Và khi cô mỉm cười với đôi mắt anh ngay bên trong nhà hàng và mở ra cho những ngón tay thăm dò của anh...

Họ đã bắt taxi quay trở lại khách sạn đêm đó, mặc dù nhà hàng chỉ cách có ba khu nhà - một quãng đường đi bộ ngắn.

Điều tương tự cũng đã xảy ra trên chuyến bay ngắn tới Pháp. Nó bắt đầu một cách tình cờ trong một cuộc trò chuyện bình thường về cuốn sách và bộ phim yêu thích về một vị đại

tướng.

Jones đã nghĩ rằng tốt nhất là nên che giấu mối quan hệ của họ, ngồi cạnh nhau mà không chạm vào nhau, sớm hay muộn cả hai sẽ phát điên.

Jones đã vói tới cô bằng cả bàn tay, và cánh tay anh chạm vào ngực cô. Cảm giác ngay lập tức dấy lên trong cô - một thực tế rằng cô biết anh không bỏ lỡ.

Cô đã phản đối bằng cách nghiêng khỏi anh để nhìn ra ngoài cửa sổ xuống cánh đồng bên dưới và vuốt nhẹ tay cô lên đùi anh.

Anh duỗi dài chân và vô tình đụng trúng chân cô.

Cô lấy lý do cô phải đi ra ngoài và vào phòng tắm nhỏ.

Khi cô quay lại và ngồi xuống, cô nhìn xuống túi xách trong việc giả vờ tìm kiếm ít kẹo cao su. Cô mở túi một cách cẩn thận, hé mở những thứ bên trong - một ít đồ màu trắng có ren - chỉ cho mình Jones. Trong khi cô rời đi, một lần nữa cô bỏ lại quần chip, biết rõ Jones có thể nhận ra đó là cùng những đồ anh đã cởi bỏ lúc sáng, khi họ vội vã đến sân ba cho kịp giờ.

Melody cảm thấy mặt cô đỏ hơn nữa. Ai có thể nghĩ được rằng cô sẽ làm những việc như vậy, táo bạo, khiêu khích đến thế?

Dù vậy, cô thích thế. Cô thích cách Jones khiến cô cảm thấy như mình là người phụ nữ gọi cảm nhất thế giới. Cô yêu cách anh muốn cô đến tuyệt vọng, cách anh dường như không thể có đủ cô.

Trên chuyến bay tới Paris đó, cô đã lôi anh vào phòng tắm nhỏ. Cô đã không nhận ra anh đã không sử dụng biện pháp an toàn.

Và anh nghĩ rằng cô có vài cái trong ví. Nhưng một khi họ đã ở trong căn phòng bé tí và nóng bỏng đó, thì ham muốn đang đốt cháy cả hai cần phải được ưu tiên trước thực tế rằng, họ không có gì bảo vệ.

Jones đã gần như đẩy váy cô lên đùi và cô quấn chân quanh anh khi anh đẩy sâu vào trong cô, đưa cô tới thiên đường. Anh đã rút ra trong nỗ lực để giữ cho cô khỏi mang thai, nhưng Melody cũng nhận thức được việc đó không mấy khả thi và xác suất sẽ nhiều hơn so với thực tế.

Tuy nhiên, cô đã tự thuyết phục bản thân rằng một lần sẽ chẳng có vấn đề gì. Chắc chắn họ sẽ có thể ăn gian được một lần. Chắc chắn tỉ lệ cược sẽ nghiêng về phía họ. Và chết tiệt, may mắn còn xa mới đến với họ. Bên cạnh đó, cô đã tự nói với mình, cô muốn Jones đủ tệ để sẵn sàng đối mặt với những hậu quả.

Khi giờ đây cô đang liếc nhìn anh, cô biết anh cũng đang nhớ về căn phòng tắm trên chuyến bay đó. Anh nhớ hương vị của cô, mùi thơm của cô, sức nóng vây quanh anh, mang cả hai tới đam mê.

Chúa biết cô sẽ không bao giờ quên những cơn sóng cảm xúc tuyệt vời của niềm hạnh phúc nhấn chìm cô khi anh nghiêng rằng, chiến đấu để giữ bản thân không tuôn trào hạt giống của mình sâu bên trong cô.

Anh hăng giọng không chỉ một mà hai lần trước khi anh có thể nói "Ít nhất sex là chuyện

tuyệt vời nhất mà anh đã trải qua trong đời. Ý anh là, nhưng nó cũng thực sự "tuột hết cả hứng" - không có ý chơi chữ đâu - khi anh phát hiện ra đã làm em dính bầu chỉ sau một lần "tàu nhanh" duy nhất đó."

Melody cười lớn. Cô không thể ngăn mình được. Nó như thể Jones đang tìm kiếm mặt tích cực trong một tình huống bất lợi. Nhưng sau đó, đôi mắt cô tối lại và cô mở cửa xe, sợ rằng cô sẽ bật khóc.

Bằng cách nào đó cô đã kiểm soát để trèo ra khỏi ghế xe. Cô đóng cửa lại, và anh cũng leo ra khỏi xe.

Nhưng anh đứng đó với cánh cửa xe để mở, động cơ vẫn chạy, khi anh nhìn cô qua mui xe.

"Jones, chúng ta đã vui vẻ bên nhau. Em không thể phụ nhận điều đó. Nhưng em đã nói với anh vào hồi tháng ba và giờ em nói lại - điều chúng ta chia sẻ không đủ nền tảng cho bất cứ mối quan hệ thật sự nào." Giọng cô hơi run, và cô đang đấu tranh để kiểm soát nó "Vì vậy, chúc may mắn. Chúa phù hộ anh. Đừng nghĩ rằng em sẽ không nhớ anh. Em sẽ" Cô gượng cười "Em đã mang về một món quà kỷ niệm"

Jones lắc đầu "Melody, anh không thể - "

"Làm ơn. Hãy cho em một đặc ân và đừng nói gì cả." cô cầu xin anh "Chỉ cần... rời đi và suy nghĩ về nó khoảng một hoặc hai tuần. Đừng nói gì cho đến khi anh dành thời gian để nghĩ thông suốt. Khái niệm này - việc em mang thai - còn rất mới mẻ đối với anh. Em đang cho anh cơ hội để ra đi. Không ràng buộc. Hãy dành thời gian để suy nghĩ trước khi anh nói hay có bất cứ hành động bộc phát nào." Cô quay đi và bước về phía ngôi nhà.

Anh không đi theo cô. Tạ ơn Chúa.

Cô gần như đánh rơi chìa khóa khi mở cửa. Khi cô bước vào, anh vẫn đứng đó, một nửa trong và một nửa ngoài xe.

Khi cô đóng cửa lại đằng sau, cô nghe tiếng cửa ô tô đóng sầm. Và sau đó, qua cửa sổ, cô thấy anh lái đi.

Với bất kỳ sự may mắn nào, anh sẽ làm như cô yêu cầu và suy nghĩ về lựa chọn của mình. Về nếu may mắn vẫn tiếp tục theo cô, anh sẽ nhận ra cô thật sự nghiêm túc về lựa chọn dễ dàng mà cô đã cho anh. Và sẽ là như thế. Anh sẽ không gọi, anh sẽ không viết.

Cô sẽ không bao giờ gặp lại Trung tá Harlan Jones của lực lượng SEAL hải quân Mỹ một lần nữa.

Đứa trẻ đá cô, thật mạnh.

CHƯƠNG 5

Cowboy nghĩ Mel sẽ lại ngất nữa, chỉ từ việc trông thấy anh.

Anh mở cửa trước, sẵn sàng để tóm lấy cô, nhưng Melody đã bước khỏi hiên chứ không để anh vào nhà.

"Anh đang làm gì ở đây?" Cô có vẻ khó thở, sốc, như thể cô thật sự muốn anh làm theo lời khuyên của cô và rời khỏi thị trấn.

Anh bắt gặp ánh mắt thẳng thắn của cô, bắt bản thân phải tiếp tục thở khi những điều anh đã sắp đặt để nói dường như đang thắt lại trong ngực anh "Anh nghĩ rằng em có thể hiểu"

Melody ngồi lên mép chiếc ghế nhựa chưa được chuyển vào trong trong khi mùa đông đang tới. "Ôi Chúa ơi"

Anh đang mặc một bộ đồng phục trắng, mũ và tất cả. Anh thậm chí còn có một đôi giày sáng bóng cho dịp này. Đây không phải là những đồ mặc hàng ngày, những bộ đồ bình thường.

"Em yêu, ai...?" Giọng Brittany ngưng lại khi cô bước đến cửa trước.

"Xin chào, thưa cô." Cowboy không chắc nếu ngoài hiên cũng được coi là trong nhà hay không. Anh bỏ mũ, quyết định rằng mái hiên cũng được tính là một kiểu trần nhà. Và anh không muốn mạo hiểm với sự thô lỗ. Chúa biết anh đã sẵn sàng đủ cho việc này.

Brittany bước thêm hai bước "Tất cả đó là huy chương à?"

"Phải, thưa cô."

Melody không nhìn anh. Cô nhìn chăm chăm vào khoảng không, trên sân trước và xuôi theo con đường dẫn vào thị trấn. Cô trông mệt mỏi và không hạnh phúc như anh đã từng thấy. Ngay cả ở Trung Đông, giữa tất cả sự nguy hiểm và cả cái chết, cô không trông suy sụp đến vậy.

Chị gái cô mở rộng cánh cửa "Chúa ơi, anh có phải-chúng thật là... có bao nhiêu?"

"Khoảng mười ba, thưa cô"

"Mười ba chiếc huy chương. Chúa tôi."

Cô tiến gần hơn và Cowboy hắng giọng "Nếu cô cảm phiền cho chúng tôi, Brittany... Cô thấy đấy, tôi đến đây tối nay để hỏi xin Melody kết hôn với tôi"

Anh cố gắng để không bị ghen khi thốt ra những lời đó. Lạy Chúa, anh đang làm gì ở đây? Câu trả lời đến một cách nhanh chóng: Anh đang làm điều duy nhất anh có thể làm bây giờ. Anh đang làm điều đúng đắn.

Melody ngược nhìn anh, rõ ràng ngạc nhiên với những gì anh nói.

Anh mỉm cười với cô, cầu nguyện rằng anh trông không sợ hãi như anh đang cảm thấy. Cô đã từng nói với anh ở Paris rằng cô không thể cưỡng lại nụ cười của anh. Anh đưa tay ra "Em

nói sao nếu chúng ta đi dạo một chút?"

Nhưng cô không đáp lại anh. Thực tế thì, cô đập mạnh vào tay anh "Anh không nghe bất cứ điều gì tôi nói lúc chiều à?"

Có vẻ dường như trong ba tháng qua, cô đã bằng cách nào đó học cách để chống lại anh.

"Tôi sẽ đi và, ờ, đi thôi." Brittany mở cửa trước và quay vào nhà.

"Em không cần anh" Cowboy lặp lại những lời của Melody "Em không muốn anh. Em biết tất cả. Một mình em có thể cho đứa trẻ tất cả mọi thứ mà em bé cần. Ngoại trừ việc em đã sai. Không có anh, em không thể cho đứa trẻ này sự hợp pháp. Và em không thể là cha của nó được"

Những lời anh thốt ra nghe cay đắng hơn anh dự tính, và khi anh nhìn lên, đôi mắt cô đầy nước mắt.

"Em không nói những điều đó để làm tổn thương anh, Jones" cô nói lặng lẽ "Em chỉ nghĩ rằng... em muốn cho anh một cơ hội để thoát ra. Để anh tự do và yên tâm rời khỏi đây. Em muốn giữ anh tránh khỏi những điều chính xác anh đang làm đây. Em nghĩ nếu em có thể khiến anh thấy rằng em thật sự, thật sự không cần anh hỗ trợ em hoặc đứa bé - "

"Em thực sự nghĩ anh chỉ bỏ đi như thế sao?" Cowboy cảm thấy bụng anh nhộn nhạo.

Nước mắt dâng đầy trong mắt cô, nhưng cô quyết tâm chớp mắt để chúng không rơi "Em nghĩ nếu em có thể thuyết phục anh rằng em hoàn toàn không phải trách nhiệm của anh - "

"Em thật sự tin rằng anh chỉ quay lưng và trở lại với Alpha Squad và không bao giờ nghĩ đến em nữa sao?" Cowboy nặng nề ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô "Em yêu, em không biết rõ anh rồi."

Melody vươn người về phía trước "Đó cũng là một điểm. Chúng ta không biết nhau đủ rõ. Chúng ta ở bên nhau bởi... điều gì? Tám ngày? Trong suốt thời gian chúng ta chỉ nói chuyện có tám giờ? Điều đó không đủ để xây dựng một mối quan hệ, chứ đừng nói tới việc kết hôn!"

Bất chấp sự mệt mỏi và mức độ nghiêm trọng trong lập luận của mình cô vẫn giữ nụ cười, cô thật đáng yêu.

Có chút tàn nhang trên mũi và má cô, khiến cô trông như thể cô bị cháy nắng dưới ánh mặt trời mùa hè. Mang thai đã thêm vào sự tươi tắn trong cơ thể cô, sự viên mãn nữ tính ở ngực và hông cô dường như đã đầy đặn hơn trước.

Thậm chí khuôn mặt cô cũng tròn hơn, ít đặc điểm của một cô gái nhỏ nhắn dễ thương và nhiều hơn sự trưởng thành của một phụ nữ đẹp.

Cowboy muốn chạm vào cô. Anh muốn một cách khốn khổ chạm tay vào bụng cô, để cảm nhận sự hiện hữu của con cô - con anh - dưới những ngón tay anh.

Họ đã cùng nhau làm điều này. Họ đã tạo ra đứa trẻ này trong phòng tắm chật hẹp của chiếc 747 tới Paris. Nó đã đến sau đó. Nó là lần duy nhất họ không dùng biện pháp bảo vệ. Quý thật, đó là lần duy nhất trong mười ba năm anh quan hệ mà không sử dụng bao cao su.

Anh vẫn còn nhớ sự nhanh nhẹn choáng váng khi anh ném sáng một bên một đờn đê phòng và kiểm soát. Và anh cũng nhớ cảm giác tỉnh tã khi tim anh ngừng đập khi anh đẩy mình thật sâu bên trong cô.

Chết tiệt, nhưng anh muốn làm vậy lần nữa. Và hơn nữa và hơn thế nữa...

Cowboy hăng giọng, không thể che giấu sự đam mê anh biết trong mắt anh khi anh nhìn cô "Nó chỉ là, à, hãy để cho anh nói lại theo cách này. Anh có thể nghĩ ra nhiều cách tồi tệ để dành phần đời còn lại của mình hơn là kết hôn với em"

Kết hôn. Chết tiệt, từ này vẫn khiến anh cảm thấy mệt mỏi.

Cô nhìn thẳng anh với đôi mắt mang màu của bầu trời mùa hè hoàn hảo. Chúng thật quen thuộc, đôi mắt ấy. Anh đã mơ về đôi mắt cô nhiều hơn anh có thể đếm. Anh đã mơ về việc ngồi ngay đây, đối diện cô phía trước hiên nhà và nhìn chăm chăm vào cô. Anh đã mơ đến việc anh chạm vào cô. Anh lướt một ngón tay xuống sự êm ái mượt mà của má cô và cô sẽ mỉm cười và dang tay ôm anh. Và rồi, cuối cùng, sau tất cả những tháng đói khát hương vị đôi môi cô, anh sẽ hôn cô và...

Nhưng giờ đây trong thực tế, anh không dám đến gần cô. Và cô không mỉm cười. Cô đơn giản là nhìn đi chỗ khác.

Nhưng không phải trước khi anh trông thấy nó - sức nóng đáp trả không thể phủ nhận của sự hấp dẫn đó thoáng qua khuôn mặt cô. Chúng vẫn ở đó giữa họ. Mặc cho tất cả những gì cô nói cô không bị ảnh hưởng bởi sự hiện diện của anh. Nhưng điều đó là không đủ.

"Em không thể nghĩ ra bất cứ thứ gì tồi tệ hơn" cô nói nhẹ nhàng "là kết hôn với một lý do sai lầm"

Melody nâng cằm lên trong một cử chỉ thách thức quen thuộc "Không. Tình yêu mới là lý do để hai con người nên kết hôn"

Anh định nói, nhưng cô ngăn lại "Và em biết anh không yêu em, vậy thì đừng có coi thường trí tuệ của em bằng cách thậm chí cố giả vờ rằng anh có. Mọi người thường không thực sự rơi vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên hoặc thậm chí chỉ sau tám ngày. Ham muốn, có, nhưng không phải tình yêu. Tình yêu cần có thời gian. Kiểu tình yêu dựa vào một mối quan hệ lâu dài - một mối quan hệ như kiểu hôn nhân - cần một quá trình phát triển tính bằng tuần và tháng và thậm chí nhiều năm. Những gì chúng ta trải qua trong suốt cuộc giải cứu em và những ngày sau đó không phải vì tình yêu. Tình yêu là một điều rất bình thường - như việc chia sẻ bữa sáng và sau đó đến chỗ làm. Nó là việc cùng nhau làm vườn mỗi cuối tuần. Nó là ngồi ở hiên trước và ngắm hoàng hôn"

"Khi anh phải đi làm, anh sẽ không trở lại trong vòng bốn tuần" Cowboy nói lặng lẽ.

"Em biết" Cô cho anh một nụ cười buồn "Đó không phải điều em muốn từ một người chồng. Nếu em kết hôn, nó sẽ là một người đàn ông có thể mạo hiểm cuộc sống để cắt cổ gần một tổ ong."

Cowboy im lặng. Anh chưa chuẩn bị cho một bài phát biểu dài. Anh chưa bao giờ học qua lớp triết học hoặc hùng biện dù chỉ vài phút như cách Harvard đã trải qua rất nhiều giờ.

Nhưng tại thời điểm quan trọng này, Cowboy ước gì mình có tài năng từ đại học Harvard cho việc phát biểu hùng hồn. Vì anh biết điều anh cảm thấy - anh chỉ không biết tìm đúng những từ thích hợp để giải thích. "Đôi khi, Mel" anh bắt đầu từ từ, ngập ngừng "em phải thêm gia vị vào cuộc sống. Và đôi khi sự thật khác với những gì em mong đợi hoặc những gì em kỳ vọng. Ý anh là, anh không chính xác hình dung ra việc bản thân sẽ kết hôn và bắt đầu một gia đình trong một khoảng thời gian dài, nhưng anh ở đây, ngồi đây với một chiếc nhẫn kim cương

trong một chiếc hộp trung túi anh."

"Em sẽ không kết hôn với anh." cô ngắt lời "Em không muốn kết hôn với anh!"

Giọng anh tăng lên bất chấp ý định ban đầu để giữ bình tĩnh "Phải, tốt, em yêu. Anh thật thấy vui mừng." Anh hít sâu một hơi và khi anh nói, giọng anh đã nhẹ nhàng hơn "Nhưng đó là điều phải làm."

Cô ép lòng bàn tay lên trán "Em biết. Em biết anh đang bắt đầu với 'điều đúng đắn'"

"Em ép anh phải bắt đầu với nó. Bởi vì anh tin rằng đứa trẻ - đứa trẻ của anh cũng như của em, Mel - xứng đáng có một cái tên."

"Đứa bé có tên. Nó sẽ có tên của em!"

"Và nó sẽ lớn lên trong một thị trấn nhỏ với tất cả mọi người biết nó là con hoang. Phải, em sẵn sàng để nhìn nhận điều đó, phải không?"

Sự giận dữ lóe lên trong mắt cô "Dừng cái lập luận thời trung cổ đó lại. Những bà mẹ đơn thân đầy rẫy những ngày này. Tôi có thể chăm sóc đứa trẻ này bằng - "

"Anh biết. Anh có nghe. Em có thể xử lý tất cả. Em có thể chăm sóc đứa trẻ cho đến đại học. Nhưng em biết đấy, có một điều mà em không thể cung cấp cho đứa trẻ này, và đó là một cơ hội để cậu bé có cha. Anh là người duy nhất có thể chắc chắn rằng đứa trẻ này sẽ lớn lên và biết rằng cậu bé có một người cha biết quan tâm."

Cowboy không thể tin được những lời thoát ra từ miệng mình. Anh cảm thấy biết ơn rằng anh đã ngồi xuống. Một người cha biết quan tâm. Quý thật, anh thực sự không có vẻ như anh biết mình đang nói gì - như thể anh biết bất cứ điều gì để đảm bảo rằng đứa trẻ chưa ra đời này sẽ lớn lên tin rằng nó được yêu thương.

Thực tế, anh có thể thất bại. Cha anh là một thất bại thảm hại trong vấn đề đó. Đô đốc hải quân chỉ-toàn-lý-thuyết Jones là một người cầu toàn. Ông nghiêm ngặt và đòi hỏi khắt khe và lạnh lùng và - với ngoại lệ trong việc Cowboy đã tham gia vào SEALs - không bao giờ vui vẻ với bất kỳ điều gì anh làm. Với ông già, anh như thể chỉ là một con rối, Cowboy không chắc chắn anh đã sẵn sàng để đến gần trong khoảng một trăm feet với một đứa trẻ nhạy cảm.

Tuy nhiên, anh không có lựa chọn, phải không? Anh rút ra hộp nhẫn trong túi và mở nắp. Anh đưa nó ra cho cô "Mel, em phải cưới anh. Đây không phải chỉ vì em và anh nữa."

Melody không thể nghĩ được gì khi cô nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn. Cô vụng về đứng dậy, chiến đấu với những giọt nước mắt. Cô đã phạm sai lầm - nghĩ rằng Jones sẽ chẳng quan tâm. Cô đã đánh giá sai anh - nghĩ rằng khoảng thời gian tốt đẹp của anh, sự ham muốn, không ràng buộc sẽ chiến thắng tinh thần trách nhiệm của anh. Nhưng tinh thần trách nhiệm không thể làm nên một gia đình hạnh phúc.

"Điều tồi tệ nhất chúng ta có thể làm cho đứa trẻ này là lao vào một cuộc hôn nhân mà cả hai đều không mong muốn" cô nói "Kiểu gia đình nào chúng ta có thể cho cậu bé khi chúng ta thậm chí không biết chúng ta có thích nhau hay không?"

Điều đó dường như hạ gục Jones. Anh khẽ chửi thề, lắc đầu "Anh thích em. Anh phần nào nghĩ rằng em cũng thích anh". Anh cười hoài nghi "Ý anh là, thôi nào..."

Cô dừng lại, bàn tay đặt trên núm cửa "Em không thích anh" cô nói với anh "Em thích anh

rất nhiều khi anh là thứ duy nhất ngăn giữa em và cái chết khi chúng ta ở trong cái tòa đại sứ quán đó. Và em còn thích anh hơn nữa khi anh làm tình với em, sau khi chúng ta trở về và an toàn. Nhưng có nhiều thứ khác ở anh ngoài khả năng là một lính Hải quân SEAL và tài năng đáng kể của anh trên giường. Và em không biết phần lớn con người anh. Và anh cũng không hề biết em. Thành thật đi - anh không có cảm giác đó đâu"

Thành thật đi. Ngoại trừ việc cô đang không hề thành thật. Cô không thích Cowboy Jones. Cô ngưỡng mộ và kính trọng anh, và mỗi khi anh mở miệng, mỗi phút dài anh ở quanh cô, cô thích anh nhiều hơn và nhiều hơn nữa.

Cảm giác của cô sẽ còn phát triển thành một điều gì mạnh mẽ hơn và hơn nữa.

Và điều đó thật sự là rắc rối, bởi vì cuộc phiêu lưu và sự hứng thú là tên đệm của người đàn ông này. Không cách nào mà anh có thể hài lòng với cuộc hôn nhân cùng một người hoàn toàn không thích sự mạo hiểm và không hề thú vị như Melody Evans. Và sau khi sự mới mẻ của việc làm điều đúng đắn qua đi, cả hai người bọn họ sẽ đau khổ.

Bởi vì sau đó, anh sẽ chán cô, và cô - một cách ngu ngốc - sẽ yêu anh trong vô vọng.

Melody nhìn anh khi cô mở cửa và bước vào trong "VẬY là, không, Trung úy Jones. Em sẽ không kết hôn với anh".

"Tôi cần một phòng"

Người phụ nữ lớn tuổi đứng sau quầy trong một quán trọ ở địa phương có thể là một thành viên viên trong một đội SEAL. Cowboy có thể nói rằng bà ta chẳng hề bỏ lỡ điều gì qua cái nhìn đầy hiểu biết của mình. Bà ta nhanh chóng bắt hình bộ quân phục của anh, đôi giày sáng bóng, đồng huy chương treo nơi ngực. Không nghi ngờ gì bà ta đã ghi nhớ màu sắc của đôi mắt và mái tóc anh và đã kịp chụp lại gương mặt anh - thứ mà bà ta có thể nhận ra sau này khi xem chương trình Top Cops hoặc một chương trình thực tế nào đó chỉ để chắc rằng bộ quân phục không phải là một bộ đồ ngụy trang phức tạp khi mà, trên thực tế, anh có thể đã phạm một tội ác ghê tởm trong bảy tiểu bang khác nhau.

Anh tặng bà ta nụ cười trăm đô của mình.

Bà ta không hề chớp mắt "Mấy đêm?"

"Chỉ một thôi, thưa bà"

Bà ta mím môi, khiến khuôn mặt bà trông dài hơn và hẹp hơn và lấy ra một cuốn sổ đăng ký phòng cho anh "Cậu đến từ Texas?"

Cowboy dừng lại trước khi đặt bút ký. Giọng anh không rõ ràng "Bà có một đôi tai thật tinh tường, thưa bà"

"Đó là một câu hỏi, chàng trai" bà nói nghiêm khắc "Tôi đã hỏi. Nhưng cậu thì chưa, phải không? Cậu là một thủy thủ tới từ Texas"

Một người phụ nữ lớn tuổi khác, người này tròn và thấp trong khi người còn lại thì cao và gầy, quay lại phòng.

"Ôi trời" bà ta nói, dừng lại nhìn anh "Là cậu ta, phải không? Anh chàng hải quân của Melody"

"Cậu ta muốn ở lại qua đêm, Peggy" người phụ nữ có khuôn mặt nghiêm khắc nói, giọng bà ta khó chịu "Tôi không chắc là mình muốn loại người thế này ở lại nhà trọ của chúng ta. Kiểu người thật phiền hà. Khiến những cô gái mang thai"

Kiểu người...?

"Hannah Shelton đã gọi và nói anh ta đã mua một chiếc nhẫn kim cương ở Front Street Jeweler's" người phụ nữ to béo - Peggy - nói "Bằng thẻ tín dụng."

Cả hai người đều quay lại nhìn anh.

"Mới gần đây" người cao hơn thêm vào.

"Cậu ta đã trao cho cô ấy chưa?" Peggy tự hỏi.

Điều này thật kì quặc - theo cái cách họ nói chuyện như thể anh vô hình, ngay cả khi họ đang đứng đó và nhìn thẳng mặt anh.

Anh quyết định rằng cách tốt nhất là lờ đi những lời bình luận của họ "Tôi muốn một phòng có điện thoại, nếu được" anh nói trong khi điền vào tờ đăng ký "Tôi cần gọi vài cuộc điện thoại. Tôi có thể điện thoại, tất nhiên"

"Không có căn phòng nào ở đây có điện thoại cả" người phụ nữ cao hơn thông báo với anh.

"Khách hàng của chúng tôi được chào đón sử dụng điện thoại ngoài sảnh" Peggy ra hiệu về cuối phòng phía chiếc tủ búp phê đặt một chiếc điện thoại quay kiểu cổ.

Điện thoại ở sảnh. Tất nhiên rồi. Chúa ngăn cấm một cuộc trò chuyện trong tòa nhà này mà không có sự hiện diện của Peggy và quý bà chim lợn.

"Cậu đã mua nó như một chiếc nhẫn đính hôn, phải không?" người phụ nữ cao hơn hỏi, nheo mắt, chiếu thẳng vào anh "Với ý định đưa nó cho Melody Evans?"

Cowboy cố gắng hết sức để tỏ ra dễ chịu "Đó là chuyện riêng giữa cô Evans và tôi"

"Ơn Chúa, Trung úy! Cậu vẫn ở đây" Brittany giận dữ bước qua sảnh nhà trọ "Tôi cần nói chuyện với anh"

"Đó là Brittany Evans" . Peggy tuyên bố rành mạch với khuôn mặt nhăn nhó của bạn bà ta.

"Tôi có thấy. Cô ấy muốn nói chuyện với cậu thủy thủ."

"Anh có vài phút chứ?" chị gái Mel hỏi Cowboy.

Anh nhún vai "Được, chắc rồi. Mặc dù tôi không chắc nếu tòa án dị giáo Tây Ban Nha đã kết thúc với tôi chưa"

Cô cười lớn, và anh có thể nhìn thấy những nét của Melody trên gương mặt cô. Làn sóng của sự khao khát áp đảo anh. Tại sao chuyện này không thể trở nên dễ dàng chứ? Tại sao không để việc anh đến Appleton và Melody sẽ vui mừng khi thấy anh - và không phải đang có thai bảy tháng?

Nhưng 'tại sao không' là một kịch bản không thể giúp gì được anh lúc này. Anh không thể

thay đổi quá khứ, đó không phải việc mà anh có thể kiểm soát. Và nó dường như thật khó khăn, anh bằng cách nào đó phải thay đổi quyết định của Mel. Anh phải khiến cô thấy rằng họ chỉ có duy nhất một sự lựa chọn.

Khi anh bước tới với chiếc nhẫn kim cương vẫn còn trong túi áo, anh chợt nhận ra anh đã sử dụng sai chiến thuật. Anh không nên cố gắng tranh luận với Melody. Thay vào đó anh nên dành toàn bộ năng lượng của mình để dỗ ngọt cô. Anh nên cố gắng quyến rũ cô theo cách của mình.

Phải, đúng vậy, tình dục tuyệt vời có lẽ không đủ căn cứ để xây dựng một mối quan hệ lâu dài. Nhưng quan hệ tình dục tuyệt vời kết hợp với một đứa trẻ sắp được sinh ra sẽ là nền tảng để bắt đầu.

Brittany quay sang hai người phụ nữ già, chỉ vào họ với những móng tay nhọn sáng màu "Peggy, Estelle. Nếu một trong hai người thở một lời nào về chuyện tôi đến nói chuyện với Trung úy Jones để đến tai em gái tôi, tôi thề sẽ rửa sạch bụi hồng của hai người, đã hiểu chưa?"

Estelle dường như có vẻ không bị thuyết phục, bà ta hếch mũi lên và khụt khịt "Cô ấy sẽ không bao giờ biết"

Peggy thì không chắc chắn được như vậy "Cô ấy có thể"

Brittany nắm lấy cánh tay Cowboy "Đi thôi, Trung úy. Chúng ta hãy đi dạo"

Anh nhặt chiếc túi vải của mình lên khỏi sàn và bước theo cô ra ánh hoàng hôn chạng vạng.

Có một chút lạnh lẽo trong không khí khi mặt trời đang dần lặn xuống phía cuối đường chân trời. Sau nhiều tuần ẩm áp, mùa thu chắc chắn đang đến gần.

Chị gái Melody bước đi trong im lặng cho đến khi họ cách nhà trọ khoảng 50 feet. Đến lúc đó, Cowboy mạo hiểm lên tiếng "Tôi nghi ngờ họ có thể nghe thấy chúng ta từ khoảng cách này. Mặc dù tôi cho rằng họ có thể theo dõi chúng ta thông qua vài chiếc KH-12 SATCOM." Đối diện với cái cau mày của cô, anh giải thích "Là vệ tinh do thám. Nó hoạt động vẫn tốt kể cả trong những con hẻm."

Brittany cười lớn, đảo mắt và băng qua đường hướng về phía khu vực đông dân của thị trấn "Chúa ơi, tôi có thể hình dung Peggy và Estelle xuống một căn hầm với đầy những thiết bị công nghệ hiện đại của họ, với những chiếc tai nghe trên những lọn tóc tím, đang hân hoan theo dõi các cuộc trò chuyện riêng tư đang diễn ra trong cả thị trấn."

"Có vẻ như họ làm khá tốt tất cả việc của mình. Trên thực tế, họ có thể dạy cho các nhân viên ở NAVINTEL một hoặc hai điều về việc thu thập thông tin"

Appleton là một thị trấn nhỏ ở New England, đầy những ngôi nhà với mái che thế kỷ XVIII, hầu hết được bao phủ bởi cỏ xanh dày và chằng chịt ở ven vỉa hè. Những băng ghế và những hàng cây trang nghiêm rải rác đây đó. Brittany dẫn đường tới một chiếc ghế.

"Thị trấn này có một mạng lưới tin đồn mà anh sẽ không thể tin nổi. Chúng tôi có những gián điệp giỏi nhất so với tỉ lệ bình quân đầu người trên cả nước"

Cowboy khẽ chửi thề "Điều đó có lẽ thật sự khó khăn cho Melody - ý tôi là, khi mà việc mang thai của cô ấy bắt đầu rõ ràng. Mọi người có lẽ đã bàn tán rất nhiều."

"Thực tế thì, em tôi không cho bất kỳ ai cơ hội để nói chuyện với nó. Thôi nào, ngồi đi. Tôi sẽ chỉ ngồi đây thôi vì tôi đã đi lại cả ngày nay rồi". Brittany chìm sâu hơn vào băng ghế sơn

trắng và Cowboy ngồi phía bên kia.

Từ phía bên này của khoảng sân chơi, anh có thể nghe thấy tiếng cười của đám trẻ con.

Một ngày nào đó con anh cũng sẽ chơi ở đó. Con anh. Anh cảm thấy một nỗi sợ hãi chạy dọc sống lưng. Làm cách nào mà anh lại có một đứa con được chứ?

Anh chưa thật sự sẵn sàng cho một đứa con lúc này.

"Melody đã đi cả quãng đường dài lên thành phố để mua một chiếc que thử thai" Brittany nói tiếp "Con bé biết rằng nếu mua ở ngay trong thị trấn thì tin tức sẽ lan truyền đi trong vòng hai phút. Khi kiểm tra thấy kết quả dương tính, con bé đã không phải suy nghĩ lâu trước khi quyết định rằng phá thai không phải là sự lựa chọn phù hợp với bản thân. Và đem đứa trẻ làm con nuôi cũng không phải là một câu hỏi gây tranh cãi. Vậy là con bé đang mai thai và sắp trở thành một người mẹ đơn thân. Em tôi đã nhận ra rằng sớm hay muộn thì tình trạng của mình cũng sẽ trở nên rõ ràng đối với cả thị trấn, vậy nên..."

Cô dừng lại, cười khúc khích và lắc đầu "Tôi xin lỗi - tôi vẫn không thể tin được em tôi lại làm điều này. Nhưng em gái bé nhỏ của tôi đã tham gia một trong các cuộc họp tại Câu lạc bộ Estelle Warner Ladies. Một câu lạc bộ của các quý cô thật sự chỉ là tên bìa cho một tạp chí Lả cái vô danh. Tôi thường không đến Estelle và tôi không chính xác là hội viên - nhưng tôi đã từng ở đó, kêu gọi sự hỗ trợ trong chương trình phòng chống AIDS của bệnh viện.

Ban đầu tôi nghĩ Melody ở đó để giúp tôi, nhưng khi Hazel Parks mở ra một chủ đề mới để thảo luận, Mel đã đứng dậy. Con bé hăng giọng và nói: "Tôi muốn tất cả các bạn biết rằng tôi không có ý định kết hôn, tuy nhiên, tôi đang mang thai hai tháng." Con bé thậm chí không cho bất cứ ai có thời gian để tiếp thu thông tin gây sốc đó. Con bé nói tiếp, thêm vào thông tin rằng - cậu là cha và rằng con bé có ý định giữ lại đứa bé".

"Con bé đứng đó" Brittany nói tiếp "nhìn thẳng vào mắt những người hay buôn chuyện và sẵn sàng trả lời bất kỳ câu hỏi nào mọi người đưa ra về tình trạng và kế hoạch của mình. Con bé thậm chí còn đưa ra một bức ảnh của cậu"

Cowboy lắc đầu thán phục "Cô ấy đã nói với họ sự thật. Và một khi đã là sự thật, không ai có thể xầm xì được nữa" Anh dừng lại "Chúa ơi, tôi ước rằng cô ấy cũng đã nói với tôi. Tôi ước..."

Anh đã không thể gọi cho cô hồi đầu hè. Anh lẽ ra nên vút quách tự trọng của mình xuống địa ngục và nhắc máy lên gọi cho cô. Anh lẽ ra phải ở đó. Anh nên được biết ngay từ đầu.

"Mặc dù Estelle và Pegggy giả vờ rằng họ không chấp nhận, tôi phải thừa nhận ngay cả họ cũng khá ủng hộ. Họ lẽ ra đã có thể ném câu chuyện của Mel ra cho toàn câu lạc bộ." Brittany nhìn chằm chằm vào anh "Có một vài lời đàm tiếu, nhưng không nhiều. Và phần lớn đều nhắm vào cậu."

Cowboy thở dài "Và tôi ở đây, lù lù ngay trong thị trấn, khiến những tin đồn trở thành một cuộc bạo động. Không nghi ngờ gì Melody muốn tôi rời đi càng nhanh càng tốt. Tôi chỉ khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn thôi, phải không?"

"Tôi đã nghe những gì cậu nói với em gái tôi ở hiên nhà lúc chiều" Brittany nói đều đều "Và tôi đã nghe những gì con bé nói với cậu, về việc không cần cậu. Cậu không tin những thứ đó dù chỉ một giây đúng không, Trung úy. Con bé đã rất khó để giả vờ và thích nghi. Nhưng tôi biết rõ hơn thế."

"Con bé bị trầm cảm và không hạnh phúc kể từ khi trở về từ Paris." Brittany nói "Và con bé có thể tin bằng cả trái tim mình rằng cưới cậu cũng sẽ không khiến con bé hạnh phúc hơn,

nhưng để tôi nói với cậu, hôm nay ở bệnh viện, tôi đã chứng kiến cách con bé nhìn cậu. Và lần đầu tiên trong hơn nửa năm, con bé thật sự dường như sống lại. Đừng để con bé đuổi cậu đi, Trung úy”

Cowboy nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh anh và mỉm cười: “Tôi sẽ không đi đâu cả. Thực tế là, kế hoạch đầu tiên của tôi là gõ cửa nhà cô một lần nữa vào buổi sáng.”

Brittany hít một hơi sâu “Tốt. Được rồi. Tôi sẽ lên kế hoạch và không về nhà.”

“Và, theo cách này, tôi đã nhận được một thông điệp rõ ràng rằng chúng ta là đồng minh, cô nên biết rằng bạn bè gọi tôi là Cowboy”

Cô nhướn một bên lông mày “Cowboy. Vì cậu đến từ Texas hay chỉ vì cậu là kiểu người khéo cư xử?”

“Mỗi thứ một ít”

Brittany cười “Phải thế không? Tôi luôn tưởng tượng Melody sẽ dành phần đời còn lại của mình với một kế toán viên, không phải X-men”

Cowboy mỉm cười buồn bã. Anh ước mình có thể cảm thấy chắc chắn rằng Melody sẽ nhìn nhận mọi việc theo cách của anh. Và mặc dù tin tưởng rằng kết hôn là giải pháp duy nhất, anh muốn những lời thề chung thủy sẽ chỉ dành cho đúng một người duy nhất trong phần còn lại của cuộc đời mà không sợ muốn chết.

Anh đã bị Melody mê hoặc và không thể ngừng suy nghĩ về cô trong những tháng họ xa nhau. Anh yêu việc làm tình với cô. Nhưng cô đúng. Anh đã không làm gì ở Appleton để cam kết tình yêu bất diệt của mình. Anh đến đây để nối lại mối quan hệ của họ. Anh đến đây để làm tình, không phải để kết hôn.

Nhưng giờ đây anh sẽ phải thuyết phục Mel kết hôn với mình.

Điều này đã đủ khó khăn ngay cả khi anh không cảm thấy nghi ngờ và sợ hãi. Và thời gian của anh đang cạn.

Kì nghỉ phép sẽ kết thúc vào 0900 (9h sáng) thứ hai.

Cowboy nhắm mắt khi nghĩ đến sự bất khả thi của tình huống. So với đồng lõa xộn này. Việc giải cứu con tin chỉ dễ như ăn bánh.

CHƯƠNG 6

Melody trở thành con tin ngay tại nhà riêng của cô.

Tất nhiên, cô là nạn nhân cho chính sự ngu ngốc, thiếu hiểu biết của mình, nhưng biết được điều đó cũng không làm cho mọi việc khá hơn. Thực thế, còn khiến nó tệ đi.

Cowboy Jones đang ngồi trên mái hiên nhà cô đã hơn 2 giờ đồng hồ. Anh đã nhấn chuông cửa khi cô đang mặc đồ để đến Nhà thờ Giáo hội. Cô đã quàng khăn và vội vã bước vào phòng của Brittany để bảo chị cô nói với anh rằng cô không ở nhà.

Nhưng giường của Brittany đã được xếp gọn gàng. Chị cô rời đi đã lâu. Có một mảnh giấy nhắn trên bàn bếp nói rằng cô đã quên nhấn lại Melody rằng cô đã đổi ca cho một người bạn ở bệnh viện, và sẽ không về cho đến tối muộn.

Vậy là, Melody đã phải trốn Jones. Cô đã chọn cách hèn nhát và không trả lời chuông cửa, và Jones đã tìm được sự thoải mái cho bản thân ngay dưới hiên nhà, dường như anh quyết tâm chờ cho đến khi cô về.

Vậy nên, nếu cô rời đi bây giờ, cô sẽ bị buộc phải thừa nhận cô thực sự vẫn đang ở nhà trong suốt thời gian qua. Đây chỉ là giả sử vì tất nhiên, anh không hề biết điều đó.

Cô cố gắng theo kịp suy nghĩ bản thân, cố gắng không để cho mình bị mất bình tĩnh vì thực tế rằng người đàn ông đã chia sẻ sự thân mật với cô vẫn đang ở trong khoảng cách rất gần. Cô cố gắng thuyết phục bản thân rằng nỗi bức rứt của sự thất vọng và khao khát cô cảm thấy là kết quả của việc cô không được làm việc trong vườn. Cô đã lên kế hoạch dành cả buổi chiều trong ánh nắng mặt trời và không khí trong lành.

Thay vào đó, cô ở đây. Bị nhốt trong ngôi nhà của mình.

Melody từ từ mở cửa sổ căn phòng cô đã thiết kế như một phòng trẻ, cẩn thận không gây bất cứ tiếng ồn nào. Hôm nay là một ngày đẹp trời – mát mẻ và khô ráo. Cô nhấn mũi vào cửa và hít sâu một hơi.

Không cách nào cô có thể ngửi được mùi hương ám ảnh quen thuộc và nam tính của Harlan Jones, phải vậy không? Dĩ nhiên là không. Không thể khi đây là tầng ba. Cô đang tưởng tượng. Cô đang nhớ lại –

“Này”

Âm thanh của tiếng nói trong sân khiến cô nhảy dựng, khỏi cửa sổ. Nhưng đó chỉ là Andy Marshall đang chạy qua sân nhà Romanellas.

“Đó không phải là bộ đồng phục của quân đội sao?” Cậu bé không nói chuyện với cô. Cậu thậm chí còn không trông thấy cô, và cô đã tiến gần hơn về phía cửa sổ để nhìn xuống cậu bé. “Ông già tôi đang trong quân đội.”

“Tôi là Lính hải quân” Jones trả lời từ bên dưới mái hiên.

“Ồ”. Có sự thất vọng trong giọng Andy “Vậy thì cháu đoán chú không biết cha cháu.”

“Chú đoán là không.” Jones nói giọng ngái ngủ, chất giọng miền Tây của anh trở nên rõ rệt hơn. Melody có thể hình dung anh đang ngồi trong một chiếc ghế chờ, duỗi chân và khép mắt, như một con sư tử đang sưởi nắng. Thoải mái, nhưng vẫn nhận thức rõ tất cả sự nguy hiểm diễn ra xung quanh.

“Có thể khá khó chịu, với những chiếc khay được cài cao như thế.” Andy nhận xét.

“Cũng không đến nỗi”

“Yeah, phải rồi, chú trông giống khỉ. Chú sẽ không bao giờ trông thấy cháu trong những thứ như vậy. Không trong cả triệu năm nữa.”

“Có lẽ là không. Chỉ những người đàn ông thông minh nhất, mạnh mẽ nhất và giỏi giang nhất mới được vào đội SEAL. Cháu có lẽ sẽ chẳng bao giờ đến gần được nữa.”

Rời khỏi bãi cỏ, Andy bước lùi lại “Chết tiệt nhà chú”

Jone ngáp “Cũng chết tiệt nhà cháu. Nếu cháu không muốn bị xúc phạm, đừng xúc phạm chú. Nhưng thực tế là, SEAL đào tạo rất khó. Hầu hết những người đàn ông khác không thể trải qua và họ kết thúc bằng việc từ bỏ. Họ bỏ chạy – theo cách mà cháu đã làm hôm qua.”

Melody nhăn mặt. Ouch. Jones đã không bỏ qua điều gì.

“Và chú thì giống như một kiểu Chúa trời chắc?” Andy lồng lên với sự phẫn nộ “Bởi vì chú chấp nhận thế...”

Jones phá ra cười “Đúng vậy. Bậc lương của chú là O-3 nhưng cấp bậc của chú thì là Chúa. Bất cứ lúc nào cháu cảm thấy thích, chỉ cần tiến về phía trước, lặn và cúi đầu trước sự lộng lẫy của chú. Và nếu cháu không tin, hãy đến thư viện và đọc bất cứ thứ gì cháu có thể về BUD/S – chương trình đào tạo tại SEAL. Tất nhiên, trong trường hợp của cháu, cháu có thể phải học đọc trước đã.”

Melody nhìn Andy, chắc rằng cậu bé sẽ quay đầu và bỏ chạy. Nhưng thật ngạc nhiên, cậu bé cười và ngồi xuống các bậc thang trước hiên nhà.

“Chú nghĩ rằng chú là anh chàng vui tính đấy à?” cậu vặn lại.

“Này, chú là Thần thánh– và chú không cần đến sự hài hước. Con người vẫn cười ngay cả khi chú đùa một trò đùa xấu xa”

“Nó có khó lắm không – chú biết đấy, khóa đào tạo ấy?”

“Nó kinh khủng” Jones nói “Nhưng cháu biết chú học được điều gì từ nó không?”

“Là gì?”

“Chú có thể làm mọi thứ” Jones dừng lại và Melody có thể tưởng tượng ra nụ cười của anh “Không có việc gì khó. Không có điều gì là không thể. Nếu chú không thể vượt qua được nó, chú sẽ bơi quanh nó. Nếu chú không thể bơi quanh nó, chú sẽ thổi tung nó lên và dìm nó xuống”

Melody nhắm mắt lại. Jones cũng đã làm điều đó với cuộc sống của cô. Anh thổi bay nó lên và giờ anh đang lội qua đồng cỏ nát.

“Vậy chú là người đã ‘làm điều đó’ với Melody Evans, hử?” Andy hỏi.

Jones im lặng trong vài giây dài. Và khi anh nói không có bất kỳ dấu hiệu vui vẻ hay tiếng cười trong giọng anh: “Cháu muốn nói lại câu đó để chắc chắn rằng mình hoàn toàn không có dấu hiệu thiếu tôn trọng nào với người phụ nữ chú sắp kết hôn không? Cháu có thể sỉ nhục chú nếu muốn, nhưng không bao giờ, không bao giờ được sỉ nhục Melody. Không phải sau lưng, không phải trước mặt. Cháu đã rõ chưa?”

“Nhưng cô ấy đâu muốn chú ở quanh”.

“Nói điều gì mà chú chưa biết ấy.”

“Vậy tại sao chú lại thấy phiền nhỉ?” Andy hỏi “Chú nên thấy biết ơn và rời đi khi vẫn còn cơ hội. Đó là những gì cha cháu đã làm. Ông ấy bỏ đi trước cả khi cháu được sinh ra. Cháu chưa bao giờ gặp ông ta, chú biết đấy. Thứ gần gũi nhất cháu có từ ông ta là cái đồng hồ ngu ngốc này.”

Chiếc đồng hồ của Andy. Melody nhớ lại cậu bé đã cẩn thận kiểm tra nó sau khi đánh nhau với Alex Parks ở sân chơi.

Đó là chiếc đồng hồ của cha cậu bé. Cô đã đoán nó rất quan trọng với cậu theo một cách nào đó.

Giọng Jones trở nên tĩnh lặng. “Chú rất tiếc”

“Yeah, well, chú biết đấy, ông ấy có lẽ đã làm điều đó. Mẹ cháu nói với cháu ông ấy đóng quân ở nước ngoài và bà ấy không muốn đi cùng. Dù vậy, ông ta không có sự lựa chọn. Khi mà chú ở trong quân đội, chú phải đi đến nơi họ gửi chú đến. Chú không có thời gian dành cho những đứa trẻ.” Những lời cậu bé nói ra gần như được học thuộc lòng – như thể nếu cậu bé lặp đi lặp lại những điều đó để biện minh cho những hành động của cha mình.

Jones trở nên im lặng, và Melody biết rằng anh không muốn nói bất cứ điều gì để gây xung đột với Andy.

Nhưng rồi Andy mỉm cười – cười thật sự “Yeah, phải rồi. Cháu không biết tại sao cháu lại nghĩ về ông ấy. Như là ông ấy chưa từng rời bỏ cháu vậy”

Trái tim Melody tan vỡ bởi cậu bé. Cậu bé đã đủ lớn để bắt đầu nghi ngờ về những câu chuyện cổ tích của mẹ mình. Cậu biết tất cả những lời đó, nhưng đã bắt đầu nhìn xuyên qua nó để biết được sự thật bên dưới.

Đó là khoảnh khắc trước khi Jones hay Andy tiếp tục nói.

“Melody đang ở nhà, chú biết đấy” Andy cuối cùng lên tiếng “Xe của cô ấy đang trong gara.”

“Chú biết”

Melody nhắm mắt. Jones biết.

“Chú đoán là sớm hay muộn cô ấy sẽ cảm thấy mệt mỏi với việc trốn tránh và sẽ ra ngoài nói chuyện với chú.”

“Cô ấy sẽ phải ra ngoài sáng mai” Andy chỉ ra “Cô ấy phải đi làm.”

“Phải rồi” Jones nói “Dĩ nhiên, sáng thứ hai. Chú sẽ phải đào ngũ. Trừ khi chú có thể sắp xếp

để nghỉ thêm. Quý thật, với số thời gian nghỉ phép của mình, chú đoán là chú có thể ngồi trên hiên nhà này đến tận Lễ Tạ Ơn.”

Melody nhắm mắt lại. Ôi, Chúa ơi, không...

“Đó là một cách ngu ngốc để tận hưởng kỳ nghỉ của chú”.

“Ừ, phải rồi” Jones đồng ý “Nhưng nếu đó là những gì chú phải làm...”

“Nhưng chú không phải” Andy lập luận “Cô ấy không muốn chú ở đây. Cô ấy không muốn kết hôn với chú. Nếu cháu là chú, cháu sẽ bỏ đi từ lâu rồi. Bởi vì, làm cách nào chú có thể thoát ra khỏi điều này? Ý cháu là, bảy tháng trước, phải rồi, cô ấy có thể khá nóng bỏng. Nhưng giờ cô ấy... à, không có chút xúc phạm nào đâu, nhưng cô ấy béo và trông rất buồn cười”

Melody nhăn mặt tuyệt vọng. Andy chỉ là một đứa trẻ, cô cần gì phải quan tâm đến việc cậu bé nghĩ gì về sự hấp dẫn thể chất của cô? Nhưng cô có quan tâm. Cô quan tâm điều Jones nghĩ và cô chuẩn bị tinh thần, chờ đợi phản ứng của anh.

“Cô ấy ‘béo và trông buồn cười’, như cháu nói, bởi vì chú khiến cô ấy trở nên như vậy” Jones phản đối “Chú đã làm thế, chú khiến cô ấy mang thai, và chú sẽ làm điều đúng đắn. Chú không đối mặt với những vấn đề của mình bằng cách bỏ chạy và trốn tránh như một loại người nhất chết”

Melody không thể chịu đựng được hơn nữa. Không phải bởi cô trở nên béo khủng khiếp và trông buồn cười là vấn đề, nhưng cô là đồ hèn nhất, tốt thôi.

Melody đi xuống cầu thang và mở toang cửa trước khi cô cho mình cơ hội để suy nghĩ sáng suốt.

“Tôi không trốn tránh” cô tuyên bố khi bước lên hiên nhà.

Andy trông có vẻ giật mình với sự xuất hiện đột ngột của cô, nhưng Jones chỉ mỉm cười như thể anh đang mong đợi cô xuất hiện.

“Anh biết rằng điều đó sẽ mang em ra ngoài” anh dài giọng.

Anh đang ngồi lại xuống một trong những chiếc ghế, chân bắt chéo ở mắt cá, bàn tay đặt sau đầu, khuỷu tay khuỳnh ra, đúng như cách cô đã hình dung.

“Cô đã nghe à?” Andy nhìn thật sự xấu hổ.

“Phải” Melody nói chua cay. “Cô đã nghe. Với việc cô béo và trông buồn cười thế nào. Cô đã hành nghề lâu năm ở Appleton với kỹ năng nghe trộm”.

“Cháu không có ý - ”

“Với những gì cô nghe được. Phải rồi, không đùa đâu, Einstein. Và cháu vẫn còn nợ cô một lời xin lỗi đã để cô phải đuổi theo cháu quanh cả thế giới hôm qua.”

“Cháu xin lỗi” Andy nói.

Lời xin lỗi quá nhanh và dường như là chân thành của cậu khiến cô mất cảnh giác “À, tốt” cô nói “Cháu nên thế”

Jones mỉm cười với Andy “Cảm ơn cháu đã bầu bạn với chú, nhưng chú nghĩ cháu sẽ hiểu nếu chú bảo cháu nên đi”.

Andy biến mất trước khi Melody có thể chớp mắt.

Jones ngồi dậy, nhích chân sang một bên ghế để lại khoảng trống phía trước. Anh vỗ nhẹ vào đệm “Ngồi đi. Em trông như cần chút mát-xa đấy.”

Anh nói đúng. Sự căng thẳng trong vài giờ qua khiến vai cô đau nhức. Nhưng còn lâu cô mới để anh chạm vào cô. Điều đó sẽ thật sự điên rồ.

“Thôi nào” anh thì thầm, chìa tay ra cho cô. Nụ cười quyến rũ không thể cưỡng lại của anh gần như kéo cô lại.

Nhưng cô ngồi xuống tận phía bên kia của chiếc ghế dài “Anh biết rõ chúng ta sẽ kết thúc thế nào nếu em để anh mát-xa cho mình mà”

Nụ cười của anh không chút ngập ngừng “Anh lại hy vọng là chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau”

“Phải rồi, và chúng ta sẽ không bao giờ ăn tối mà không quay thẳng lại giường của em” cô nói thẳng thừng “Jones, liệu việc chúng ta ngủ cùng nhau có tốt không?”

Tia ấm áp trong mắt anh trở nên nóng bỏng hơn “Anh có thể nghĩ ra cả một đồng lý do – để nhắc em nhớ việc chúng ta cùng nhau thật sự tuyệt đến thế nào.”

“Khi chúng ta quan hệ” cô chỉ rõ

“Kể cả thời gian sau đó nữa”

Melody bật cười “Không có khoảng thời gian sau đó. Chúng ta đã hoặc quan hệ hoặc bất tỉnh”

“Chúng ta đã dành hai ngày với nhau bị theo sau bởi kẻ địch và anh thậm chí không hề chạm vào em chút nào”

“Đó là màn dạo đầu” cô nói “Dù sao cũng là với anh”

Nụ cười của anh biến mất và đôi mắt màu xanh lá của anh thăm lại “Em không thể thật sự tin thế”

Cô lắc đầu “Em không biết phải tin gì nữa – em không biết rõ anh để làm gì hơn là đoán mò. Nhưng chắc chắn với em điều đó khiến em sợ muốn chết, anh thì lại thấy vui vẻ”

“Anh đang làm nhiệm vụ. Và một phần của công việc là giữ em luôn lạc quan”

“Anh đã làm rất tốt” cô nói với anh “Em đã đặt trọn niềm tin vào anh. Chúa ơi, em sẽ theo anh vào địa ngục nếu anh bảo em phải làm”

“Vậy thì sự lạc quan của em bây giờ đâu rồi?” anh hỏi lặng lẽ.

Nếu không có nụ cười vực anh dậy, Jones trông mệt mỏi. Anh trông buồn ngủ như cái đêm cuối cùng cô có với anh – điều đó hoàn toàn không tốt.

“Niềm tin của em đối với anh vẫn rất mạnh mẽ” Melody nói nhẹ nhàng “Em tin rằng – hoàn

toàn – rằng anh nghĩ anh đang làm điều đúng đắn. Nhưng em cũng nghĩ rằng kết hôn sẽ hoàn toàn là thảm họa” Cô ngồi dậy, việc tin vào những gì mình nói khiến giọng cô to hơn “Anh sẽ không bao giờ hạnh phúc nếu kết hôn với người như em. Jones, em làm việc với một nhóm người địa phương ở Brownie, đi quanh nhặt rác ở lề đường với sự vui vẻ. Và khi em cảm thấy điều mạo hiểm, em sẽ tình nguyện đi xuống Audubon Bird Refuge (*khu bảo tồn sinh thái ở Mỹ*). Tin em đi, em thật sự tẻ nhạt”

“Anh không tìm đến đây để tuyển em vào Alpha Squad” anh lập luận “Anh có sáu đồng đội – anh không cần kết hôn với một lính SEAL”.

“Và em cũng không cần kết hôn với một lính SEAL” cô phản đối, tiến về phía trước “Anh không thấy sao, Jones? Em không muốn kết hôn với một người như anh. Em muốn tìm một người tẻ nhạt, cứng nhắc, trung bình, một người đàn ông bình thường”

“Anh rất tẻ nhạt và bình thường bên cạnh những anh chàng - ”

Cô ngắt lời “Ôi, làm ơn đi”

“Được rồi”

“Phải, em có thể tưởng tượng ra anh ở trên sân với một cái máy cắt cỏ hay làm sạch mấy cái máng xối. Hoặc giúp em mua sắm đồ nội thất - ồ, đó là điểm yếu của anh! Anh có thể bị ‘mất điểm’ khi chúng ta đi mua sắm” cô nói, sử dụng những thuật ngữ quân sự anh đã dạy cô trong suốt quãng thời gian ngắn ngủi họ bên nhau.

Jones lắc đầu, cố gắng che giấu nụ cười của mình “Thôi nào, Mel. Em nói mình không biết anh đủ rõ để - ”

“Em biết đủ để bị thuyết phục rằng anh cực kỳ bình thường”

“Làm cách nào em có thể chắc chắn như vậy?” Anh ném trả những lời của cô lại chính cô “Khi mà chúng ta đã hoặc quan hệ hoặc bất tỉnh.”

Jones đứng dậy, và cô biết cô đang gặp rắc rối lớn. Cô giơ một tay lên trước khi anh có thể di chuyển gần hơn “Đừng chạm vào em”

Anh ngồi xuống lại bên cạnh cô, xâm chiếm không gian cá nhân của cô, xâm chiếm các giác quan của cô. Chúa ơi, anh có mùi thật tuyệt.

“Xin em đừng nói với anh rằng anh không được chạm vào em” anh phản đối bằng chất giọng miền Tây khiến cô tan chảy và làm suy yếu quyết tâm của cô.

Anh nhẹ nhàng trượt những ngón tay qua mái tóc cô, không hoàn toàn chạm vào cô “Chúng ta có thể làm điều này” anh thì thầm. Đôi mắt anh mang một màu xanh lá thuyết phục, nhưng có điều gì đó trên gương mặt anh nói với cô, anh đang cố gắng thuyết phục mình. “Anh biết chúng ta có thể. Thôi nào, Mel, hãy nói rằng em sẽ kết hôn với anh, và chúng ta sẽ đi lên cầu thang và làm tình”

“Không” Melody nhảy dựng khỏi ghế, tuyệt vọng thoát khỏi ánh mắt ấm áp thôi miên của anh.

Chúa ơi, anh khiến cô chóng mặt. Cô kéo cửa mở và với tay tóm lấy núm cửa...

Bị khóa

Cánh cửa đã bị khóa.

Cô cố gắng lần nữa, cầu nguyện rằng nó chỉ bị kẹt. Nhưng nó không hề nhúc nhích. Bằng cách nào đó cánh cửa đang đung đưa đằng sau cô giờ đã bị khóa chặt.

Cô và Brittany giữ một chìa dự phòng bên dưới tấm thảm trước cửa, nhưng khi cô lật thảm lên, chẳng có chiếc chìa nào ở đó. Dĩ nhiên là không. Cô đã sử dụng nó lần trước khi cô tự khóa mình bên ngoài. Và nó vẫn đang nằm lại nơi cô đã để - trên tủ rượu ở tiền sảnh. Cô có thể trông thấy nó qua cửa sổ, lấp lánh chế giễu cô lẫn trong đồng thur rác.

Cô có thể cảm thấy Jones đang quan sát cô chiếu đấu với một cơn buồn nôn khác.

Cô lại bị nhốt.

Không một cánh cửa sổ tầng trệt nào mở - Brittany vừa mới đọc xong cuốn tiểu thuyết giết người kinh dị đáng sợ và đã khóa tất cả các cửa sổ vào ban đêm. Ngay cả các cánh cửa chớp cũng được khóa chặt. Cánh cửa sổ duy nhất còn mở trong nhà là cánh cửa phòng trẻ - nằm ở tầng 3.

Cô sẽ cần đến sự giúp đỡ của Jones.

Cô quay về phía anh, hít một hơi sâu và thở nhẹ “Anh sẽ giúp em chứ? Em cần đến bệnh viện.”

Anh đứng dậy khỏi chiếc ghế và đến bên cô trong chưa đầy 1 giây “Em có ổn không?”

Melody cảm thấy đau nhói. Trong chỉ một nhịp tim, cô đã cho phép bản thân hy vọng rằng ánh mắt tối lại vì quan tâm của anh là tình yêu chứ không phải trách nhiệm. Nhưng cô đang không chơi trò tin-tưởng, vậy nên cô nhanh chóng đẩy những suy nghĩ sai trái đó sang bên và gượng cười.

“Em bị khóa ngoài. Em cần phải đến lấy chìa khóa của Brittany. Em nghĩ rằng chị ấy vẫn đang làm việc”. Lạy Chúa, hay để chị ấy đang ở đó...

“Đằng nào chúng ta cũng đi xuống thị trấn, sao chúng ta không ăn trưa luôn nhỉ?”

“Bởi vì em không muốn ăn trưa với anh, cảm ơn rất nhiều.”

Anh nhích lại gần hơn, chơi đùa với ve áo của cô.

Sự động chạm mà như không “Vậy thì, được rồi, chúng ta sẽ bỏ qua bữa trưa, lái xe xuống Boston và thay vào đó sẽ bắt một chuyến bay đến Vegas. Chúng ta có thể kết hôn ở Wayne Newton Wedding Chapel trước khi mặt trời lặn hoặc một nơi nào đó không kém phần lí kì khác, em yêu. Anh biết em đang rất nhạy cảm và dễ bị cảm xúc chi phối.”

Melody không ngăn được tiếng cười: “Chúa ơi, anh không bao giờ từ bỏ, phải không?”

“Không, ma’ám”

Khớp ngón tay anh chạm vào cánh tay cô và cô giật lại, đứng thẳng lưng “Em cũng có thể cứng đầu như anh vậy.”

“Không, em không thể. Em gốc nghèo, nhàm chán và không bao giờ đủ mạnh mẽ như khi

chúng ta đang ‘tìm hiểu’ nhau”

Một cơn chóng mặt ủa đến và cô lùi lại, cô cần ngồi xuống.

Jones đỡ lấy khuỷu tay cô, giúp cô ngồi xuống ghế: “Chuyện này có bình thường không?”

Cô giật tay khỏi anh: “Nó bình thường với em”

“Chỉ cần chúng ta đến bệnh viện, có lẽ chúng ta sẽ giúp em kiểm tra. Em biết đấy, để đảm bảo mọi thứ đều ổn...”

Cô ngồi xuống ghế, nhắm chặt mắt “Mọi thứ đều ổn”

“Em trông có chút xanh xao”

Cô cảm thấy được anh ngồi xuống bên cạnh cô, cảm thấy sự ấm áp khi chân anh áp vào đùi cô, cảm thấy tay anh ấm áp trên trán cô. Nhưng cô không đủ sức di chuyển: “Em cảm thấy hơi mệt. Nhưng nó là bình thường – đối với em, hoặc đó là những gì bác sĩ nói với em. Đến giờ em vẫn bị buồn nôn. ĐÓ là một phần trong việc mang thai của em. Nếu em uống một ít trà gừng và nhắm nháp một cái bánh quy – vậy nên – nếu em may mắn – em sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.”

“Trà gừng và bánh quy là...?”

“Những thứ được dự trữ trong bếp đó” cô kết thúc hộ anh “Trong nhà bị khóa ấy”

“Ở đây – anh sẽ lấy cho em”

Cô cảm thấy anh đứng lên và cô mở mắt để nhìn theo anh bước khỏi hiên nhà.

“Jones...”

Anh nở một nụ cười với cô “Không có thứ gì được gọi là khóa cả” anh nói và biến mất khỏi tầm nhìn.

Cowboy tháo rèm và đẩy cửa sổ lên cao hơn. Anh trượt vào nhà và nhìn xung quanh khi đẩy cửa sổ về vị trí cũ.

Căn phòng này vừa mới được sơn. Những bức tường màu trắng và khung cửa sổ có màu tươi sáng. Có một bên tường được trang trí những hình động vật vui nhộn với những màu sắc rực rỡ.

Anh đang đứng trong phòng trẻ.

Một vài chiếc tủ đồ trẻ em đang đứng dựa vào tường và một chiếc cũi màu trắng sáng lấp lánh đang đứng ở góc phòng. Rất nhiều những chú gấu bông ngó ngẩn trông như đang chờ đợi trong hang đá, miệng cười những nụ cười hạnh phúc.

Cowboy cầm lên một trong số chúng. Nó thật mềm mại đúng như vẻ bề ngoài, và anh giữ con gấu bông trong khi nhìn khắp lượt căn phòng. Một chiếc ghế đu gần cửa sổ để mở. Nó cũng được sơn trắng, và một vài các con vật vui nhộn được sơn phía mặt sau. Một vài rèm cửa sáng màu và những chiếc que mắc rèm đang được đặt trên tủ quần áo – một công việc vẫn chưa hoàn thành.

Rõ ràng Melody đã dành rất nhiều thời gian để tân trang căn phòng này cho con cô.

Con của họ.

Cô đã nghĩ gì khi cô vẽ những con thú màu xanh đỏ tím vàng lên tường? Cô có nghĩ đến anh không? Cô có tự hỏi, giờ anh đang ở đâu, anh đang làm gì?

Anh nhìn vào đôi mắt nhựa của con gấu bông, không khỏi mỉm cười một nụ cười điên rồ. Nhưng rồi nụ cười của anh nhạt dần. Như Melody nghĩ, con trai anh sẽ biết rõ mặt con gấu bông này hơn mặt Cowboy. Chú gấu bông này sẽ là bạn đồng hành thường trực của đứa trẻ trong khi Cowboy sẽ là một người xa lạ. Anh cảm thấy một sự tức giận trào lên và nhanh chóng trở thành nỗi thất vọng. Anh không thể đổ lỗi sự thiếu tin tưởng anh cho Melody.

Tất cả những gì cô nói đều đúng.

Rõ ràng là họ không biết nhau. Và hôn nhân cần nhiều hơn chỉ là tình dục và sự hấp dẫn thể xác họ đã có. Lớn lên trong một gia đình đầy tranh cãi, giận dữ và căng thẳng còn tồi tệ hơn việc lớn lên mà không có cha.

Và anh cũng chẳng phải một giải thưởng gì lớn lao. Chắc chắn, anh sẽ được cất nhắc để lên bậc, nhưng điều đó không có nghĩa anh khao khát việc theo bước chân của cha anh và trở thành một đô đốc.

Anh tiết kiệm được ít tiền, nhưng không nhiều. Thực tế thì, nó chỉ đủ cho chiếc nhẫn anh đã mua tại tiệm kim hoàn địa phương.

Anh đã dành phần lớn thu nhập của mình vào chiếc ô tô và chiếc xuồng 'ngọt ngào' đang được neo tại bờ biển Virginia ngay lúc này. Anh đam mê tốc độ và anh đã dành tiền của mình vào nơi thích hợp.

Anh thậm chí còn không có nổi một khoản tiết kiệm. Sự cần thiết trong việc tiết kiệm chưa bao giờ lên được vào tâm trí anh. Anh không có ý định dừng lại và bắt đầu lập gia đình trong một khoảng thời gian dài nữa.

Nhưng giờ thì anh có đây. Đứng trong phòng trẻ của đứa con trai sắp chào đời của anh, trong một ngôi nhà bị khóa trái cửa và không có lối thoát, không có giải pháp nào được coi là dễ dàng.

Chỉ có duy nhất một giải pháp 'Đâm lao thì phải theo lao' và chịu trách nhiệm cùng với lời thề hôn nhân cùng sự thay đổi đột ngột trong cách sống.

Nhưng quý thật, anh đã tạo nên đứa trẻ này, giờ đây anh phải sống với nó. Theo đúng nghĩa đen.

Cowboy nhẹ nhàng đặt con gấu trở lại cũi.

Ngay lúc này, anh phải xuống cầu thang và lấy cho Melody ít gừng cùng chiếc bánh quy giòn từ nhà bếp. Rồi sau đó, dù có không chắc chắn với chính mình, anh cũng phải ra ngoài hiên và thuyết phục cô làm điều đúng đắn cho đứa trẻ này và kết hôn với anh.

Ngoại trừ mỗi khi anh ngồi xuống cạnh cô, mỗi lần anh nhìn vào đôi mắt xanh như thiên đường của cô, tất cả những lúc anh nghĩ về cô, anh chỉ muốn bỏ qua cuộc đàm phán này. Anh không muốn gì hơn là kéo cô vào vòng tay và mang cô vào nhà. Anh muốn đặt cô lên giường và cho cô biết chính xác họ sẽ nhận được điều gì.

Anh muốn chôn mình vào trong cô, đánh mất mình trong sự ngọt ngào anh chỉ có thể biết đến trong những giấc mơ của 7 tháng trước.

Dù thực tế là cơ thể cô gần như đang phồng lên với một đứa trẻ, anh muốn cô đến không thể thở được. Anh chưa bao giờ thậm chí liếc nhìn một phụ nữ mang thai đến lần thứ hai – trên thực tế, anh đã nghĩ một thân hình đồng hồ cát mới thật sự đáng mơ ước. Nhưng bây giờ anh thấy bản thân bị cuốn hút bởi những thay đổi trong cơ thể Melody. Và anh không thể phủ nhận cơn sốt nguyên thủy của niềm tự hào nam tính của mình khi tất cả những lúc anh nhìn cô.

Anh đã làm được điều đó. Anh đã chiếm lấy cô và khiến cô là của anh.

Về tất cả mọi mặt ngoại trừ tên cô.

Dĩ nhiên, đó là cảm giác điên cuồng của niềm tự hào đi kèm với một cục nghẹn của nỗi sợ hãi. Làm thế nào mà anh có thể trở thành một người cha tốt khi anh không có một chút kinh nghiệm nào trong việc một người cha tốt phải làm gì? Và làm thế quái nào mà một người có kích thước to lớn, cao 1m92 – Harlan Jones – lại có thể thu nhỏ lại trong Melody Evans mà không gây nguy hiểm cho tính mạng cô?

Và anh sẽ phải tiếp nhận nhiệm vụ săn lùng khủng bố tiếp theo của mình ở Alpha Squad như thế nào khi biết rằng anh có một người và một đứa con trai đang chờ anh – phụ thuộc vào anh - ở nhà?

Anh bước xuống vài bước và đẩy mở cánh cửa phòng trẻ, và rồi anh trông thấy mình đang đứng trong phòng ngủ của Melody.

Căn phòng có mùi nước hoa anh đã ngửi thấy của cả hôm qua và hôm nay. Nó có mùi ngọt ngào và tươi mát như Melody. Căn phòng có chút lộn xộn, với quần áo được ném trên lưng một chiếc ghế tựa và giường thì không thể được gọi là gọn gàng.

Chiếc chăn có họa tiết đồng màu với khăn trải giường. Một chiếc gối bị vút trên sàn gỗ cứng. Chiếc bàn cạnh giường lộn xộn đầy sách, một chiếc máy nghe nhạc, đĩa CD, một tuýp kem dưỡng da và sơn móng tay.

Đây là một căn phòng đẹp, đáng yêu và thoải mái và mời gọi – rất giống Melody.

Cowboy bắt gặp hình phản chiếu của mình trong tấm gương dài gắn với cánh cửa tủ quần áo. Bộ quần áo chỉnh chu của anh phù hợp với chiều cao nổi bật và chiều rộng của vai, được bao quanh bởi màn cửa bằng ren, anh trông như không phù hợp chút nào với khung cảnh xung quanh.

Anh đã rất cố gắng để mặc những bộ quần áo dân sự, một chiếc quần jean và áo phông, với mái tóc xõa thay vì khắc khổ buộc lại kiểu đuôi ngựa, nhưng thậm chí sau đó, anh dường như không mấy phù hợp với hình ảnh đó. Anh trông vẫn quá cao to, cơ bắp. Quá nam tính.

Cowboy vươn vai. Đó chỉ là chút bất lợi. Melody sẽ phải làm quen với nó. Hoặc thích nghi với nó. Bởi vì cả hai đều không có bất kỳ sự lựa chọn nào. Anh sẽ ở lại đây.

Anh bước xuống cầu thang và trông thấy nhà bếp.

Toàn bộ ngôi nhà được trang trí trong một kiểu cách thú vị với đồ cổ pha lẫn với những thứ nội thất hiện đại hơn. Nó trông gọn gàng, nhưng không quá cứng nhắc.

Anh lục lọi các ngăn tủ để tìm bánh quy giòn và thấy một hộp bánh quy nhạt. Anh vợ lấy gói bánh cùng lon trà gừng trong tủ lạnh vẫn còn đầy và ít rau xanh và tiến tới cánh cửa trước. Anh mở nó ra, chắc chắn rằng nó sẽ không sập lại khi bước qua hiên nhà.

Melody đang ngồi đó, đang gập đầu giữa hai chân. Trông cô có vẻ vụng về vì chiếc bụng lớn khiến cô thật khó có thể làm điều đó.

“Đôi khi điều này sẽ có tác dụng nếu em cảm thấy mình sắp ngất xỉu” Cô nói với anh mà không cần nhìn lên.

Cowboy cúi xuống cạnh cô “Em có cảm thấy như mình sắp ngất không?”

“Em nghĩ đó là tất cả những gì anh nghĩ đến khi anh leo lên cửa sổ trên tầng 3” cô thừa nhận “Em biết anh làm cách nào để vào được nhà”. Cô quay lại nhìn anh qua một màn tóc vàng, đôi mắt mở to và đôi môi mím lại dò hỏi “Em đúng chứ?”

“Đó là vấn đề lớn đấy” Cowboy muốn hôn cô, nhưng thay vào đó anh mở lon soda.

Cô ngồi dậy, vuốt tóc khỏi mặt “Ngoại trừ nếu anh trượt chân và ngã. Sau đó, nó sẽ trở thành vấn đề cực kỳ lớn”

Anh bật cười “Anh không trượt đâu. Nó không khó lắm để trèo lên đó”

Lông mày cô nhướn lên theo một kiểu cách tinh tế, giấu cợt khi cô nhấp một ngụm trà gừng “Không sao? Chính xác thì thế nào mới khó?”

Cowboy thấy mình đang nhìn vào những nốt tàn nhang rải rác trên má và mũi cô. Da cô trông mềm mại và mịn màng, và anh có thể cảm nhận được sự ngọt ngào, tươi mát của mái tóc cô. Chúa ơi, anh muốn hôn cô.

“Để xem nào” anh hắng giọng “Leo lên một giàn khoan dầu trong thời tiết băng giá, lặn xuống đại dương theo góc 45 độ, mang theo hơn 100kg đồ ướt trên lưng. So với những thứ đó, chuyện này chẳng là gì. Dễ như ăn bánh”. Anh nhìn xuống bộ quân phục “Anh thậm chí còn không dính bẩn”

Cô uống thêm một ngụm soda, nhìn chằm chằm vào anh trầm ngâm “Phải, anh chắc chắn đã chứng minh quan điểm của em.”

Cowboy không theo kịp “Quan điểm của em...?”

“Leo lên ba tầng bên ngoài một tòa nhà không phải là chuyện dễ như ăn bánh. Nó rất nguy hiểm. Và nó tuyệt đối không phải những điều bình thường.”

Anh cười “Ôi, thôi nào. Chẳng lẽ em đang nói rằng anh nên để em ngồi đây và cảm thấy phát ốm trong khi anh biết sẽ không mất đến ba phút để anh đứng được vào trong nhà và giúp em có một chút trà gừng và chiếc bánh quy giòn?”

Melody ép lon nước lạnh vào má “Phải. Không. Em không biết!”

“Vậy thì sao nào? Vậy anh có thể làm những điều mà người khác không thể” anh phản đối.

Cô đứng dậy “Đó là điều Siêu Nhân nói đấy ‘Vậy thì sao nào – tôi có thể nhảy khỏi một tòa nhà cao tầng chỉ với một bước duy nhất’”

Cô đang chuẩn bị để quay vào trong. Anh nên khóa cửa lại khi ra ngoài “Melody, làm ơn. Em không thể cho anh một cơ hội - ”

“Một cơ hội?” Tiếng cười của cô nhuộm màu cuồng loạn “Yêu cầu ai đó bay đến Vegas để kết hôn với anh không chính xác là điều em gọi là cơ hội”

Anh đứng thẳng lên “Anh không thể tin được em thậm chí còn không muốn thử”

“Có gì để thử? Anh sẽ rời khỏi đây vào sáng mai. Có Chúa mới biết anh sẽ đi bao lâu. Nếu em kết hôn với anh tối nay. Em có thể là một...” Cô dừng lại, nhắm mắt và lắc đầu “Không” cô nói “Quên đi. Quên điều em vừa nói đi. Không quan trọng, bởi vì em sẽ không kết hôn với anh.” Cô mở cửa “Không phải bây giờ, không bao giờ. Đơn giản là vậy, Jones. Và không gì anh có thể làm để khiến em đổi ý.”

Cowboy dừng lại khi đang bước đến bên cô, sợ sẽ đẩy cô xa hơn vào trong nhà “Anh sẽ sắp xếp để xin nghỉ nhiều hơn.”

“Không” cô nói, và thật sự có những giọt nước mắt trong mắt cô “Đừng. Em xin lỗi, Jones, nhưng làm ơn đi. Lần tới em cần giải cứu, em sẽ gọi cho anh, được không? Nhưng cho đến khi đó, cả hai chúng ta nên tránh xa nhau ra.”

“Melody, chờ đã...”

Cô đóng cửa ngay trước mặt anh và anh cưỡng lại ham muốn chửi thề và đá vào cửa.

Giờ thì sao?

Chỉ một tích tắc để chạy theo cô, giờ thì Cowboy bị kẹt ở đây chờ cô quay lại. Và có điều gì đó nói với anh rằng cô sẽ không làm điều đó hôm nay.

Anh cần thêm thời gian. Thêm rất nhiều thời gian.

Và anh biết chính xác ai có thể giúp anh điều đó.

CHƯƠNG 7

"Ai đó có thể dành thêm 100 đô la chết tiệt cho cái thứ này thêm chút bộ nhớ không? Cứ như đang lướt net trên 1 cái ván trẻ em ấy. Thề với Chúa trên cao, nếu cái thứ này mất nhiều thời gian hơn, tớ sẽ không chịu trách nhiệm cho hành động của mình nữa đâu!" Wes đã được đưa cho chiếc màn hình máy tính tốt nhất chỉ cho kẻ sát nhân tâm thần khi Cowboy đập vào vai anh.

"Cậu có thấy sắp đâu không?"

Wes không nhìn lên "Ờ, Bobby - H. à?" anh hét lớn qua chiếc lều quân sự đầy những người đang bận rộn trước khi lăm bắm với chiếc máy tính "Đừng có làm phiền tớ."

"Không." Bobby hét trở lại.

"Không." Wes cuối cùng cũng ngược lên "À, Cowman à! Cậu đã trở lại. Thấy khá hơn chưa?" Nụ cười của anh mang đầy vẻ hiểu biết. "Xong rồi chứ?"

Cowboy đập vào sau đầu anh chàng nhỏ con. "Không phải việc chết tiệt của cậu, đồ não phẳng. Và tiện thể, tớ không trông thấy Harvard. Tớ tự hỏi cậu biết tớ có thể tìm cậu ấy ở đâu không?"

"Cowboy chẳng 'xơ múi' được gì rồi" Wes oang oang bằng chất giọng tỉ lệ nghịch với ngoại hình nhỏ bé của mình khi Cowboy tiến sâu hơn vào chiếc lều quân sự, tìm một chiếc bàn trống và một chiếc điện thoại.

Vài thứ ở đó xác nhận đây là chiếc bàn của Harvard. "Xem này, các cậu. Trông như 1 chú heo đất đang nhìn thấy bóng của mình ấy. Cowboy nghỉ phép và không ghi được bán thắng nào trong khi chúng ta sẽ có thêm 6 tháng mùa đông nữa."

"10 tháng" Blue McCoy chỉnh lại bằng chất giọng đậm chất miền Nam của mình "Mùa đông đang tới rồi đây."

"Vài điều tốt đẹp đang đến" Lucky lên tiếng.

Cowboy vờ như không nghe thấy khi nhắc điện thoại và bấm số nhà riêng Joe Cat.

"Có lẽ là do mái tóc." Wes gợi ý "Chắc cô ấy muốn cho cậu biết là cậu nên cắt tóc đi"

"Chắc cậu cần chút gì đó để phân tâm" Bobby nhập hội " Wes và tớ đã từng cùng với vài cô cực tuyệt hồi dừng ở Weseten Bar. Vấn đề là, ở đó có tận 3 cô, vậy nên sẽ thật sự là đặc ân nếu như cậu để chúng tớ-"

"Không, cảm ơn." Cowboy nói, nghe điện thoại reo "Tớ không quan tâm."

"Yeah, đó cũng chính là thứ tớ đã nói." Lucky kê chân lên bàn của mình "Tớ ở đó cùng Bobby và Wes, họ không hẳn cực tuyệt như mấy cô người mẫu áo tắm của Sports Illustrated, nhưng thế cũng quá tuyệt cho một quán bar trong bối cảnh Chiến Tranh Giữa Các Vì Sao rồi."

Bobby gật đầu "Cậu nhằm về một điều, O'Donlon. Tớ đang nói về những siêu mẫu tiềm năng

cơ."

"Tiềm năng. Điều đó có nghĩa hoặc họ 12 tuổi hoặc cần phẫu thuật thẩm mỹ." Lucky trợn mắt.

"Một ngày nào đó, O'Donlon" Blue nói bằng chất giọng nhẹ nhàng "cậu sẽ đối mặt với một người phụ nữ nào đó trên thế giới có khả năng khiến cậu cảm thấy hối tiếc cuộc sống và cậu sẽ bước về phía cô ấy bởi cô ấy sẽ đạt 11 trên thang điểm 10."

"Phải phải, tớ biết. Khốn khổ, thật khổ cho tớ" Lucky giả vờ lau nước mắt. "Tớ sẽ chết trong cô độc - và già cỗi và đau đớn."

Bên kia phía đầu dây nhà Joe Cat, tiếng máy trả lời tự động: "Đại úy Joe Catalanotto" giọng gầm gừ mang âm hưởng NY vang trong tai Cowboy "Tôi hiện không có nhà. Xin để lại lời nhắn sau tiếng bíp."

"Yeah, Skipper. Là Jones đây. Nếu cậu thấy sếp lớn, nói với ông ấy tôi đang tìm ông ấy càng sớm càng tốt."

"Bọn tớ chuẩn bị làm bữa bar đây, cậu bé Texas" Wesley nói nhái giọng miền Tây khi Cowboy gác điện thoại "Có nhảy nhót và ít phần khích và tất cả mọi thứ"

"Gồm cả Staci, Tiffani và ít Savannah Lee nữa" Bobby lên tiếng và thở dài "Với chút ít may mắn, Wes, Jones sẽ bước ra sàn nhảy và quay lại với 3 em trên tay."

"Tớ không quan tâm." Cowboy nhắc lại "Thật đấy"

Phía bên kia lầu, cánh cửa bật mở.

Joe Cat bước vào cùng Harvard bước ngay phía sau. Cả 2 người đàn ông trông đều rất hạnh phúc. "Nhặt đồ lên nào, các chàng trai, chúng ta đã được bố trí. Chúng ta sẽ ra khỏi đây."

Bố trí. Cowboy cảm thấy tim mình vừa rớt xuống. Chết tiệt, việc cuối cùng anh muốn là bị buộc phải xin chuyển đi từ Alpha Squad. Nhưng nếu họ bị gửi ra nước ngoài...

Ngay bây giờ anh phải có trách nhiệm. Trách nhiệm khác cần được ưu tiên.

Hai ngày trước, mục tiêu số một của anh là ở lại Alpha Squad cho đến khi anh có thể, không thành vấn đề nếu họ phải rời đi, không thành vấn đề bất cứ việc gì họ phải làm.

Giờ thì, mục tiêu số 1 của anh đã khác.

"Cái quái gì vậy, Cat?" Bobby lên tiếng "Tớ tưởng đào tạo FinCOM lần này là 'viên đạn bạc' của chúng ta."

"Yeah, đây là nhiệm vụ nhẹ nhàng hoàn hảo." Lucky nói thêm "Quá nhiều thời gian nghỉ ngơi lại có tiền và cơ hội để hành hạ mấy gã Fink."

Joe Cat thở dài "Phải, nhiệm vụ này kéo theo một phần thưởng" anh nói "Nhưng đạn bạc hay không, việc của chúng ta là đào tạo đội ngũ FinCOM vài kỹ thuật chống khủng bố. Chúng ta không thể đào tạo mấy gã này hiệu quả nếu chúng ta không nhúng tay vào hoàn toàn - và cách duy nhất là chúng ta phải tự làm."

"Thôi nào, Cat. Vậy thì chúng ta cứ để mấy gã Finks ngủ lại trong khách sạn ưa thích của họ và chúng ta cho họ chạy 20 dặm sau một chiếc limo" Wes lớn tiếng "Dễ như bỡn."

"Đúng đấy, đội trưởng, chúng ta có thể chơi theo luật của họ cơ mà" Lucky rút chân đang đặt trên bàn xuống" Đó đâu phải vấn đề lớn"

"Nó sẽ khiến công việc dễ hơn nhiều cho chúng tớ." Bobby lập luận.

"Mấy gã đặc vụ chúng ta định đào tạo." Harvard phản đối bằng giọng trầm "sẽ đi thực tập hoặc làm việc với các đơn vị SEAL. Tớ chắc như quỷ là không muốn bước lên chống lại mấy gã khủng bố điên rồ của 'Brother of the Light' cùng đội FinCOM ngu ngốc là lá chắn duy nhất ngăn Alpha Squad không về nhà trong túi đựng xác."

Không một ai tranh luận về điều đó.

"Vậy thì Alpha Squad sẽ đi đâu, Cat?" Cowboy phá vỡ sự im lặng ảm đạm.

Đội trưởng tóc đen nhìn lên những người đàn ông của mình và thở dài với tiếng cười không mấy hài hước "Barrow" anh nói một cách rõ ràng.

"Alaska?" Giọng Wesley vỡ ra "Vào mùa đông á?"

"Chính nó" Cat nói, mỉm cười dứt khoát "Dao này mấy gã sếp lớn không hài lòng với tớ và họ đảm bảo tớ biết điều đó - và các cậu khốn khổ là cũng phải trả giá cùng."

Alaska. Cowboy nhắm mắt và chửi thề.

"Không có vấn đề gì với chúng ta phải không, lính mới?" Harvard không bao giờ bỏ lỡ điều gì. Và Cowboy lên tiếng "Alpha Squad" không phải 'chúng ta'".

Cowboy hạ giọng "Tôi có báo cáo, thưa đội trưởng. Tôi định sẽ nói chuyện riêng. Tôi cần thêm ngày nghỉ phép. Trọn 30 ngày, nếu có thể."

Wesley lên tiếng "Nghỉ á? Chết tiệt, phải rồi, H., Tớ cũng cần vài ngày. Bất cứ điều gì để rời khỏi Alaska"

"Nhiệm vụ đã chốt" Joe Cat ra lệnh "Nhiệm vụ mới cho chúng ta không tới 2 giờ để chuẩn bị."

Harvard lắc đầu "Xin lỗi, Jones. Không có thời gian. Chúng ta sẽ xử lý nó sau khi tới Barrow."

"Đội trưởng, chờ đã" Cowboy ngăn. Đột nhiên, câu trả lời cho đồng lõa xộn này có vẻ quá hiển nhiên "Cậu không thấy sao? Đó là giải pháp. Nghỉ phép. Tất cả mọi người."

Sự hiểu biết ánh lên trong đôi mắt nâu sẫm của Harvard và sau đó anh cười lớn "Harlan Jones Jr., cậu có tâm hồn đen tối của một người làm sếp đấy. Cat, đoán thử những điều lính mới đây nghĩ ra cho tất cả chúng ta xem. Câu trả lời, với sếp lớn A."

"Chúng ta đã bỏ lỡ rất nhiều ngày phép. Quý thật, tôi có đủ 120 ngày trên sổ sách" Cowboy nói tiếp. "Và nếu chúng ta trì hoãn đủ lâu, có thể 2 hoặc 3 tuần, họ sẽ không thể điều tầu của chúng ta tới Bắc Alaska nữa bởi nguy cơ thời tiết xấu. Không cách nào có thể gửi Alpha Squad tới nơi chúng ta có thể kẹt lại trong tuyết - tớ đã nghe nói có những người lên đó và không thể quay lại cho tới mùa xuân. Không vấn đề nếu họ bực bội, họ sẽ không dám đối đầu với đội chống khủng bố hàng đầu SEAL team 10."

Tất cả mọi người trong phòng đều đang lắng nghe, kể cả Joe Cat.

Blue McCoy cười nhẹ, lắc đầu "Cậu nghĩ sao, Joe?" anh nói với đội trưởng "Một kỳ nghỉ trên đảo với vợ con, hay bài tập với nước lạnh công cho cả đội ở Barrow, Alaska?"

Joe Cat nhìn Cowboy và mỉm cười "Tớ sẽ bị tấn vì điều này, nhưng...ai muốn nghỉ phép nào?"

Rèm cửa đã được treo cố định trên cửa sổ phòng trẻ.

Melody đã lên kế hoạch trước khi cô quá lớn để có thể đứng trên một chiếc ghế. Cô đã trì hoãn quá lâu, dĩ nhiên, và có nghĩa là phải hỏi xin sự giúp đỡ của Brittany.

Melody đi đi lại lại trong phòng ngủ và nhanh chóng bấm số của chị gái tại bệnh viện. Trong khi chờ đợi Brittany trả lời, cô ngồi trên giường và luồn lách ra khỏi chiếc quần của mình. Ngay cả khi nó vô cùng thoải mái thì cũng khó chịu như quỷ khi mặc nó hơn 1 đến 2 giờ.

"Brittany Evans"

"Chào, là em đây" Melody nói "Em muốn cho chị biết là em đang ở nhà."

"Mất nhiều thời gian hơn em nghĩ đấy."

"Bởi vì bắt đầu muộn mà"

"Em đã không đứng toàn bộ thời gian đó, phải không?" Brittany hỏi.

"Không, em không" Melody nói. Cô đã không đứng, cô chạy. Cô nằm lại trên giường, kiệt sức "Cảm ơn chị đã treo rèm cửa"

"Em đang cố thay đổi chủ đề" Brittany buộc tội "Thật khủng khiếp, phải không?" Cô đoán "Em đã dành một nửa thời gian với mắt cá chân sưng phồng và nửa còn lại thời gian trong phòng vệ sinh nữ, nôn khan."

"Không phải một nửa thời gian"

"Em yêu, em đã có thể báo với Ted Shepherd. Chuyện này thật điên rồ!"

"Em đã nói với ông ấy em muốn làm việc cho đến kỳ bầu cử. Em hứa với ông ấy rồi". Melody thích sự bận rộn trong công việc của mình. Cả ngày hôm nay, cô chỉ nghĩ về Harlan Jones có vài chục lần chứ không phải vài triệu lần như cô đã làm ngày hôm qua.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy đột ngột hối tiếc. Jones đã đi. Anh thật sự đã vào xe và lái đi. Nhưng đó là những gì cô muốn, cô nhắc nhở bản thân mình. Đó chính là điều tốt nhất.

"Coi nào, chị sẽ mang về toàn đồ Trung Quốc cho bữa tối nay." Brittany nói với cô "Vậy là thậm chí không cần nghĩ về việc nấu nướng. Chị muốn em phải ở trên giường, ngủ một chút khi chị về nhà nhé"

"Tin em đi, em sẽ chẳng đi đâu cả"

"Chị sẽ về nhà vào lúc 6 giờ. Chị có vài việc lặt vặt phải làm"

"Britt, chờ đã. Cảm ơn chị - thật đấy - vì đã treo rèm cửa lên cho em"

Thoáng im lặng ở đầu dây bên kia "Ừ, em đã nói thế rồi, phải không nào? Rèm cửa nào nhỉ?"

"Rèm trong phòng trẻ ấy"

"Mel, chị không có thời gian và năng lượng thậm chí là bước chân vào phòng trẻ trong vài ngày qua, chứ đừng nói là việc treo rèm"

"Nhưng..." Melody ngồi dậy. Từ vị trí thuận lợi của mình trên giường, cô có thể nhìn lên cầu thang vào phòng tháp cô đã làm thành một phòng trẻ. Rèm cửa sáng màu cô mua để tiếp màu với tranh các con vật mà cô đã dán lên tường phòng trẻ đang lay động nhẹ nhàng trong cơn gió từ một cửa sổ đang để mở.

Và cửa sổ đang mở...?

Melody đứng hẳn dậy "Brittany, Chúa ơi, em nghĩ anh ấy đã quay lại!"

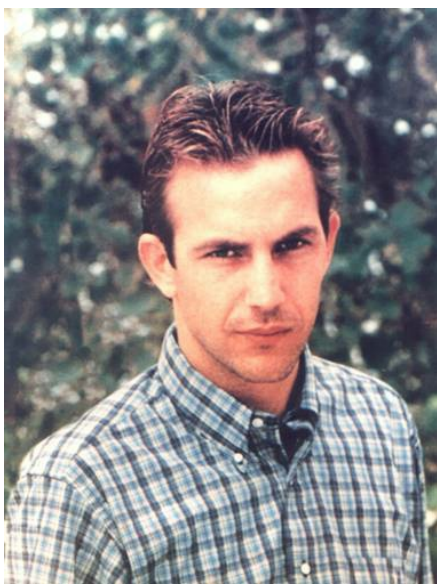
"Ai quay lại?"

"Jones"

"Ô, Tạ ơn Chúa"

"Này, chị ở phe nào đấy?" Melody hỏi phần nộ.

"Phe em mà. Người đàn ông đó thật đáng kinh ngạc, Mel. Cậu ta rất rõ ràng những ưu tiên của mình ngay khi nó dính đến trách nhiệm. Cậu ấy thật lịch sự, rất ngọt ngào, cậu ta trông thật tuyệt với mấy cái huy hiệu đó và thân hình như một bức tượng Hy Lạp ấy. Và oh yeah. Chỉ chừng đó thôi là chưa đủ, cậu ấy trông như Kevin Costner thêm bộ tóc đẹp! Kết hôn với cậu ta đi. Phần còn lại sẽ đâu vào đấy cả thôi"

Kevin Costner thời trẻ @@

"Em không kết hôn với anh ấy. Anh ấy không yêu em. Và em không yêu anh ta"

"Sao không? Bản thân chị đã nửa yêu anh ta mất rồi ấy chứ"

Melody bước qua cửa phòng ngủ và nhìn xuống sân "Ôi Chúa ơi, Britt, em phải đi đây. Có một chiếc lều phía sân sau."

"Một cái gì cơ?"

"Một cái lều"

"Trông như một cái lều của rạp xiếc á?"

"Không" Melody nói "Giống một chiếc lều cắm trại như kiểu..."

Jones ra khỏi chiếc lều và bước vào sân. Ánh nắng mặt trời lấp lánh trên khuôn ngực trần và vai. Anh mặc một chiếc quần jean đã sờn, một đôi giày cao bồi đã mòn và đội một chiếc mũ bóng chày. Tóc anh buông lơi trên bờ vai rám nắng.

"Giống như một chiếc lều quân đội" cô kết thúc một cách yếu ớt.

Melody biết rằng quần dockers và áo polo Jones mặc cũng như bộ lễ phục màu trắng lấp lánh của anh. Anh đã mặc cả bộ lễ phục trong nỗ lực để trông trang trọng hơn, nhưng những gì Jones đang mặc bây giờ mới khiến anh thật hơn.

Thông điệp của anh đã rất rõ ràng. Anh muốn kết thúc trò chơi này.

Như Melody nhận thấy, anh cúi người và điều chỉnh chiếc lều, cơ ở lưng và cánh tay anh nổi bật. Anh trông nguy hiểm, đen tối, quyến rũ và cực kỳ đáng khao khát.

Mặc cho mái tóc dài, anh trông còn hơn cả người đàn ông lần đầu tiên cô trông thấy giữa vòng kiểm soát của những tên khủng bố trong đại sứ quán vài tháng trước.

"Một cái lều á?" Brittany nói "Trong sân của chúng ta à?"

"Brittany, xem này, em phải đi đây. Anh ấy chắc chắn đang ở đây."

Khi cô nhìn lại, Jones đã đứng thẳng lên và đang nói gì đó, nói gì đó với ai? Nhưng sau đó, Andy Marshall đang chui ra từ trong lều, cười lớn - với bất kỳ điều gì Jones đã nói.

"Em yêu, đừng quá nhanh để-"

"Tạm biệt Britt."

Melody ngắt điện thoại, hít một hơi thật sâu, bước xuống lầu.

Cô bước ra khỏi cửa bếp và đứng lại trước hiên nhà, chỉ nhìn cho đến khi Jones nhìn lên. Anh liếc nhìn Andy nhưng không nói lời nào. Đứa trẻ biến mất.

Jones lau tay vào quần trong khi anh bước về phía cô. Anh mỉm cười, nhưng nó không chạm tới mắt - như thể anh không chắc có được chào đón không.

Anh đã đứng về việc không được chào đón "Anh nghĩ anh đang làm gì?" Melody hỏi.

Anh quay lại chiếc lều như thể kiểm tra chính xác những gì anh đã dựng lên. "Quán trọ thì hơi đắt tiền." anh nói với cô. "Anh làm vậy vì anh sẽ ở lại đây một thời gian, nó sẽ kinh tế hơn là-"

"Bao lâu, chính xác ấy, anh định ở lại bao lâu?"

Melody không thể giữ cho giọng mình thôi run rẩy. Sao anh dám chỉ đơn giản dựng trại ở sân sau của cô, nơi cô sẽ buộc phải trông thấy anh, nói chuyện với anh nếu cô bỗng dưng muốn làm vườn?

Jones quỳ một gối xuống và trưng ra nụ cười tuyệt nhất của mình "Chỉ cần em đồng ý kết hôn với anh"

Cô ngồi bịch xuống bậc thang cao nhất. "Khá là lạnh trong vài tháng nếu sống trong một căn lều. Nhưng sau vài năm, anh sẽ có thể quen với nó"

Anh cười "Em yêu, không thể nào em và anh có thể sống gần nhau thậm chí là vài tuần, nói gì đến vài năm, mà một trong hai ta không đột nhiên bốc cháy."

Melody khịt mũi "Về với hiện thực đi, Jones. Anh có trông thấy tôi lần cuối không? Trừ khi anh có một sự tôn thờ liên quan đến lễ hội bóng trên biển, còn lại tôi không muốn dính dáng đến anh trong thời gian tới."

"Em đùa à? Em đẹp tuyệt trần. Cực kỳ quyến rũ..."

Melody nhắm mắt "Jones, làm ơn đừng làm thế."

Cô không bao giờ nên nhắm mắt lại. Cô không trông thấy anh bước lại gần hơn với cô và trong tích tắc cô cảm thấy anh vòng tay quanh người cô, đã quá muộn. Cô bị mắc kẹt.

Cô đã không thể quên vòng tay anh mạnh mẽ ra sao, cảm giác an toàn đến thế nào trong vòng tay anh. Và khi cô nhìn anh, cô thấy cô đã không quên những đốm màu nâu vàng ánh lên trên nền đại dương xanh thẳm luôn thay đổi trong đáy mắt mê hoặc của anh. Và cô cũng không quên cách bóng tối bí ẩn khi đồng tử của anh mở rộng, dường như đủ để có thể nuốt mất cô, ngay trước khi anh hôn cô.

Anh có vị cà phê, thêm đường, không kem. Anh có vị như Paris dưới ánh trăng, như cảm giác nguyên sơ khi anh phủ lên miệng cô ép cô vào bức tường của ngôi nhà được xây dựng từ 400 năm trước khi Columbus đã dong buồm về phía Tây và phát hiện ra châu Mỹ.

Anh có vị như sôcôla, như rượu hảo hạng, giống như vị món tráng miệng lần hai. Anh có vị như tất cả những gì cô từng ham muốn nhưng buộc phải từ chối vì lợi ích của bản thân.

Anh hôn cô nhẹ nhàng, ngọt ngào, gần như cung kính như thể anh đã nhớ cô nhiều như cô từng vờ rằng cô không hề nhớ anh. Và, Chúa ơi, cô nhớ anh. Nơi nào đó trong ngực cô cảm thấy trống rỗng và lạnh lẽo trong tất cả những tháng vừa qua - cho đến bây giờ. Giờ đây cô cảm thấy ấm áp, cả bên trong lẫn bên ngoài.

Cô cảm thấy anh chạm vào cô, sự ấm áp của bàn tay anh ấn nhẹ vào chiếc bụng căng phồng của cô.

"Chúa ơi" anh thở ra "Là thật, phải không?"

Melody cũng nhìn xuống. Jones cố gắng mỉm cười khi cô ngược lên nhìn anh, nhưng anh không thể che giấu thực thể rằng anh đang hoàn toàn mất bình tĩnh. Cô đang mang đứa con của anh, và chỉ cần anh ở bên cô, không cách nào có thể quên mất điều đó. Cô có thể nhìn thấy trong mắt anh sự lúng túng và chút bất ổn.

Và chỉ cần có thể, hiện thực trở về khiến cô cảm thấy trống rỗng hơn bao giờ hết.

Cô biết chắc chắn rằng điều Jones muốn chết đi được trên chuyến bay đến Paris là một chiếc bao cao su. Cô biết việc ràng buộc với một người vợ và một đứa trẻ là điều cuốn cùng trên trái đất mà người đàn ông này mong muốn.

Cô biết rằng nơi cuối cùng trên thế giới anh muốn là ở ngay đây, ngồi trên hiên nhà cô, hỏi cô điều mà anh không hề mong muốn.

Và giờ anh ở đây. Cô thấy bản thân ngưỡng mộ anh vì điều đó.

Cô có thể thấy sự quyết tâm trong mắt anh khi anh nghiêng người về phía cô lần nữa. Môi anh quá mềm mại khi anh hôn cô một lần nữa. Cô nhận ra anh cực kỳ ranh ma khi có thể đọc được chính xác nhu cầu của cô. Bằng cách nào đó anh biết rằng những nụ hôn tinh tế, dịu dàng có sức mạnh hơn nhiều so với những nụ hôn đầy đam mê, ham muốn họ đã chia sẻ lúc trước và một lần nữa ở Paris.

Tất nhiên, hoàn toàn có thể khi anh đang hôn cô mà không có sự bùng nổ của đam mê vì anh không còn cảm thấy ham muốn của mình với cô nữa.

Và tại sao anh phải làm vậy chứ? Cô là một sự nhắc nhở liên tục về nghĩa vụ và trách nhiệm của anh. Và hơn hết, giờ về 'quyển rũ' của cô còn được nhân đôi nữa.

Nhưng, giờ anh đang hôn cô một cách ngọt ngào và cô tan chảy.

Melody đang ngập sâu vào rắc rối ngay tại đây. Trung úy Cowboy Jones là một chiến binh và là chuyên gia tâm lý. Trong khi những người đàn ông khác sẽ bỏ đi bởi lời từ chối liên tục của cô, anh lại cực kỳ kiên định. Và điều đó còn hơn cả rõ ràng rằng anh đã chuẩn bị kế hoạch tác chiến cũng nhiều như cô. Anh đã nhận ra cô không hoàn toàn 'miễn nhiễm' với anh. Anh nhận ra rằng anh vẫn ở dưới da cô và anh sẽ ở đó, chờ đợi. Thời gian và những hóc-môn kích thích đang đứng về phía anh. Cô sẽ phải mạnh mẽ hơn nữa.

Cô cần phải dứt mình ra khỏi nụ hôn này, thứ mà đang khiến hai đầu gối cô nhũn như cao su. Cô sẽ phải gỡ tay ra khỏi mái tóc dày và mềm mại kia. Cô sẽ phải mạnh mẽ nhiều hơn nữa.

Melody đứng lên, trượt khỏi vòng tay anh: "Xin lỗi" cô nói. Thật ngạc nhiên khi giọng cô nghe thật bình tĩnh khi mà bên trong cô đang cuộn lên như một cơn lốc xoáy: "Em cần phải vào trong". Anh cũng đứng lên "Một mình" cô thêm vào.

Anh cố gắng che giấu sự thất vọng của bản thân bằng cách hít sâu một hơi và mỉm cười: "Mel, em yêu, những gì anh phải làm để thuyết phục em-"

"Em nghĩ rằng sự hiện diện của chiếc lều của anh trên đất của em sẽ cấu thành tội xâm phạm. Em sẽ cảm ơn rất nhiều nếu anh dỡ nó ra."

Anh cười lớn với điều đó: "Anh đã tìm cách giấu nó ở phía sau nhà. Anh nghĩ người ta sẽ ít để ý đến nó, thế là tốt nhất. Nhưng nếu em muốn gây chú ý, anh sẽ chuyển nó lên phía trước. Vince nói sẽ không sao cả. Tất nhiên, khi ấy tất cả mọi người trong thị trấn có thể trông thấy nó từ trên phố."

Anh bước một bước về phía cô và cô lùi lại một bước: "Mel". Anh giơ tay ra, lòng bàn tay hướng xuống dưới như thể anh đang cố xoa dịu một con vật hoang dã. "Hãy suy nghĩ về điều này trong một phút. Cả hai ta đều ở đây. Chúng ta đang cùng cố gắng để tìm thấy giải pháp tốt nhất cho tình huống này."

"Jones, em biết anh không hề muốn kết hôn với em" cô nói "Điều khiến em không hiểu nổi là anh sẽ làm cách nào để thực hiện những lời thề trong hôn nhân. Tất cả sẽ chỉ là lời nói dối. 'Cho đến khi cái chết chia lìa'. Phải rồi, đúng vậy. Cho đến khi ly dị chia lìa hai ta thì đúng hơn. Anh biết rõ điều đó như em."

Anh dựa lưng vào lan can sắt trên hiên nhà, khoanh tay trước ngực. "Em nói đúng về phần anh không muốn kết hôn" anh thừa nhận "Nhưng nếu anh kết hôn với ai đó, anh sẽ muốn người nó là em."

"Và em muốn đó phải là một người bình thường-" Cô dứt mình ra "Chúa ơi, có phải chúng ta vừa trò chuyện không?"

"Phải" anh nói "Và anh nói lại một lần nữa. Anh không khác biệt chút nào với những người đàn ông khác."

"Ngoại trừ một thực tế là khi anh lao vào một cuộc chiến dùng dao 4 chọi 1 thì cược là anh thắng" Melody lắc đầu "Jones, anh không thấy việc anh ở đây cực kỳ khó tin sao?"

"Anh là lính SEAL" anh nói "Anh được đào tạo để thích nghi với bất kỳ môi trường hay nền văn hóa nào, Appleton, bang Massachusetts, cũng không đến nỗi nào." Anh đứng thẳng lên "Tông đơ ở đâu nhỉ? Trong nhà xe à?"

Cô chớp mắt "Gì? Sao cơ?"

Anh chỉnh lại chiếc mũ bóng chày khi bước xuống cầu thang và bắt đầu bước ngược lại dọc theo con đường về phía nhà xe khi lên tiếng "Em nói rằng em không thể hình dung việc anh dùng một chiếc tông đơ. Anh sẽ giúp em bằng cách chỉ cho em xem anh sẽ sử dụng nó."

Tiếng cười của Melody thật sự bị kích động "Anh sẽ không rời đi, phải không? Anh sẽ ở đây mãi mãi và hành hạ em?"

Anh dừng bước. Ánh mắt trời đang chiếu phía trên làn da rám nắng của anh, lấp lánh ánh vàng trên tóc, anh trông bất khả chiến bại "Điều đó còn phụ thuộc và định nghĩa của em với từ 'hành hạ'"

Melody ngồi xuống bậc cầu thang, chiến đấu với việc òa khóc. Cô quá mệt. Cô đã dồn 3/4 thời gian của mình để làm việc trong suốt những tháng thai kỳ khó khăn vừa rồi. Không cách nào cô có thể đương đầu với một trận chiến cân não với người đàn ông không chút định nghĩa với cụm từ 'bỏ cuộc'.

Jones quay lại phía hiên nhà, mắt anh tối lại với sự quan tâm "Em yêu, em trông kiệt sức quá." Giọng anh nhẹ nhàng "Có lẽ chúng ta nên dừng lại và em có thể lên tầng, ngủ một chút trước khi ăn tối, được chứ?"

Cô biết anh đang làm gì. Anh đang cố cho cô thấy rằng anh biết những từ ngữ và âm nhạc của tầng tập trung lưu. Anh đang cố để bình thường. Những lời anh nói nghe như thể họ đã kết hôn nhiều năm.

Nhưng tất cả những điều anh chứng minh chỉ là vài đoạn chiếu lại của phim The Cosby Show hay Family Ties. Đó chỉ là một sự giả vờ, một trò chơi bất chước. Đó là điều hoàn toàn khác để bắt kịp với việc giả vờ hạnh phúc muốn chết với hôn nhân của phần còn lại trong cuộc sống của anh.

Melody kéo bản thân đứng dậy "Anh không bình thường" cô nói với anh "Anh sẽ không bao giờ có thể bình thường. Và đừng có hôn em" cô nói thêm "Không bao giờ nữa"

Nụ cười của anh nhá lên khi anh với tới cô một lần nữa, nhưng cô đã lẩn vào trong nhà, khóa chặt cửa.

"Cảm ơn anh đã treo rèm trong phòng trẻ" cô nói với anh một cách cứng nhắc qua cửa lưới.
"Nhưng lần sau khi anh vào nhà em không được mời, em sẽ cho người đến bắt anh."

Nếu như nụ cười của Jones còn rộng hơn thì cô cũng không trông thấy nó.

CHƯƠNG 8

"Chị đã làm gì?"

"Chị đưa cậu ấy chìa khóa." Brittany nhắc lại một cách bình tĩnh khi cô đảo com và đặt chảo lên bếp, cúi xuống để điều chỉnh gas.

Đầu gối Melody trở nên yếu ớt khi cô ngồi xuống "Khóa nhà à?"

"Dĩ nhiên là chìa khóa nhà." Brittany thêm dầu vào chảo và quay lại thái ít rau xào. "Làm cách nào khi đưa ra một lời mời sử dụng phòng tắm mà lại không có chìa khóa nhà?"

Melody vui đầu vào hai bàn tay: "Brittany, chị đã làm gì em thế này?"

"Em yêu, anh chàng SEAL của em đã sống trong sân sau gần một tuần nay-"

"Cảm ơn lời mời ngu si đầu tiên của chị!" Melody nhại lại nheo nhéo giọng chị gái mình: "'Không đâu, Trung úy, tất nhiên là chúng tôi không thấy vấn đề gì với chiếc lều ở sân sau của anh. Tất nhiên, Trung úy, anh được chào đón ở lại đây miễn là anh thích'. Em đang chờ để chị ngỏ lời giật đồ hộ anh ấy và đặt socola lên gối của anh ấy mỗi tối đấy. Chúa trên cao, Britt, chị thậm chí không xem xét đến thực tế là em không muốn anh ấy theo sát gót em hai mươi bốn giờ một ngày sao?"

Chị gái cô trông không hề lúng túng "Chị không tin là em biết em muốn điều gì"

"Chị thì biết chắc?"

Dầu đã đủ nóng, và Brittany bắt đầu ném từng lát cần tây mỏng vào chảo "Không"

"Thế nhưng chị vẫn khuyến khích anh ấy ở lại"

"Sự khuyến khích của chị khó có thể khiến em thấy thất vọng. Nhưng cậu ấy có vẻ sẽ không đi đâu" Brittany nói

"Em nghĩ đó chính là dấu hiệu mạnh mẽ cho thấy anh ấy dự định sẽ ở lại cho đến khi chị nhượng bộ"

"Chị không nhượng bộ"

Brittany quay lại nhìn cô, dao cầm trong tay "Đúng vậy. Em sẽ không nhượng bộ - nếu như em tiếp tục giữ những gì em đang làm. Khi em đi làm buổi sáng, em lái xe đi thẳng. Khi em về nhà, em phóng thẳng lên phòng. Em không để cho anh chàng khốn khổ nói nhiều hơn ba câu với em trong bốn ngày qua"

Melody ngẩng phắt đầu "Anh chàng khốn khổ á?"

Brittany quay sự chú ý của mình lại với việc nấu nướng, thêm hoa lơ xanh và bí non thái lát vào chảo "Chị đã nói chuyện với Estelle và Peggy về việc này, Mel. Chị biết thật khó tin - những điều mắt thấy tai nghe - nhưng đó là sự thật. Bọn chị đều cho rằng em nên ngừng suy nghĩ và kết hôn với anh chàng đó."

Melody ngồi thẳng người lại "Chị đã thề trong lần đầu tiên em nói cho chị về việc mang thai rằng chị sẽ không cho em một bài thuyết giảng nào. Chị nói rằng chị sẽ ủng hộ bất kỳ điều gì em làm"

"Những gì chị nói với em không phải một bài thuyết giảng" Brittany nói chắc chắn, đảo rau "Đó là một gợi ý. Và chị sẽ hỗ trợ em, bằng cách tốt nhất chị biết"

"Bằng cách cho Jones một chiếc chìa khóa nhà và một lời mời vào bất kỳ khi nào anh ấy muốn?"

"Người đàn ông đó là một kho báu, Mel. Khoảng sân này chưa bao giờ trông tuyệt đến thế!"

Dĩ nhiên khoảng sân sau trông thật tuyệt. Bất kỳ lúc nào Melody bước quanh, Jones đều ở ngoài cửa sổ của cô, cào lá hoặc mài mòn dưới mũi chiếc xe của Brittany hoặc đang nâng tạ. Mỗi khi cô bước loanh quanh, cô đều bắt gặp một tia nắng mặt trời phản chiếu trên làn da mịn màng, râm nắng đầy cơ bắp.

Dù nắng gắt đến đâu, Jones đều ra ngoài mà không mặc áo sơ mi. Dù anh làm việc trong sân hay ngồi đọc sách, anh đều ở trần từ thắt lưng trở lên. Có lẽ sau một thời gian nữa cô sẽ kiểm soát để không nhìn vào tất cả những cơ bắp cuộn cuộn trong ánh mặt trời hoặc lấp lánh ướt mưa kia.

Ừ, phải. Có lẽ trong kiếp sau của cô...

"Và chị không biết anh chàng Trung úy của em đã làm gì chiếc xe, nhưng năm nay nó đã không chạy tốt cho lắm" Brittany nói thêm "Em thật sự nên để cho cậu ấy trông thấy em"

"Anh ấy không phải anh chàng Trung úy của em. Và nếu một chiếc xe chạy trơn tru là những gì chị đang nói" Melody sôi nổi nói "Thay vào đó có lẽ em nên kết hôn với Joe Hewlitt ở nhà ga Sunoco."

"Em thật là cứng đầu" Brittany phàn nàn

"Chúng ta có thể nói về chuyện khác không? Melody năn nỉ "Không có điều gì xảy ra trên thế giới thú vị hơn mối quan hệ của em với Harlan Jones sao?"

Brittany đảo những miếng đậu phụ cô đã cắt trên chiếc chảo nóng "À, thì đó là những chuyến phiêu lưu cuối của Andy Marshall"

Melody chuẩn bị tinh thần "Ôi không, cậu bé đã làm gì?"

Bộ đếm thời gian của lò kêu, Brittany tắt lò và nôi cơm "Tom Beatrice bắt gặp cậu bé bên ngoài cửa hàng rượu trên đường Summer. Cậu bé đang đưa Kevin Thorpe 10 đôla để mua hộ 6 lon bia và 1 gói thuốc lá"

"Ôi Andy, cháu không..." Melody thở dài, tựa cằm lên lòng bàn tay "Chết tiệt, em nghĩ rằng bé cuối cùng cũng có thể điều chỉnh với nhà Appleton"

Cô đã trông thấy Andy ngoài sân, lảng vảng quanh Jones trong khi anh làm việc. Jones luôn có thời gian để nói chuyện. Đôi khi anh thậm chí còn dừng lại để chơi ném bóng với cậu bé. Cô đã bị ấn tượng một cách âm thầm với sự kiên nhẫn của anh và hy vọng rằng Andy cuối cùng cũng có thể bám lấy một người đàn ông thật sự, một thần tượng xứng đáng.

Không nghi ngờ gì. Rằng cậu bé đã rất đói khát tình cảm và sự chú ý. Melody đã chạy theo cậu bé vài lần xuống trung tâm thị trấn tuần vừa rồi.

Lần đầu tiên họ nói chuyện, cậu bé ngập ngừng đưa tay ra chạm vào bụng cô lần nữa, mỉm cười ngượng ngùng khi em bé đập.

Lần thứ hai, cô tình cờ gặp cậu bé theo đúng nghĩa đen. Má cậu bé trầy xước và môi sưng phồng, mặc dù cậu bé khẳng định mình ngã khi đạp xe nhưng cô biết Alex Parks và bạn bè đã mang đến những rắc rối đó cho cậu lần nữa. Lần thứ ba, cậu đã thật sự chào đón Melody với một cái ôm, cậu nói xin chào với em bé bằng cách áp má vào bụng cô và nhận được một cái đá vào mũi. Điều đó khiến cậu cười lẩn lộn với những tiếng khúc khích.

Cậu là một đứa trẻ ngoan. Melody đã bị thuyết phục rằng sâu trong cậu là một người ngọt ngào, là người có tâm hồn tử tế. Cậu bé không cần phải cố gắng lớn quá nhanh, uống bia và hút thuốc lá "Thằng bé mới có 12. Nó có lẽ còn không thích vị của bia"

"Thằng bé 12 mà như thế 30 ấy" Brittany nói dứt khoát "với tốc độ đó, thì đó sẽ là độ tuổi mà thằng bé cuối cùng cũng mãn hạn tù. Thật lạ là Tom không tức giận chút nào"

"Ai là Tom và cái gì khiến ông ấy không giận?"

Vai Melody căng ra căng thẳng. Chỉ cần có thể, chỉ cần nghe thấy giọng Jones, ngay lập tức các dây thần kinh của cô bắt đầu la hét.

Anh đang đứng bên kia cánh cửa, nhìn vào bếp.

"Tom Beatrice là cảnh sát trưởng ở Appleton. Và rắc rối là cậu bé rắc rối của năm - Andy Marshall. Vào đi" Brittany gọi với từ bếp "Bữa tối sắp xong rồi"

Melody đứng dậy, bước đến gần chị gái "Chị mời anh ấy ăn tối à?" cô thì thầm qua hàm răng nghiến chặt.

"Ừ, chị đã mời cậu ấy ăn tối" Brittany nói đều đều "Có bia trong tủ lạnh" cô nói với Jones "Tự lấy đi. Và nếu cậu không phiền, tôi muốn nhờ cậu lấy giúp Mel cốc sữa"

"Vinh dự của tôi. Này, Mel" Jones chỉnh chu hơn hôm nay, anh mặc một chiếc áo phông với quần jean, tóc cũng được buộc lại gọn gàng "Em cảm thấy thế nào?"

Bị phản bội. Melody ngồi xuống bàn ăn và gượng cười "Ổn cả, cảm ơn"

"Thật không?"

Anh ngồi xuống đối diện cô, tất nhiên, là nơi cô không thể tránh nhìn anh trong lúc họ dùng bữa. Tại sao anh lại phải trông thu hút đến vậy? Và tại sao anh lại luôn mỉm cười với cô kiểu đó, như thể họ đã thường xuyên chia sẻ một bí mật, hoặc một trò đùa riêng tư nào đó?

"Mel lại gặp rắc rối với cái lưng đau" Brittany thông báo khi đặt chảo trên miếng cách nhiệt giữa bàn.

Jones nhấp một ngụm bia từ chai khi anh nhìn chăm chăm Meody "Anh luôn sẵn sàng nếu em cần một người xoa bóp"

Cô nhớ những cái xoa của anh. Cô nhớ rõ chúng. Cô nhìn xung quanh nhưng không nhìn vào mắt anh "Cảm ơn, nhưng ngâm mình trong bồn tắm là được rồi"

Jones với tay cầm âu cơm Brittany đưa cho anh "Cảm ơn. Trông ngon quá. Có chuyện gì với Andy Marshall vậy?"

"Kẻ ngu ngốc nhỏ bé đó đang cố đặt tay lên bia và thuốc lá" Melody nói với anh.

Jones dừng lại trên đĩa cơm của mình và nhìn lên cô "Ăn cắp à?"

Cô lắc đầu "Không. Cậu bé đã đưa Kevin Thorpe tiền để mua hộ"

Jones gật đầu, đưa cho cô âu cơm nặng "Ít nhất thì cậu bé cũng không ăn cắp"

Ngón tay họ chạm nhau, và Melody biết rõ đó không phải vô tình. Tuy nhiên, cô lờ đi.

Tim cô không thể cứ nhảy lên mỗi khi anh chạm vào cô. Cô chỉ đơn giản là sẽ không để xảy ra chuyện đó. Tuy nhiên, cô sẽ phải điều chỉnh để kiểm soát giọng nói của mình "Cậu bé không nên uống bia và hút thuốc lá. Dù cậu bé có ăn cắp hay không thì đó cũng là một luận điểm đáng tranh cãi"

"Không, không phải. Đó là-"

Điện thoại reo, ngắt ngang lời anh.

Brittany cáo lui và đứng lên trả lời "Hello?"

Jones hạ giọng "Anh nghĩ thực tế là Andy không chỉ đơn giản là đi vào và bước ra với một lon bia bị đánh cắp cũng đã nói lên rất nhiều về thằng bé"

"Phải, nó nói rằng thằng bé muốn nhiều hơn một lon bia. Thằng bé muốn toàn bộ 6 lon"

"Nó nói rằng thằng bé không phải một tên trộm"

"Xin lỗi" Brittany ngắt ngang "Đó là Edie Myerson ở bệnh viện. Cả Brenda và Sharon đều đang bị cúm. Chị phải đi ít nhất là 2 giờ - cho đến khi Betty McCreedy có thể đến"

Melody hốt hoảng ngược lên nhìn chị gái. Cô ấy để cô lại một mình với Jones? "Nhưng-"

"Chị xin lỗi. Chị phải đi gấp" Brittany nắm lấy túi xách và ra cửa.

"Andy giờ thế nào? Em biết không?" Jones hỏi, hầu như không thấy chút gián đoạn nào trong cuộc trò chuyện của họ, như thể tình huống không hề chuyển từ xấu hổ, vụng về cho đến không thể ứng phó được. Anh lấy một ít món xào "Chúa ơi, ngon quá. Sau một tuần chỉ toàn Burger King và KFC, cơ thể anh đang cực thèm rau"

Melody đặt chiếc đĩa của cô xuống "Anh và Brittany đã lên kế hoạch này à?"

Anh nuốt trôi miếng thức ăn bằng một ngụm bia từ chai bia của mình "Em thật sự nghĩ rằng anh cơ hội và luồn cúi chỉ để có cơ được nói chuyện với em thôi sao?"

"Phải"

Jones cười toe toét "Yeah, em đúng. Anh sẽ làm thế. Nhưng không phải lần này. Anh thề đấy. Chị gái em mời anh ăn tối. Đó là tất cả"

Ngu ngốc chính là, cô tin anh. Brittany, mặt khác, có thể đã lên kế hoạch để rời đi ngay từ đầu.

Melody nhắc đĩa lên, nhưng dường như không làm được gì hơn là đẩy qua đẩy lại miếng thức

ăn quanh đĩa. Sự thèm ăn của cô biến mất, thay thế bằng tâm trạng lo lắng của một đàn bướm đang bay quanh mỗi inch trong bụng cô.

"Thế công việc thế nào?" anh hỏi "Em lúc nào cũng bận thế à?"

"Sẽ còn bận hơn khi càng gần đến ngày bầu cử"

"Em có theo kịp không?" Anh nhìn chăm chăm vào cô "Anh có một vài cuốn sách về mang thai và chăm sóc trước khi sinh mượn ở thư viện, và tất cả trong đó đều đồng ý rằng em nên chăm sóc bản thân không để mình quá mệt mỏi trong những tháng cuối. Em biết đấy, em trông khá kiệt sức"

Melody nhấp một ngụm sữa của mình, mong mỗi anh đừng nhìn cô chăm chú thế, cảm giác như cô đang nằm dưới một chiếc kính hiển vi vậy. Cô biết mình trông kiệt sức. Cô đã quá mệt mỏi và xơ xác, và chiếc váy này khiến cô trông như một chiếc lều xiếc. Andy đã mô tả cô thế nào nhỉ? Béo và trông buồn cười. "Em sẽ ổn thôi"

"Có lẽ anh có thể đi làm cùng em - như kiểu trợ lý hoặc cố vấn của em"

Melody suýt chút nữa đã phun vào anh toàn bộ chỗ sữa. Đi làm cùng cô?

Chúa ơi, không phải quá hoàn hảo sao? "Đó thật sự không phải ý hay đâu". Đó là cách nói trong thời đại này.

"Có lẽ chúng ta nên thỏa hiệp" anh đề nghị. "Anh sẽ không đi làm cùng em, nếu như em ngừng việc lờ anh đi"

Anh mỉm cười, nhưng có điều gì đó ánh lên trong mắt anh nói cho cô biết anh không đùa.

"Em không lờ anh đi" cô phản đối "Em đang tập kiểm chế"

Anh nghiêng người về phía trước, lông mày nhướn lên "Tập kiểm chế?"

Cô lùi lại, nhận thức được rằng mình đã nói hớ và tiết lộ với anh quá nhiều. Cô cần phải ra khỏi đây trước khi cô làm gì đó ngu ngốc ví dụ như ném mình vào vòng tay anh "Xin lỗi". Cô đẩy ghế khỏi bàn và đứng lên, cầm đĩa của mình đến bồn rửa.

Cowboy nhấp thêm ngụm bia nữa, che giấu sự nhẹ nhõm đang chạy dọc thân.

Anh có thể làm điều này. Anh thật sự có thể thành công trong nhiệm vụ này.

Anh đã bắt đầu nghi ngờ khả năng của mình để có được cô, bắt đầu nghĩ rằng cô đơn giản là không thích anh, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại. Tập kiểm chế, cô đã nói vậy.

Quỷ thật, cô thích anh nhiều đến mức không thể ở chung một phòng với anh, vì sợ rằng cô sẽ không thể cưỡng lại nỗ lực quyến rũ cô của anh.

Phải, anh có thể thắng cuộc chiến này. Anh có thể - và anh sẽ - thuyết phục cô kết hôn với anh trước khi kỳ nghỉ phép của anh kết thúc.

Sự nhẹ nhõm của anh gia tăng cùng với một thứ gì đó khác. Một thứ gì đó sắc nét và hiển nhiên. Một thứ gì đó khủng khiếp và đáng sợ. Yeah, anh có thể điều chỉnh bản thân và khiến cô thấy rằng kết hôn với anh là lựa chọn duy nhất. Nhưng sau đó, anh sẽ đi đâu?

Gánh theo một người vợ và một đứa con. Bị xích lại với một quả tạ quanh cổ chân. Ràng buộc, gấn kết, hết bay nhảy, hết tự do. Một người chồng và một người cha. Hai vai trò anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẵn sàng để chơi.

Nhưng anh không có sự lựa chọn. Không nếu như anh muốn sống một mình hết quãng đời còn lại.

Cowboy hít sâu một hơi "Mel, chờ đã"

Cô quay lại nhìn anh thận trọng.

Cowboy không đứng lên, biết rằng nếu anh di chuyển quá nhiều, cô sẽ chạy về phía cầu thang. Chết tiệt, cô sợ anh - và nỗi sợ đó như tia lửa luôn sẵn sàng bùng lên giữa họ.

Tuy nhiên, anh sẽ làm cô tin tưởng anh trước, một nhiệm vụ còn khó khăn hơn nữa. Anh có thể làm điều đó một lần nữa Anh phải làm điều đó một lần nữa, không có gì khó cả, không vấn đề gì nếu anh cảm thấy sợ hãi đến đâu. Điều này quan trọng với anh.

Anh hít sâu một hơi "Chuyện gì xảy ra nếu như anh hứa...?" Hứa gì? Rằng anh sẽ không kéo cô vào vòng tay anh? Không cố gắng để hôn cô? Anh cần phải làm cả hai điều trên nếu như nó là cần thiết để giữ cô. Giữ khoảng cách của mình với người phụ nữ này sẽ thật khó khăn. Tuy nhiên, anh không có sự lựa chọn. Nó sẽ rất đau, nhưng anh đã từng thực hiện những thứ khó khăn và đau đớn trước đây. "Nếu anh thề anh sẽ không chạm vào em? Em chọn khoảng cách. 2 feet (60cm), 3feet, 6feet, bao nhiêu cũng được, và anh hứa sẽ không vượt ranh giới"

Cô không bị thuyết phục.

"Anh cũng hứa là sẽ không nói bất kỳ từ nào tối nay về đám cưới hay nghĩa vụ hay trách nhiệm hay bất cứ điều gì khó khăn. Chúng ta sẽ chỉ nói về thứ gì đó hoàn toàn khác. Chúng ta sẽ nói về-" anh đang quá tham lam, nhưng cô vẫn chưa rời khỏi phòng "-Andy Marshall, được chứ? Chúng ta sẽ tìm xem phải làm gì với cậu bé"

Cô quay lại đối mặt với anh "Chúng ta có thể làm gì?"

Cowboy đã biết cách tốt nhất để đối phó với Andy - trực tiếp, tàn nhẫn và không thương tiếc. Anh định sẽ gọi cho Vince Romanella sau tối nay và yêu cầu sự cho phép của ông ta để dành một phần của ngày mai cùng cậu bé.

Nhưng sao anh không dạy Andy bài học của mình ngay tối nay?

"Có một nơi ở trong rừng, là mỏ đá cũ" anh nói với Melody, đang sẵn sàng ngồi trở lại bàn "ở đó đầy những vỏ chai bia và đầu mẫu thuốc lá. Anh đoán đó là nơi Andy đến cùng lốc 6 lon (beer) của mình.

Sau một thời gian khái thác, những khu mỏ không còn mấy giá trị sử dụng sẽ bị bỏ hoang, nước mưa ngập tạo thành những chiếc hồ nhân tạo có thể sâu đến cả trăm mét.

Melody đã thật sự ngồi xuống, và Cowboy phải vận dụng mọi sự nỗ lực của anh để không phản ứng lại. Anh phải chơi đúng luật hoặc cô sẽ bỏ chạy.

"Em biết nơi anh đang nói đến" cô nói "Đó cũng là địa điểm lui tới thường xuyên của em hồi còn học trung học. Nhưng giờ Andy mới 12. Cậu bé sẽ không hẳn là được chào đón ở đó"

"Thằng bé sẽ làm được nếu xuất hiện với 1 lốc 6 lon bia kẹp dưới cánh tay"

"Tại sao Andy lại muốn kết bạn với học sinh trung học chứ?" Melody tự hỏi.

"Thằng nhóc đó luôn đánh nhau với" Cowboy nói "Tên đứa trẻ đó là gì nhỉ? Parks?"

"Alex Parks"

"Đó là sinh viên năm nhất hay năm hai phải không?"

Melody gật đầu. Cô đang thật sự nhìn vào mắt anh. Cô đang thật sự ngồi đó và nói chuyện với anh. Anh biết đây chỉ là một chiến thắng nhỏ, nhưng hẳn anh sẽ nắm lấy nó.

"À, đó sẽ là nơi em tới" anh kết luận "Đó có vẻ như một chiến lược khá tuyệt đối với anh. Kết bạn với những người có thể nghiền nát hoặc ít nhất là kiểm soát kẻ thù của em. Andy không phải đứa ngốc"

"Vậy là, 6 chai bia chỉ là vật hiến tế các vị thần, để nói chuyện. Andy không thật sự sẽ uống nó?"

Đôi mắt cô cầu xin anh nói với cô rằng cô đã đúng. Anh ước rằng anh có thể đồng ý để cô có thể mỉm cười với anh, nhưng anh không thể.

"Anh cá là thằng bé không định uống tất cả số đó" anh nói với cô "nhưng thằng bé sẽ uống 1 trong số đó. Có lẽ đủ để thằng bé gây được ấn tượng. Và sẽ để lại dư âm như một kinh nghiệm mới. Mà sẽ khiến thằng bé muốn quay trở lại và làm điều đó một lần nữa."

Melody gật đầu, khuôn mặt cô cực kỳ nghiêm túc, mắt cô vẫn dán vào anh như thể anh là tất cả trí tuệ và sự tinh thông của vũ trụ.

"Vậy nên điều tiếp theo chúng ta phải làm" Cowboy tiếp tục "là đảm bảo kinh nghiệm đầu tiên của thằng bé với lốc 6 lon bia là một cơn ác mộng"

Cô chớp mắt. Và sau đó nghiêng người về phía trước "Em không chắc là em thật sự hiểu"

"Nhớ Crash không?" Cowboy hỏi "William Hawk? Bạn cùng bơi với anh?"

"Dĩ nhiên"

"Cho đến giờ, cậu ấy không uống một giọt rượu nào. Ít nhất là anh giả sử cậu ấy không. Cậu ấy không say xỉn lần nào trong suốt khóa đào tạo BUD/S. Dù sao thì, cậu ấy nói với anh cậu ấy không lớn hơn Andy nhiều khi cậu ấy bị bác bắt gặp đang lén uống bia từ tủ lạnh dưới lầu". Đó là một trong số ít những câu chuyện về tuổi thơ mà Crash đã kể lại cho Cowboy. Và anh đã kể chỉ để thuyết phục Cowboy rằng không, anh không muốn uống bia, cảm ơn nhiều. "Chú của Crash đã dạy cậu ấy một hoặc hai điều tối đó, và chúng ta, đến đó, và sẽ làm điều tương tự với Andy". Anh mỉm cười buồn bã "Đó là bài học mà anh không cần tự trải nghiệm, nhưng Đồ đốc không cần luôn ở quanh để biết loại rắc rối nào mà anh dính phải"

Cô đang nhìn anh "Em tưởng anh nói với em cha anh rất nghiêm khắc"

"Ông ấy có - khi ông ấy về nhà. Nhưng sau khi bọn anh chuyển đến Texas, ông ấy hầu như không bao giờ về nhà nữa. Có vài năm, ông ấy còn bỏ lỡ cả Giáng sinh"

Anh đang có toàn bộ sự chú ý của cô, thế nên anh nói tiếp. Cô đã tuyên bố là họ không biết nhau. Và dù khó khăn khi kể về thời thơ ấu ít ỏi - hơn là - hoàn hảo của mình, điều quan trọng là cô hiểu việc anh tới từ đâu - và tại sao việc rời khỏi cô và đứa trẻ này không phải lựa chọn của anh.

"Em biết đây, anh cũng từng như Andy" anh nói tiếp "luôn tự bào chữa cho ông già. Ông ấy cần phải đi đến nơi này nơi kia. Ông ấy là người quan trọng. Ông ấy phải đi làm nhiệm vụ. Dù vậy - ngay cả trong cuộc chiến tranh Việt Nam - khi tìm được cơ hội để có thể ngồi lại và thư giãn, ông ấy cũng vẫn yêu cầu được giao một nhiệm vụ nhàn hạ như kiểu đến Hawaii. Hawaii không chính xác là nơi mẹ anh muốn, nhưng bà vẫn chuyển tới đó. Nhưng rồi Harlan già vẫn tiếp tục dần bước trên con đường sự nghiệp của mình. Anh luôn bào chữa rằng ông ấy có một công việc khó khăn - phải ra biển trong nhiều tháng, phụ trách rất nhiều người, biết rằng chỉ một sai lầm nhỏ, sẽ dẫn tới hậu quả lớn. Nhưng thực tế là, những thứ đó rất dễ dàng đối với ông ấy. Bọn anh mới thật sự là nhiệm vụ khó. Một người vợ đã không thể hiểu được tại sao ông ấy không nghỉ việc ở Hải quân và về tham gia công việc bán ô tô cùng bác Harold. Một đứa trẻ liên tục được nhắc nhở rằng điểm B và B+ là vẫn chưa đủ tốt. Em biết đấy, anh đã có thể bỏ ra để làm, dọn dẹp phòng vì ông ấy, khiến nó sáng choang, và ông ấy sẽ chỉ tập trung vào một vết bụi mà anh đã bỏ lỡ. Yeah," anh nhắc lại nhẹ nhàng "Bọn anh mới là nhiệm vụ khó, và ông ấy bỏ chạy khỏi bọn anh."

Cô không nói bất kỳ câu nào, nhưng anh biết cô đã hiểu được thông điệp của anh, to và rõ ràng. Anh sẽ không bỏ chạy.

Cowboy đẩy ghế của mình, cẩn thận di chuyển chậm rãi "Không vấn đề nếu anh dùng điện thoại của em chứ?"

Cô lắc đầu, mất tập trung, như thể cô vẫn đang hấp thu tất cả những điều anh vừa nói. Nhưng rồi cô nhìn lên "Chờ đã. Anh vẫn chưa nói với em chú của Crash chính xác đã làm gì hôm đó"

"Em có số điện thoại của Vince Romanella-" Cowboy quét qua sổ danh bạ hàng xóm và bạn bè có đăng ký trên niêm giám trong bếp. "Đây rồi. Và về chú của Crash..." Anh mỉm cười với cô "Em chỉ cần đi cùng và chờ xem" Anh bấm số của Vince

Cô cười trong sự hoài nghi "Jones. Chỉ cần nói cho em thôi"

"Này, Vince" anh nói trong điện thoại "Là Jones đây-ông biết đấy, từ nhà hàng xóm Evans. Tôi nghe nói về rắc rối của Andy tối nay. Cậu bé có đấy không?"

"Thằng bé có lẽ đang trong phòng, bị cấm túc 1 tuần và viết 1 bản kiểm điểm dài 20 trang về lý do tại sao cậu bé không nên uống bia" Melody nói, đảo mắt "Tim Vince đặt bên phải kia, nhưng điều gì đó nói với em rằng bản kiểm điểm kia sẽ chẳng xi nhê gì với một đứa trẻ như Andy Marshall"

Ngang qua phòng, Jones đang mỉm cười lần nữa "Em đúng" anh thì thầm với cô, lắc đầu khi nghe Vince kể lại buổi tối khó chịu và sự trừng phạt không mấy hiệu quả.

"Yeah" Jones nói vào điện thoại "Tôi biết cậu bé rắc rối, Vince, nhưng tôi nghĩ tôi biết cách để đảm bảo rằng cậu bé sẽ không uống nữa-ít nhất là không cho đến khi cậu bé đủ tuổi để xử lý nó" Anh cười lớn "Ông cũng nghe về phương pháp đó rồi à? Phải, một người bạn của tôi đã nói với tôi rằng khi cậu ấy còn là một đứa trẻ... Yeah, Tôi có thể hiểu. Như cha mẹ nuôi chính thức, luật pháp có thể không chấp nhận... Nhưng tôi không phải cha mẹ nuôi của cậu bé nên..." Anh lại cười lớn.

Cách anh đang đứng, dựa vào kệ bếp, kẹp điện thoại dễ dàng dưới cằm, nhắc Melody nhớ về Paris. Anh cũng đứng như vậy trong sảnh khách sạn, dựa lưng vào bàn làm việc của quầy tiếp tân khi anh gọi điện. Ngoại trừ khi đó, anh đang mặc một bộ đồng phục Hải quân Mỹ, anh nói tiếng Pháp hoàn hảo và nhìn cô với ánh nhìn nóng bỏng trong mắt.

Ánh nhìn nóng bỏng đó giờ vẫn còn, nhưng nó bị che phủ bởi rất nhiều sự thận trọng và dè chừng. Ở Paris, ý nghĩ về một việc không mong muốn, việc mang thai ngoài ý muốn đều nằm ngoài tâm trí họ. Nhưng ở Appleton này, thực tế là họ đã tạo ra một lỗi lầm không thể tránh khỏi. Cô mang theo một minh chứng rõ ràng và liên tục luôn nhắc nhở cô ở khắp nơi cô tới.

Và cũng như anh đang giả vờ khác đi, Melody vẫn biết Jones không thực sự muốn kết hôn với cô.

"Được rồi" anh đang nói vào điện thoại. Chất giọng kéo dài mang âm hưởng miền Tây của anh vẫn còn sức mạnh để gửi một cơn ớn lạnh dọc xuống xương sống cô. "Điều đó thật tuyệt. Lúc này không có thời gian, vậy thì gửi cho cậu bé đi" Anh gác máy "Andy đã đi rồi"

Melody buộc phải dẹp cơn ớn lạnh đi "Vậy kế hoạch của anh sẽ là gì?"

Jones mỉm cười "Anh sẽ chờ và gọi cho em cùng lúc anh nói với Andy. Bằng cách đó, chúng ta có thể thông báo một cách trung thực nhất."

Jones, không cần phải làm ầm ỹ thế..."

Nụ cười của anh biến thành cái cười toe toét "Anh cứ nghĩ phụ nữ mang thai là những người cực kỳ kiên nhẫn"

"Oh yeah. Đoán lại đi. Với tất cả những học môn tăng thêm bay quanh cơ thể em, đôi lúc em cảm thấy mình như chị gái Lizzie Borden"

(Lizzie Andrew Borden (19 tháng 7, 1860 – 1 tháng 6, 1927) là một phụ nữ độc thân người New England, là nhân vật trung tâm trong vụ án sát hại cha và mẹ kế của cô bằng rìu vào 4 tháng 8, 1892 ở Fall River, Massachusetts, Hoa Kỳ. Cha cô ta bị chém 13 nhát, người mẹ kế chịu 18 nhát và đều vỡ hộp sọ. Sau hơn nửa năm tranh cãi ở tòa án, cuối cùng Lizzie được xử trắng án vì không đủ chứng cứ để buộc tội cô. Cô nhanh chóng thừa hưởng số gia tài kết xù và chuyển nhà đến một nơi thuộc bậc thượng lưu với người chị gái Emma. Tiếng tăm của vụ án kéo dài trong văn hoá đại chúng Mỹ và ngành tội phạm học –wiki)

"Một trong những cuốn sách anh đã đọc nói rằng khi mang thai hầu hết phụ nữ đều cảm thấy đầy sức sống và bình yên."

"Ai đó quên đưa em chút sức sống rồi" Melody nói với anh.

Jones đang mở cửa ngăn đựng thực phẩm "Anh sẵn sàng mang lại điều đó bất cứ lúc nào. Chỉ cần nói thôi"

Cô nheo mắt nhìn anh "Này, anh đã hứa-"

"Anh biết, anh xin lỗi. Hãy chấp nhận lời xin lỗi của anh" Anh kéo sợi dây và ánh sáng tràn vào tủ đồ ăn.

"Em có bia không lạnh không?"

"Brittany để ở đó, kệ phía dưới" Melody hướng dẫn "Sao vậy?"

"Yup, đây rồi" Anh chui ra từ tủ đựng thực phẩm với sáu lon tallboys. "Tuyệt và ấm, vậy hương vị sẽ đặc biệt được cải thiện. Nói với chị gái em anh sẽ trả lại. Nhưng bây giờ, Andy cần nó hơn cô ấy"

"Andy cần...? Jones, anh định làm-"

"Chúng ta tốt nhất nên ra ngoài hiên thôi" Anh sờ soạn tìm công tắc đèn bên cạnh cửa nhà bếp cho đến khi tìm thấy công tắc đèn ngoài sân đã cũ. "Chuyện này sẽ rất lộn xộn. Tốt hơn là nên làm nó bên ngoài"

"Làm ơn chỉ cần nói với em-"

Melody dừng lại khi trông thấy Andy đang đứng một cách ngang ngược chân bậc thang cuối cùng trên hiên nhà "Vince nói chú muốn gặp cháu"

"Phải, chính xác" Jones quay lại mở cửa cho Melody.

"Ông ấy bảo đưa chú cái này". Cậu bé nói bằng giọng đều đều như thể đang cố làm vậy khi đưa ra nửa gói thuốc lá "Ông ấy bảo nó là từ 3 tháng trước rồi, khi anh trai ông ấy đến thăm. Ông ấy bảo chú biết nó hơi cũ nhưng ông ấy bảo chắc chú cũng không quan tâm"

Andy ném gói thuốc lá vào không khí và Jones dễ dàng bắt lấy nó bằng tay trái. "Cảm ơn. Nghe nói cháu định đến vài bữa tiệc tối nay"

Melody nắm lấy vạt chiếc áo khoác của mình treo gần cửa và mặc vào khi cô bước ra không khí mát mẻ của buổi tối.

"Chào Andy" Cậu bé không đáp lại cái nhìn của cô. Cậu thậm chí còn không ngược lên nhìn cô.

"Vậy thì sao? Đó đâu phải vấn đề gì lớn" Andy ủ rũ nói với Jones.

"Phải, đó là điều chú nghĩ cháu sẽ nói" Jones đặt bia xuống bàn ăn ngoài trời và ngồi xuống giữa hiên nhà. Anh phúi vài chiếc lá đi lạc trên ghế dành cho Melody "Cháu muốn chút vui vẻ. Và đó chỉ là bia. Chút ồn ào, phải không?"

Tia nhìn ngạc nhiên ánh lên trong mắt Andy trước khi cậu bé kiểm soát bản thân và quay lại với bộ dạng chán nản "Phải, vâng" cậu bé trả lời "Đúng vậy. Chỉ là bia"

Melody không ngồi xuống "Jones, anh đang làm gì vậy?" cô thì thầm "Anh đang thật sự đồng ý với cậu bé à?"

"Tất cả những gì chú đang nói không có gì để phải căng thẳng cả. Ngồi xuống đi, Andy" Jones ra lệnh "Vậy là, cháu biết uống bia hử?"

Andy trượt vào một chiếc ghế, trung ra vẻ lãnh đạm giả tạo. Sự căng thẳng đã phản bội cậu bé bằng cách cậu bé đang loay hay với dây da trên chiếc đồng hồ đeo tay của mình "Không sao đâu. Chú cũng từng như vậy vài lần. Như chú đã nói đó. Không có vấn đề gì lớn cả"

Jones lấy ra một lon bia được đóng thành lốc 6 lon với nhau "Uống chút bia và hút chút thuốc lá. Chỉ là một thói quen cũ, không có việc gì to tát vào tối thứ bảy. Cháu định đến chỗ khu mỏ hử?"

Andy trưng cho Jones một khuôn mặt tức cười "Đến đâu cơ?"

"Chỗ khu mỏ đá" Jones nói lớn.

Andy nhún vai "Chưa bao giờ nghe tới"

"Đừng có cố tập tành thành nghệ sĩ nhí. Chú biết là cháu biết khu mỏ ở đâu. Cháu đã từng ở đó khi chú lượn quanh vài vòng. Cháu không thật sự nghĩ rằng chú không nhận thấy-cháu lên trườn nhà như một đàn voi chạy tán loạn"

"Cháu đã rất khế!" Andy bị xúc phạm

"Cháu ồn như sấm ấỵ"

"Cháu không có"

"Well, được rồi, vậy thì cháu tương đối khế" Jones thừa nhận "nhưng chưa đủ khế. Không có SEAL nào trên trái đất này có thể bỏ qua cháu"

Melody không thể giữ im lặng lâu hơn nữa "Anh đã bơi ở chỗ khu mỏ à?"

"Ban đầu, chú ấy chạy bộ 5 dặm" Andy trả lời cô "Cháu biết, bởi vì cháu đã đo tốc độ trên chiếc xe đạp của cháu. Sau đó, chú ấy bơi-khoảng nửa giờ mà không nghỉ, đôi khi cùng với tất cả số quần áo của mình"

Đến lượt Jones nhún vai "Thỉnh thoảng trong đơn vị, cháu sẽ phải bơi mà không được báo trước và ở dưới nước, cùng tất cả đồng quần áo và thiết bị đeo trên người. Đó là cách tốt để có thể xử lý mọi tình huống"

"Nhưng nước ở đây cực lạnh vào tháng 8" Melody lập luận "Giờ là tháng 10, và gần đây

chúng ta còn có sương rơi buổi đêm. Nó lạnh như băng"

Jones cười toe toét "Ừ, phải, dạo gần đây anh bơi nhanh hơn chút"

"Và sau khi chú bơi, chú lại chạy tiếp 5 dặm về đây" Andy nói "Nơi mà chú ấy cải thiện cân nặng bản thân"

Melody biết. Cô đã mặc đồ mỗi sáng trong tuần qua với những tiếng kêu lèng xèng của những thanh tạ khổng lồ được móc lên và bỏ xuống khi Jones tập nâng tạ. Nhưng cô không hề biết anh đã chạy và bơi trước đó. Anh chắc hẳn đã dậy khi ánh sáng đầu tiên của bình minh ló dạng.

"Dù đang trong kỳ nghỉ, điều quan trọng là chú vẫn phải giữ được vóc dáng" anh giải thích.

Cô gần như cười thành tiếng. Đây là người đàn ông đang cố gắng chứng minh cho cô thế nào là một người đàn ông bình thường sao?

"Nhưng chúng ta đang lạc đề rồi" Jones tiếp tục "Chúng ta đang nói về bia, phải không?" Anh đưa một lon cho Andy "Cháu muốn một lon không?"

Andy ngồi thẳng người trong sự ngạc nhiên.

Melody suýt ngã "Jones! Anh không thể đưa cho thằng bé cái-thằng bé mới có 12 tuổi. Nó không hẳn là thương hiệu lớn, nhưng nó không quá tệ-ít nhất là còn thua xa mấy hãng bia Mỹ khác. Nhưng anh biết thế, phải không. Là một kẻ nghiện rượu bia ấy?"

"Thằng bé rõ ràng là đã phá vỡ luật vài lần rồi" Jones trả lời, đôi mắt không rời khỏi Andy "Cháu có muốn không, Andy?"

"Well, phải, chắc rồi" Andy giật lấy lon bia, nhưng Jones không thả tay.

"Có một thỏa thuận là" chàng lính SEAL nói với cậu bé "Cháu không thể chỉ uống một lon. Cháu phải uống hết cả 6 lon ngay bây giờ. Trong một giờ nữa"

Melody không thể tin được những gì cô đang nghe "Andy không thể nào tự mình uống hết toàn bộ sáu lon trong một giờ"

Andy xù lông "Có thể"

Cowboy rướn người tới "Vậy là đồng ý phải không?"

"Chết tiệt phải" cậu bé lặp lại.

Cowboy rướn tới và đưa cho cậu bé "Vậy là thỏa thuận, anh bạn"

"Jones" Melody rít lên "không cách nào Andy có thể uống nhiều như vậy mà không..." Cô dừng lại và Cowboy biết rằng cuối cùng cô cũng hiểu ra.

Cô đã đúng. Không cách nào cậu bé này có thể uống nổi 2 lon bia ảm chứ đừng nói đến toàn bộ 6 lon trong 1 giờ đồng hồ mà không hoàn toàn, trở nên thảm hại và phát ốm.

Và đó chính là điểm mấu chốt.

Cowboy đang thực hiện một việc chết tiệt để đảm bảo rằng Andy sẽ được 'tận hưởng' vị cay và đắng của bia cùng tác dụng phụ khó chịu nhất là say bia.

Anh quan sát khi Andy nhấp ngụm đầu tiên từ lon, sau đó đưa trẻ nhăn mũi với vị bia quá nồng.

"Chết tiệt. Nó ấm!"

"Đó là cách họ phục vụ bia ở Anh" Cowboy nói với cậu bé "Bia lạnh sẽ làm hỏng hương vị. Chỉ những kẻ yếu đuối mới uống bia lạnh". Anh liếc nhìn Mel. Cô bắn trả anh một cái nhìn kiểu "Oh, yeah?", với đôi lông mày nhướn cao. Anh đã uống một lon bia lạnh trong bữa tối nay.

Anh nháy mắt trả.

"Thôi nào, Andrew, uống cạn đi. Thời gian đang trôi một cách lãng phí, và cháu còn đến 5 lon nữa để uống."

Andy nhìn xuống một cách không chắc chắn khi cậu bé uống một hơi, và một hơi, rồi thêm một hơi nữa.

Đứa trẻ này cứng rắn hơn Cowboy nghĩ-cậu bé đang đấu tranh giữa thôi thúc muốn bịt miệng và nôn ra toàn bộ, ở nhiệt độ thường, bia hoàn toàn không hề hấp dẫn.

Nhưng Andy không đủ cứng rắn. Cậu bé đặt chiếc lon rỗng lên bàn, ợ to, nhìn như thể chuẩn bị phản đối khi Cowboy bật thêm một lon nữa và đẩy nó ra trước mặt cậu.

"Cháu không có thời gian để nói chuyện" Cowboy nói "Cháu chỉ đủ thời gian để uống thôi"

Andy nhìn thậm chí còn không chắc hơn, nhưng cậu bé vẫn chọn cách bắt đầu uống.

"Anh có nghĩ cách này sẽ hiệu quả không?" Melody hỏi nhẹ nhàng, trượt vào ghế bên cạnh anh.

Nó hiệu quả hơn nhiều so với anh đã hy vọng. Melody đang ngồi cạnh anh, nói chuyện với anh, nhìn anh, tương tác với anh. Anh nhận ra sự hiện diện của cô, nhận thức được màu xanh da trời trong mắt cô, nhận thức được hương nước hoa-và trên hết anh nhận thức rõ ràng anh vẫn còn cả chặng đường địa ngục phía trước cho đến khi anh có thể tạo dựng được niềm tin nơi cô.

Nhưng đó không phải những gì cô đang muốn nói. Cô đang nói về Andy.

"Có" anh nói với cô hoàn toàn tự tin. "Nó sẽ hiệu quả. Đặc biệt là cùng với thuốc lá."

Lấy ra một chiếc bật lửa từ túi quần jean, anh cầm lên bao thuốc lá đã hết một nửa của Vince. Nó đã cũ và mất mùi. Andy đã nói vậy. Phải, chuyện này chắc chắn sẽ hiệu quả.

Cowboy đưa bao thuốc ra trước mặt Andy, lắc nhẹ để một điếu thuốc trượt ra.

Andy đặt lon bia xuống trong sự nhẹ nhõm và với tay lấy điếu thuốc. Cậu bé có thể có hoặc có thể không muốn nó-nhưng Cowboy biết điều cậu bé đang nghĩ. Bất cứ thứ gì, bất cứ thứ gì để cậu bé dẹp lon bia khủng khiếp kia qua một bên.

Cowboy có thể nghe thấy tiếng cười hoài nghi của Melody khi anh nghiêng người qua bàn và châm lửa cho Andy.

"Chúa tôi" cô nói "Em không thể tin được em đang ngồi đây và đưa bia cùng thuốc lá cho một đứa trẻ."

Andy không thể tranh cãi trong việc cô sử dụng từ 'đứa trẻ'. Cậu bé vừa rít một hơi thuốc và giờ đang ho như thể sắp sửa chết ngạt.

Cowboy đưa cho cậu bé lon bia của mình "Đây, cái này có lẽ giúp được"

Anh biết quá rõ rằng nó sẽ không tác dụng. Nó sẽ chỉ góp phần khiến mặt Andy trở nên xanh mét.

"Cháu không...thể uống thêm nữa" cậu bé thở hổn hển khi cuối cùng có thể hít vào chút không khí.

"Cháu đang đùa à?" Cowboy nói "Cháu còn phải uống thêm 4 lon nữa. Chúng ta đã thỏa thuận rồi, nhớ không?"

"Bốn lon nữa á?" Giờ thì Andy trông như thể sắp khóc.

Cowboy mở lon khác "Hơn 4 lon"

Melody đặt tay lên cánh tay anh "Jones, đó chỉ là một đứa trẻ..."

"Đó chính là điểm mấu chốt" Anh hạ thấp giọng, nghiêng gần hơn với cô để Andy không nghe thấy "Thằng bé chỉ là một đứa trẻ đang muốn kết thân với mấy đứa học sinh trung học còn quá nhỏ để có thể uống bia rượu. Trong những khu rừng đó rất nhiều nguy hiểm, những con đường tới mỏ ngập đầy nước. Nếu những đứa trẻ lọ mọ ở đó trong đêm tối, chúng phải tỉnh táo, không được say khướt". Anh quay sang Andy "Cháu thậm chí còn chưa uống nổi một phần ba. Cố lên, Marshall"

Nắm tay của Melody trên cánh tay anh siết lại "Nhưng thằng bé-"

"Đây là một bài học cực kỳ quan trọng" Cowboy ngắt lời "Anh không muốn thằng bé dừng lại cho đến khi thằng bé phải chấm dứt. Anh tin là sẽ không lâu nữa đâu". Cô có vẻ như muốn phản đối nên anh nắm tay cô trong bàn tay mình "Em yêu, anh biết chuyện này có vẻ tệ với em, nhưng thế này còn lâu mới được gọi là khắc nghiệt. Thử tưởng tượng sẽ khủng khiếp ra sao khi một buổi sáng chủ nhật, chúng ta đi tới khu mỏ bởi thằng bé thiên tài đã ra đi bởi đã ngu ngốc say sưa đêm hôm trước, bị ngã và chết đuối"

Cô đã không xem xét đến khả năng thảm khốc đến như vậy, và anh có thể trông thấy cú sốc trong mắt cô. Cô ở đủ gần để anh có thể đếm những đốm tàn nhang trên mũi cô, đủ gần để hôn...

Suy nghĩ của cô có lẽ cũng di chuyển theo cùng hướng với anh, vì cô nhanh chóng đứng thẳng lên, giật tay ra khỏi cái nắm tay của anh.

Cô đã chạm vào anh. Anh nhận ra má cô ửng hồng. Tất cả những điều về việc giữ khoảng cách với anh-và cô lại chính là người không thể giữ bàn tay mình tránh xa khỏi anh.

"Em xin lỗi" cô thì thầm.

"Anh biết đó không phải về em và anh" anh nhanh chóng trấn an cô "Đó chỉ là về mối quan tâm của em đối với Andy mà thôi. Anh sẽ không hiểu sai đâu, vậy nên, không có gì phải lo lắng cả, được chứ?"

Nhưng trước khi cô có thể trả lời, Andy đã bật dậy và lao vào bụi cây.

Cowboy đứng dậy "Vào trong đi, Mel. Anh sẽ chăm sóc thằng bé từ bây giờ. Anh nghĩ sẽ tốt nhất nếu không có khán giả-em biết đấy, mảnh sót lại cuối cùng của tự trọng đàn ông"

Âm thanh thứ hai Andy tạo ra dường như vang vọng trong sự tĩnh lặng của màn đêm. Melody nhắm mắt khi cô đứng dậy và quay lại nhà bếp. "Em nghĩ em phải đi trước khi em tham gia cùng cậu bé trong sự cảm thông"

"Ôi, quý thật, anh xin lỗi-anh đã không nghĩ tới khả năng đó"

"Em đùa thôi. Thật xấu xa khi đùa về việc đó, nhưng..." Cô mỉm cười với anh. Đó chỉ là một nụ cười nhỏ, nhưng nó vẫn là một nụ cười. Tim anh đập điên cuồng khi trông thấy nó "Anh có chắc em không thể làm gì cho anh không? Một chiếc khăn hoặc một chiếc khăn ướt?"

"Không. Cảm ơn. Anh có một chiếc khăn dự phòng trong lều. Không cần thiết để em phải giặt thêm đồ đâu". Một câu đùa. Cô đã nói đùa. Anh kiểm soát để cô có thể cảm thấy thoải mái, đủ để nói thêm một câu đùa "Đi đi, Andy sẽ ổn thôi. Anh sẽ gặp em sau"

Tuy nhiên, cô vẫn ngập ngừng, nhìn xuống anh qua cửa sau ngôi nhà. Cowboy muốn tin rằng đó là bởi vì cô không muốn rời khỏi sự bầu bạn dễ chịu của anh. Nhưng anh biết rõ hơn thế, và khi anh nhìn lại, cô đã đi rồi.

"Này, Andy" anh nhẹ nhàng nói khi bé cậu bé lên từ dưới bụi cây dâu "Chúng ta đã khá vui, phải không bé con?"

Andy quay đầu lại, và với một tiếng rên, đổ phần còn lại của dạ dày mình xuống trước quần jean của Cowboy.

Đó là cái kết hoàn hảo cho một tuần chẳng ra sao.

Nhưng Cowboy không quan tâm. Anh không chửi thề. Tất cả những gì anh nghĩ tới là nụ cười của Melody.

CHƯƠNG 9

Em bé đang tích cực làm việc-nhảy múa trong bụng cô.

Melody nhìn đồng hồ lần thứ 4 triệu trong đêm. Nó đang chỉ 1:24.

Lưng cô đau, ngực cô nhức, cô cần phải đi tiểu lần nữa, và ngay cả bây giờ và lát nữa em bé sẽ lại xoay xở để kích hoạt cơn đau tại dây thần kinh hông của cô và bắn một tia đau đón thẳng xuống chân phải dọc theo hông.

Melody đóng cửa phòng qua giường. Cách duy nhất cô có thể ngủ lại là đứng dậy và bước đi loay quanh. Nếu may mắn, sự di chuyển lắc lư sẽ ru em bé ngủ.

Cô chui người vào chiếc áo khoác và trượt chân vào dép, dừng lại một chút ở phòng tắm và bước xuống cầu thang. Cô thật sự thèm khát một chiếc bánh sandwich thịt bò muối và cô biết cô có nửa cân thịt bò thái lát trong tủ lạnh. Nếu cô thật sự may mắn, cô sẽ làm được một cái sandwich và ăn hết một nửa trước khi cơn thèm biến mất.

Nhưng ánh sáng đang tỏa ra trong bếp, và cô dừng lại ở ngưỡng cửa, nheo mắt vì cường độ ánh sáng. "Brittany?"

"Không, là anh" Jones. Anh đang ngồi trước bàn bếp, không mặc áo, dĩ nhiên rồi. "Anh xin lỗi. Anh đã cố gắng để yên lặng-anh làm em thức giấc à?"

"Không, em chỉ...em không ngủ được và..." Melody cố gắng khép vạt áo khoác để che giấu bộ váy ngủ mỏng của cô, nhưng vô ích. Mép áo thậm chí còn không thể khép lại.

Cô chống lại ham muốn bỏ chạy bởi thực tế là cô không chỉ đơn thuần thấy đói-cô đang chết đói. Sự thèm khát một chiếc sandwich của cô đã vượt ngoài tầm kiểm soát. Cô nhìn tủ lạnh và ước lượng khoảng cách giữa nó và Jones.

Thật quá gần để cảm thấy thoải mái. Heck, bất cứ thứ gì đặt trong khoảng một dặm gần người đàn ông này đều quá gần để cảm thấy thoải mái. Cô quay trở lại lên phòng, nhận thức được sự trớ trêu của tình hình. Em bé đã nằm im chỉ đơn giản bằng cách cô đi xuống cầu thang, nhưng giờ cô sẽ không thể ngủ được vì hồi hộp.

Nhưng Jones đã đứng dậy "Anh có thể hiểu nếu em muốn. Anh chỉ muốn chờ máy sấy quần áo khô thôi"

Cô nhận ra anh chỉ quần một chiếc khăn. Nó được quàng một cách lỏng lẻo quanh vòng hông săn chắc của anh, và khi cô nhìn như bị thôi miên, nó bắt đầu trượt xuống.

"Andy đã 'cho đi đời' chiếc quần jean cuối cùng của anh" Jones nói tiếp, bắt lấy phần cuối chiếc khăn và quấn nó lại quanh eo.

Melody bật cười, vừa cảm thấy căng thẳng, kì lạ, ngớ ngẩn và thất vọng rằng anh đã không đứng khóa thân trước mặt cô "Em chưa bao giờ nghe như vậy trước đây. theo như anh nói thì, nghe có vẻ dễ chịu"

Anh mỉm cười như có thể đọc được suy nghĩ của cô "Anh tin là, nó không hề gần với dễ chịu chút nào. Trên thực tế, nó cách khoảng 400 mét dưới cả sự khó chịu, trên danh mục của sự

khủng khiếp. Nhưng nó cần thiết".

Cô lần chần ở cửa. Cô biết cô nên đi, nhưng dường như cô không thể bước nổi. Chiếc khăn đang một lần nữa trượt xuống, và cuối cùng anh cũng từ bỏ và chỉ đơn giản là giữ lấy nó bằng một tay.

"Andy thế nào?" cô hỏi

"Cảm thấy khá tồi tệ, nhưng cuối cùng cũng ngủ. Cậu bé đã thêm vào vài vết bẩn sau khi Vince và anh đưa cậu bé lên giường"

Mái tóc anh vẫn ướt nước từ lúc tắm. Nếu cô tiến lại gần hơn, cô biết chính xác anh có mùi thế nào, ngon lành và sạch sẽ, nguy hiểm ngọt ngào. Jones có sức mạnh khiến cho ngay cả xà phòng giá rẻ cũng trở nên kỳ lạ và bí ẩn.

"Sao em không đến ngồi xuống?" anh lạnh lẽo nói "Nếu em đang đói, anh có thể làm cho em thứ gì đó để ăn. Cùng nguyên tắc đã áp dụng trong bữa tối. Chúng ta sẽ nói chuyện, đó là tất cả?"

Melody có thể nhớ lại những đêm từ rất lâu rồi cùng với người đàn ông này, gọi đồ ăn dịch vụ lên phòng và nói về bất kỳ điều gì nảy ra trong đầu. Sách, phim ảnh, âm nhạc. Cô bieeeits anh thích Stephen King, phim hành động của Harrison Ford và nhạc đồng quê của Diamond Rio. Nhưng cô không biết tại sao. Những cuộc trò chuyện của họ chưa bao giờ nghiêm túc. Anh thường xuyên ngắt ngang để hôn cô cho đến khi căn phòng quay cuồng và bùng nổ sâu bên trong cô khiến tất cả các cuộc trò chuyện rơi vào quên lãng.

Anh đã nói với cô về bản thân anh nhiều hơn anh đã nói toàn bộ thời gian họ ở Paris. Cô có thể hình dung được khi anh là một cậu bé, trông sẽ giống Andy Marshall, tuyệt vọng với chính người cha của mình, cô có thể tưởng tượng việc anh dính vào rắc rối như Andy thu hút như một viên nam châm công suất cao. Cô muốn đến chết để có thể hiểu được anh đã xoay xở thế nào. Làm cách nào anh trải qua được tuổi vị thành niên mà không phạm tội, để có thể trở thành người đàn ông như ngày hôm nay?

Melody bước vào phòng "Sao anh không ngồi xuống?" cô nói với anh "Em sẽ tự làm một chiếc sandwich"

"Em có chắc là anh không giúp được gì không?"

"Em chỉ muốn anh ngồi xuống. Như vậy em sẽ biết rằng khăn của anh sẽ không rơi xuống"

Anh cười lớn "Anh xin lỗi về chuyện đó. Anh thật sự không còn bất cứ thứ gì sạch để mặc"

"Chỉ cần ngồi xuống thôi, Jones" cô ra lệnh cho anh. Cô có thể cảm thấy anh quan sát cô khi cô lấy thịt nguội, mù tạt từ trong tủ lạnh. Cô đặt chúng lên bàn "Những gì em thật sự muốn là một chiếc Reuben-anh biết đấy, một chiếc bánh sandwich nướng cùng thịt bò, dưa cải bắp, và pho mát Thụy Sĩ từ lúa mạch đen. Những dòng nước sốt sẽ rỉ ra từ hai bên. Ngoại trừ việc chúng ta không có pho mát Thụy Sĩ và sốt Thousand Island ở đây"

"Muối" anh nói "Thứ em cần là muối. Nhưng anh đã đọc rằng em không được phép ăn nhiều muối khi đang mang thai"

"Dù bây giờ hay sau này, điều anh cần chỉ cần phá vỡ quy tắc thôi" Melody nói với anh khi cô lấy ra hai chiếc đĩa từ trên tủ.

"Nếu em muốn, anh sẽ chạy ra cửa hàng" anh tình nguyện "Có một siêu thị quanh đây mở cửa hai tư giờ"

Cô liếc nhìn anh khi cô lấy bánh từ trên tủ "Em có thể hình dung anh ở Stop and Shop chỉ quần mỗi cái khăn".

Anh đứng lên "Anh sẽ mặc quần ướt. Nó cũng không phiền lắm. Anh tin là anh đã từng mặc những thứ còn tệ hơn"

"Không" Melody nói "Cảm ơn anh, nhưng không. Bằng với thời gian anh trở lại thì sự thèm ăn của em cũng biến mất rồi"

"Em có chắc không?"

"Yeah, Nó thật lạ. Em cảm thấy thèm ăn và sau đó, ngay khi em đối mặt với đồ ăn, em lại cảm thấy buồn nôn-và đặc biệt nếu nó là món ăn mất thời gian để chuẩn bị. Đột nhiên, thứ đồ ăn em đang khai khát hoàn toàn biến thành thứ cuối cùng em muốn đưa lên gần miệng. Sẽ tốt hơn nếu em làm và ăn nó một cách nhanh chóng".

Cô ngồi đối diện anh tại bàn "Tự làm đi"

"Cảm ơn" Jones ngồi xuống. Anh kéo một chiếc đĩa về phía mình cùng vài lát bánh mì từ túi.

"Vậy là, chuyện gì tiếp theo sẽ xảy đến với Andy?" Melody hỏi

"Anh sẽ gọi cậu bé dậy sớm" Jones nói với cô, với tay lấy lọ mù tạt "Hãy để cậu bé trải nghiệm niềm vui của sự nôn nao. Và sau đó bọn anh sẽ đến thư viện và xem vài số liệu thống kê về sự tương quan giữa việc bắt đầu uống rượu ở tuổi 12 và chứng nghiện rượu" Anh liếc nhìn cô, liếm ngón tay "Anh nghĩ sẽ là một ý hay nếu em đi cùng"

"Hay thế nào, em có thể làm gì cho Andy nếu đi cùng anh?"

"Oh, không phải là cho Andy. Là cho anh. Anh muốn em đi cùng bởi vì anh thích sự bầu bạn của em" Anh mỉm cười khi cắn một miếng sandwich của mình.

Melody cố gắng để không cảm thấy hài lòng. Cô biết lời anh nói chỉ là một phần trong nỗ lực để quyến rũ cô.

"Em không biết nữa" cô nói "Thứ bảy thật sự là buổi sáng duy nhất em có thể ngủ muộn"

"Andy và anh sẽ ở thư viện một lúc" anh nói với cô "Em có thể gặp bọn anh ở đó"

"Em không biết nữa..."

"Em không cần phải trả lời ngay bây giờ. Cứ nghĩ về nó đi. Xem xem em cảm thấy thế nào vào buổi sáng" Anh quan sát khi cô cắn một miếng sandwich "Thế nào?"

Nó có vị...ngon "Nó ngon" cô thừa nhận "Ít nhất là miếng đó ngon"

"Nó có vẻ kỳ lạ khi mang thai nhỉ" Jones trầm ngâm "Anh thậm chí không thể tưởng tượng sẽ có cảm giác thế nào khi có ai đó khác bên trong mình"

"Ban đầu nó khá kỳ lạ, nhất là lần đầu tiên em cảm thấy em bé di chuyển" Melody nói giữa những miếng bánh "Em thậm chí không thật sự cảm thấy nhiều, nhưng em có thể cảm thấy sự rung chuyển từ bên trong-như kiểu một chiếc sandwich nướng phô mai em ăn từ bữa trưa bỗng dưng trở nên sống động và đang nhảy nhót một chút"

Jones cười lớn "Anh có thể hiểu. Nó được gọi là chứng khó tiêu"

"Không, nó khác. Nó không đau. Nó chỉ có cảm giác thật sự kỳ lạ và kiểu như kỳ diệu" Cô không thể ngăn mình mỉm cười khi đặt tay lên bụng-lên em bé "Chắc chắn là kỳ diệu"

"Toàn bộ khái niệm này tuyệt vời đến chết tiệt" Jones đồng ý "Và đáng sợ. Anh nghĩ là, em còn tháng rưỡi nữa trước khi em bé quyết định muốn ra. Nhưng mà, anh cao hơn em 3inch, Melody, và anh sợ muốn chết. Em quá nhỏ bé và em bé thì quá lớn. Chuyện này chính xác sẽ thế nào?"

"Nó rất tự nhiên, Jones. Phụ nữ sinh con từ thuở sơ khai kìa"

Anh im lặng một lúc "Anh xin lỗi" cuối cùng anh nói "Anh đã hứa với em là sẽ không nói về chuyện này. Nó chỉ là...anh không thích khi điều này nằm ngoài tầm kiểm soát của anh"

Melody đặt chiếc sandwich của cô xuống đĩa. Con thèm ăn đã biến mất. "Em biết chuyện này khó cho anh đến thế nào" cô nói với anh "Em biết nó như thế nếu-trong tích tắc-toàn bộ cuộc sống của anh đi trật đường"

"Nhưng nó đã xảy ra" Jones chỉ ra "và bây giờ không thể quay lại. Chỉ có tiến về phía trước"

"Đúng vậy" Melody đồng ý "Và những thứ phía trước của anh và những điều phía trước của em là hai con đường hoàn toàn khác nhau"

Anh cười, phá vỡ tâm trạng ảm đạm mà bằng cách nào đó họ đã rơi vào "Yeah, yeah, con đường khác nhau, yada, yada, yada. Chúng ta đã nói về chuyện này trước đây, em yêu. Những gì anh muốn biết là, ai sẽ ở bên khi em lâm bồn? Em đang có kế hoạch để sử dụng dịch vụ, phải không?"

Melody chớp mắt "Anh biết rất nhiều về chuyện này..."

"Anh đã đọc. Anh muốn được xem xét vào vị trí đó. Đó là, nếu em vẫn muốn điều đó"

"Brittany đã đồng ý làm việc này" cô nói với anh, thêm một lời thì thầm cảm ơn Chúa. Cô chỉ có thể tưởng tượng Cowboy Jones hiện diện trong phòng sinh. Nó sẽ là sự tra tấn gấp đôi.

"Phải, anh đã tìm hiểu. Anh chỉ hy vọng..." Anh nhìn xuống đĩa đồ ăn bỏ dở của cô "Anh đoán là em không muốn chiếc bánh sandwich nữa, huh?"

Melody gật đầu và đứng dậy "Em tốt nhất là nên đi ngủ"

"Em đi đi. Anh sẽ dọn dẹp sự lộn xộn này" Anh mỉm cười "Điều này khá tuyệt. Hãy làm lại lúc nào đó-như kiểu mỗi đêm trong phần còn lại trong cuộc sống của chúng ta" Anh đập tay lên đỉnh đầu "Chết tiệt, anh lại làm thế. Tất nhiên, như em đã tự chỉ ra-dù bây giờ hay sau này, em

chỉ cần phá vỡ quy tắc"

"Chúc ngủ ngon, Jones" Cô ném lại giọng mình với sự bức tức phóng đại.
Anh cười khúc khích "Chúc ngủ ngon, em yêu"

Khi Melody bước lên cầu thang, cô không nhìn lại. Cô biết nếu cô nhìn lại cô sẽ thấy Jones mỉm cười với cô, quan sát cô khi cô rời đi.

Nhưng cô biết nụ cười của anh chỉ là chiếc mặt nạ, bao gồm sự thất vọng và tuyệt vọng của anh. Điều này đã đủ khó khăn với anh, xét đến việc kết hôn với cô khi anh không thật sự muốn. Nó đã đủ khó khăn để thiết lập các bánh xe chuyển động đơn giản và trơn tru. Nhưng anh đã ngồi đó đêm này qua đêm khác, ngày này qua ngày khác, và cố gawgns thuyết phục cô rằng kết hôn với anh là điều tốt nhất ngay cả khi anh không hoàn toàn tin vào chính mình.

Cô cảm thấy tiếc cho anh

Gần bằng với việc cô thấy tiếc cho chính mình.

"Hey, các chàng trai. Có gì vui không?"

Cowboy ngẩng lên từ chiếc máy tính trong thư viện để thấy Brittany Evans đang đứng phía sau ghế Andy. Anh quay đầu, nhìn xung quanh cô, quét một vòng nhanh khắp thư viện, tìm kiếm em gái cô. Nhưng dù Melody có ở đây, cô cũng không xuất hiện, sẽ trốn phía sau những kệ sách.

"Cô ấy ở bên ngoài" Brittany trả lời câu hỏi không lời của anh "Cô ấy cảm thấy hơi chóng mặt, nên đã nghỉ vài phút, ngồi trên băng ghế phía ngoài"
"Cô để cô ấy ở một mình à?"

"Chỉ một phút thôi mà. Nhưng tôi nghĩ là, thay vì tôi ngồi cùng cô ấy... Well, tôi nghĩ cậu có thể muốn đổi chỗ-với việc trông trẻ"

"Yeah" Cowboy nói khi anh đứng lên "Cảm ơn" Andy trừng mắt "Này. Cháu không cần người trông trẻ"

"Chính xác" Brittany chua cay nói khi cô trượt vào chiếc ghế Cowboy để trống "Cháu không cần. Cháu cần một cai ngọc. Và một người hướng dẫn ngữ pháp, rõ là vậy. Thế, cháu đang nghiên cứu cái gì đây? Số liệu thống kê về việc sử dụng rượu quá liều ở tuổi vị thành niên, dẫn đến tử vong? Những đứa trẻ chết vì uống quá nhiều. Chủ đề hấp dẫn đấy, phải không? Dạ dày cháu sáng nay thế nào rồi?"

Cowboy không chờ để nghe Andy vặn lại khi anh băng qua tiền sảnh thư viện, đẩy cánh cửa gỗ nặng nề mở và bước ra ngoài.

Mel đang ngồi trên một chiếc ghế dài, y như Brittany đã nói. Hình ảnh của cô vẫn có sức mạnh khiến anh dừng bước. Cô thật đẹp. Mái tóc vàng xõa quanh vai, phản chiếu ánh mặt trời mùa thu tươi sáng, dù không khí khá mát mẻ, cô vẫn khoác theo chiếc áo len và mặc một chiếc váy không tay. Tay cô rám nắng nhẹ và mảnh mai như nó vốn thế. Thực tế là anh chắc chắn có thể giữ lấy cả hai cổ tay cô chỉ với ngón cái và ngón trỏ của một bàn tay. Chỉ khi, nếu cô để anh đến đủ gần để chạm vào cô.

Bước về phía chiếc ghế dài, anh ngạc nhiên khi thấy cô không nhảy dựng và bỏ đi-cho đến khi anh nhận ra đằng sau cặp kính râu-mắt cô đang khép.

Khuôn mặt cô cũng quá nhợt nhạt.

"Em yêu, em ổn chứ?" Anh ngồi xuống cạnh cô.

Cô không mở mắt "Em thấy chóng mặt" cô thừa nhận "Thậm chí là chỉ đi bộ từ xe..." Cô mở mắt và nhìn anh "Thật thiếu công bằng. Mẹ em là một trong những người khỏe một cách lố bịch khi chơi quần vợt ngay trước ngày sinh em. Hai đứa trẻ, và bà không bị nghén lấy một lần"

"Nhưng em có nhiều hơn chỉ gen của mẹ" Cowboy chỉ ra "Em có một nửa bộ gen của cha em nữa"

Cô mỉm cười mệt mỏi "Yeah, well, ông ấy cũng chưa bao giờ bị ốm nghén"

Cơn gió làm tung mái tóc cô, thổi một sợi vương trên má. Anh muốn chạm vào tóc cô, để chải lại nó và luồn những ngón tay qua lớp tóc lụa là.

"Em không nói nhiều về ông ấy" Cowboy cúi xuống và nhặt một chiếc lá phong đỏ hoàn hảo gió đã cuốn vương vào chân anh "Anh nhớ khi chúng ta còn ở Paris, em có nói với anh về mẹ em rằng bà đã tái hôn và chuyển tới Florida, nhưng em thậm chí chưa lần nào nhắc đến cha"

"Ông ấy qua đời vào mùa hè năm em 16 tuổi" Melody dừng lại "Em chưa bao giờ thật sự biết ông. Ý em là, em sống cùng một nhà với ông ấy 16 năm, nhưng chúng em chưa bao giờ thân thiết. Ông ấy làm việc bảy ngày một tuần, mười tám giờ một ngày. Ông ấy là một người môi giới đầu tư. Nếu anh muốn biết sự thật khủng khiếp, thì em không biết điều gì mẹ em thấy được ở ông ấy nữa"

"Có lẽ ông ấy khá được trên giường"

Melody gần như nghẹn thở "Chúa ơi, ý nghĩ kiểu gì vậy!"

"Hey, em và Brittany đến từ đâu chứ? Cha mẹ thì cũng là người" Anh mỉm cười "Mặc dù anh phải thừa nhận rằng ý tưởng về mẹ anh cùng với đồ đốc là một khái niệm khá kinh dị"

Melody đang nhảy nhót dưới suy đoán khi cô nhìn chăm chăm vào anh "Sao chúng ta luôn kết thúc cuộc đối thoại bằng tình dục?"

"Có lẽ bởi vì đã hơn bảy tháng kể từ khi anh có nó" anh thừa nhận "Nó nằm trong tâm trí anh khá nhiều"

"Anh không thể nào nghiêm túc" Cô bị sốc.

Cowboy nhún vai. Anh đã không nghĩ về nó như chuyện gì đó quá to lớn. "Em có muốn anh lấy cho em chút soda hoặc cái gì đó giúp giải quyết dạ dày em không?"

Melody không để mình bị phân tâm "Anh đang nói với em một cách trung thực rằng kể từ khi chúng ta cùng nhau ở Paris, anh không có...? Thậm chí không một lần nào?"

"Không". Anh bắt đầu cảm thấy bối rối. Anh đứng lên "Sao anh không chạy xuống dưới phố và lấy cho chúng ta ít nước gừng nhỉ?"

"Jones, tại sao?" Đôi mắt cô mở to "Em không thể tin rằng anh không có nhiều cơ hội để...ý em là..." Cô cười lo lắng "Well, em đã thấy cách phụ nữ nhìn anh"

Cowboy thở dài và ngồi xuống lần nữa. Anh phải biết rằng cô sẽ không chỉ đơn giản là bỏ qua chủ đề này "Yeah, em đúng. Trong những tháng qua, anh đã ở trong vài quán bar, nơi mà

anh được biết đến với thực tế là có thể về nhà cùng vài cô gái" Anh ghim chặt cái nhìn của cô "Nhưng anh không muốn vài cô gái đó. Anh muốn em" Anh mím môi thành một nụ cười quanh cô, biết rằng anh đã tiết lộ nhiều hơn những gì mình dự định "Nó quá tuyệt để chỉ dựa trên ham muốn và thể xác, em không nghĩ thế sao?"

Anh nhìn thấy sự xao động trong mắt cô khi cô cố gắng xử lý tất cả những gì anh vừa nói. Anh muốn cô hiểu anh, đầu hàng sự thật, thừa nhận rằng anh đã đúng-rằng giữa họ còn hơn chỉ là ham muốn và sự thu hút về mặt thể xác đơn thuần. Anh muốn cô thì thầm rằng cô cũng không có ai khác kể từ lần cuối họ beennhau. Anh không thể tin được cô có, nhưng anh không dám chắc, và anh muốn nghe cô nói. Nhưng trên tất cả, anh muốn hôn cô.

Cô thì không.

Vậy nên Cowboy đã làm điều tốt nhất tiếp theo. Anh cúi xuống và hôn cô.

Cô không lùi lại, vậy nên anh hôn cô lần nữa, đổ dành miệng cô mở ra, kéo cô lại gần hơn, ấn lòng bàn tay anh vào sự viên mãn nhục dục ở bụng cô. Cô thật ngọt ngào, đôi môi cô mềm mại. Anh cảm thấy như mình đang tan chảy từ bên trong, cảm thấy cơ bắp của anh đang nhũn ra với ham muốn, cảm thấy linh hồn anh được tiếp thêm hy vọng mới.

Anh sẽ có cơ hội nữa để làm tình với cô. Có lẽ sẽ sớm thôi. Thậm chí là có thể-làm ơn, Chúa ơi-hôm nay.

"Anh đã mơ về việc hôn em thế này" Anh ngẩng lên thì thầm, hy vọng sẽ trông thấy niềm đam mê của chính mình phản chiếu trong mắt cô.

Cô cũng đang thở gấp, nhưng khi anh cúi xuống hôn cô thêm lần nữa, cô ngăn anh lại "Chúa ơi, anh ổn, phải không"

"Anh cái gì..." Nhưng anh đã hiểu ra điều cô đang ám chỉ ngay khi những từ ngữ rời khỏi miệng anh. Melody nghĩ tất cả những điều anh nói, tất cả những việc anh làm, tất cả chỉ là mootjphaanf trong kế hoạch anh dựng lên để quyến rũ cô.

Nói cách khác, cô đã đúng. Nhưng cô cũng sai. Nó còn hơn thế nữa. Hơn rất nhiều.

Nhưng trước khi anh có thể mở miệng tranh luận, anh cảm thấy nó. Bên dưới bàn tay anh. Con của Melody-con của anh-đang chuyển động.

"Ôi Chúa ơi" anh nói, miệng anh há ra khi anh nhìn vào mắt Mel, tất cả những suy nghĩ khác bay khỏi đầu. "Mel, anh cảm thấy em bé di chuyển"

Cô cười ngạc nhiên với anh. chứng minh rằng cô cũng đã quên mất em bé. Cô trượt tay anh sang bên cạnh bụng "Ở đây, cảm nhận cái này xem" cô nói với anh "Đây là đầu gối em bé"

Nó thật tuyệt vời. Có cái gì đó cứng cứng nhô lên một chút từ dưới chiếc bụng tròn lẳn êm ái của cô. Đó là đầu gối em bé.

"Cậu bé có một cái đầu gối" Cowboy thở ra "Ôi Chúa ơi"

Anh đã không nghĩ về em bé với đầu gối, khuỷu tay, cánh tay và chân. Nhưng đứa trẻ này chắc chắn có một cái đầu gối.

"Đây" Melody đưa tay kia của anh lên phía còn lại của bụng "Đây là đầu, chỗ này"

Nhưng chỉ cần có thế, em bé lại di chuyển, và Cowboy cảm thấy một loạt các chuyển động dưới bàn tay mình. Đó không thể là Melody đã làm. Đó là...ai khác. Một ai đó chưa từng tồn tại

trước khi anh và Melody làm tình trên chuyến bay tới Paris. Anh cảm thấy khó thở và sự nghiêm trọng của tình huống một lần nữa dội thẳng vào anh.

"Sợ huh?" Melody thì thầm.

Anh bắt gặp ánh nhìn của cô và gật đầu "Phải"

"Cuối cùng" cô nói, mỉm cười buồn bã "cũng trung thực"

"Anh chưa bao giờ thật sự trông thấy một đứa trẻ trước đây, em biết đấy, ngoại trừ trên ảnh" Cowboy thừa nhận. Anh liếm đôi môi đột nhiên trở nên khô khốc "Và em nói đúng, ý tưởng đó làm anh sợ chết khiếp". Nhưng em bé lại di chuyển thêm lần nữa và anh không thể không mỉm cười "Nhưng Chúa ơi, nó thật tuyệt". Anh cười ngạc nhiên "Cậu bé bơi xung quanh trong đó, phải không?".

Cô gật đầu.

Anh vẫn chạm vào cô, nhưng cô không để tâm. Anh muốn họ đang ở một mình trong sự riêng tư của khu bếp, chứ không phải ở đây, trên một băng ghế bên ngoài thư viện công cộng.

Cô nhắm mắt lại một lần nữa, và anh biết cô thích cảm giác bàn tay anh trên người cô.

"Em biết anh nghĩ anh đang thắng, nhưng không phải đâu" cô đột ngột nói, mở mắt nhìn anh "Em cũng cứng đầu như anh thôi, Jones".

Anh mỉm cười "Yeah, well, như một quy luật, anh không từ bỏ và anh không thua cuộc. Vậy nên chỉ còn một lựa chọn duy nhất. Đó là chiến thắng"
"Có lẽ sẽ tìm ra cách nào đó để chúng ta cùng chiến thắng".

Anh giữ chặt lấy cô, nghiêng gần hơn và dụi mũi vào cổ cô "Anh biết là có. Và nó liên quan đến việc trở lại căn nhà của em và khóa mìn trong phòng ngủ của em thêm sáu ngày liên tiếp"

Melody dứt mình ra khỏi anh "Em nghiêm túc đấy"

"Anh cũng vậy"

Cô lắc đầu sốt ruột "Jones, nếu em thừa nhận anh là cha em bé và cho anh quyền thăm nuôi thì sao?"

"Quyền thăm nuôi?". Anh hoài nghi nói "Em sẽ để cho anh được phép đến thăm em bé hai hoặc ba lần mỗi năm, và anh phải nghĩ rằng anh đã thắng sao?"

"Đó là một sự thỏa hiệp" cô nói với anh, đôi mắt cô thanh thản "Nó cũng không hoàn toàn dễ chịu với em. Quá nhiều kết thúc trong mối quan hệ của chúng ta mà em đã hy vọng. Và tưởng tượng xem sẽ khủng khiếp thế nào khi cuối cùng em cũng tìm được một người để kết hôn-anh thì ở đó, trưng ra tất cả cơ bắp to lớn của anh hai hoặc ba lần mỗi năm"

Cowboy lắc đầu "Không thỏa thuận. Anh là cha em bé. Và cha em bé nên kết hôn với mẹ em bé"

Mắt Melody mờ đi "Quá tệ là anh đã không có tinh thần trách nhiệm như vậy trong chuyến bay tới Paris. Nếu em nhớ chính xác, không có chuyện kết hôn sau đó. Nếu em nhớ, tất cả những gì anh và em nói chỉ liên quan đến việc em nên chạm vào anh như thế nào và ở chỗ nào, và cách hiệu quả nhất để thoát khỏi đồng quần áo của chúng ta trong phòng tắm nhỏ"

Anh không thể giấu một nụ cười "Đừng quên ba phần năm giây chúng ta đã thảo luận về việc thiếu một chiếc bao cao su"

Cô cau mày nhìn anh "Chuyện này không buồn cười đâu"

"Anh xin lỗi. Em nói đúng. Anh đã chọn thời điểm chết tiệt để tỏ ra trách nhiệm" Anh cầm tay cô lên và đan những ngón tay họ vào nhau "Nhưng, em yêu, anh không thể kiểm soát được cảm xúc của mình. Và anh cảm thấy-thật đặc biệt sau khi trải qua buổi sáng cùng Andy-rằng đó là trách nhiệm của chúng ta, vì lợi ích của em bé, ít nhất là cho hôn nhân một cơ hội để thử"

"Tại sao?" Cô quay lại một chút để đối mặt với anh khi cô nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay anh "Tại sao điều này lại quan trọng đối với anh?"

"Anh không muốn em bé lớn lên giống như Andy" Cowboy nói với cô nghiêm túc "Hoặc anh, em yêu, anh không muốn cậu bé lớn lên như cách anh đã lớn, nghĩ rằng ông già của anh chỉ đơn giản chẳng là cái đếch gì" Anh chạm vào tóc cô, kéo một sợi vương trên mí mắt cô và quấn nó quanh một ngón tay "Em biết đấy, anh thật sự nghĩ rằng đây là buổi sáng đầu tiên Andy bước vào trong một thư viện. Cậu bé không biết thể thư viện là gì-anh không chắc cậu bé có thể đọc được một nửa những gì anh mở trên máy tính. Và anh biết một thực tế là cậu bé chưa bao giờ cầm lên một cuốn sách nào bên ngoài trường học. Tom Sawyer, Mel. Cậu bé chưa bao giờ đọc nó, chưa bao giờ nghe về nó 'Mark Twain, ông ấy là ai?' Andy đã hỏi vậy. Chết tiệt. Và anh không nói rằng nếu cha anh ở quanh, nó sẽ có bất kỳ sự khác biệt nào, nhưng thực tế là, thật khó để thích chính bản thân mình khi mà một trong hai người quan trọng nhất trong cuộc đời ta bỏ rơi ta. Và nó khó khăn như quỷ để có thể tiến lên khi mà ta không yêu quý bản thân đủ nhiều"

Cowboy hít sâu một hơi và tiếp tục "Anh muốn rằng đứa trẻ mà em đang mang sẽ yêu quý bản thân. Anh muốn cậu bé biết mà không chút nghi ngờ rằng cha bé thích bé, đủ yêu quý để kết hôn với mẹ của bé và cho bé một cái tên hợp pháp"

Melody bắt cặp cái nhìn của anh khi cô kéo mình đứng dậy, và anh hy vọng lời cầu xin của anh có tác dụng.

"Hãy suy nghĩ về nó" anh nói với cô "Làm ơn"

Cô gật đầu. Và thay đổi chủ đề khi anh theo cô vào thư viện "Chúng ta nên đi giải cứu Andy. Britt không phải là một trong những người yêu thích của thằng bé"

Nhưng khi Cowboy trông thấy, anh thấy Andy và chị gái Mel đang ngồi nơi anh để họ lại, trước máy tính, chụm đầu vào nhau.

Cả hai không nhìn lên khi Cowboy và Melody đến gần. Họ đang chơi một trò chơi khát máu, không nghi ngờ rằng họ đã tìm thấy nó khi lướt net.

"Trò này sẽ tốt hơn nhiều trên máy tính của cô ở nhà" Britt nói với Andy khi cô khéo léo sử dụng bàn phím máy tính để chọn nhân vật trong trận đấu sinh tử "Đồ họa sẽ rõ hơn nhiều. Cháu nên thử lúc nào đó-Cô sẽ cho cháu xem nếu cháu muốn"

"Thế máy tính của cô có tìm kiếm được trên internet như cái này không?" Andy hỏi

Brittany khịt mũi "Yeah, trong chỉ một phần mười sáu thời gian. Chờ mà xem cháu sẽ thấy sự khác biệt. Cô thể là, máy tính ở thư viện này như từ thời kỳ đồ đá ấy"

Melody nhìn Cowboy, nhướn mày.

Anh mỉm cười. Nếu Brittany và Andy có thể tìm được tiếng nói chung, có hy vọng rằng anh và Melody cũng vậy.

Khi Melody di chuyển ra phía ngoài để nhìn lướt qua một kệ sách mới. Cowboy nhìn theo cô. Cô không biết cô đẹp nhường nào.

Cô không biết anh muốn cô tệ hại đến thế nào.

Cô cũng không biết anh có thể kiên nhẫn đến thế nào.

Anh là trinh thám-người thu thập thông tin-cùng Blue McCoy của Alpha Squad.

Họ từng được giao nhiệm vụ tiếp cận một ngôi nhà nghỉ ở Schwarzwald, Đức, đó là, theo nguồn tin của FinCOM, một tên khủng bố có liên quan đến một số vụ đánh bom gây tử vong ở London sẽ trà trộn vào khu dân cư vào cuối tuần.

Các nguồn tin Fink đã sai-những tên khủng bố đã xuất hiện trong năm ngày đầu tiên, để lại McCoy và Cowboy bị trói chân ngay dưới bụi cây bên dưới cửa trước và ngay dưới cửa sổ phòng khách. Họ bị kẹt giữa căn nhà và đường lái xe sáng trưng, chỉ ẩn mình dưới tán lá, không thể di chuyển mà không đánh động ngay lập tức nhóm nhân viên bảo vệ và đám quân nhân chuyên nghiệp liên tục đi tuần. Họ đã án binh bất động trong ba ngày rưỡi, lắng nghe các cuộc đối thoại của binh sĩ và các cuộc hội thoại bằng đủ thứ tiếng Ả Rập khác nhau trong phòng khách. Họ đã chuyển lại toàn bộ thông tin cho Joe Cat trên tai nghe điện đàm và họ chờ-và chờ và chờ-cho đến khi Alpha Squad được lệnh bắt giữ những tên khủng bố và giải phóng cho những chiếc mông của McCoy và Cowboy.

Anh còn xa mới tới được mức chịu đựng thứ mùi kinh dị cùng cơn đói khủng khiếp đó lần nữa, nhưng anh biết anh có thể chờ đợi bất cứ thứ chết tiệt nào gần giống vậy.

Melody Evans không biết điều đó, nhưng cô cũng sẽ không có cơ hội.

CHƯƠNG 10

Melody tỉnh giấc, biết rằng giấc ngủ trưa của cô đã kéo dài đến tận xế chiều. Trong phòng và bên ngoài đều tối đen. Chiếc đồng hồ báo thức của cô đang chỉ 11:14 tối.

Ai đó đã vào phòng trong khi cô ngủ và đắp cho cô một tấm chăn. Nhưng ai đó không phải chị gái cô, người đã được gọi đến bệnh viện trước khi Melody lên giường ngủ, và ai đó, từ việc phòng Brittany trống không và sự yên tĩnh của ngôi nhà, vẫn chưa trở về.

Melody liếc nhìn ra ngoài cửa sổ xuống chiếc lều nằm ở sân sau. Trời tối đen. Không nghi ngờ gì là Jones đã ngủ sau khi rời phòng cô.

Mặc dù, có thể ở cùng Andy. Cậu bé đã tiêu tốn rất nhiều thời gian ở nhà họ, làm việc-hoặc chơi-với chiếc máy tính của Britt. Trong tuần qua kể từ khi Jone hoàn thành 'bài học để đời' về việc say xỉn tập 101, Andy đã không hành động như một cựu tù nhân 30 tuổi nữa và giống một cậu bé 12 tuổi hơn nhiều.

Anh và Brittany đã thực sự đánh bật-cả hai thứ. Kể từ sau cuộc ly hôn của Britt, cô đã luôn tập trung vào mặt tiêu cực thay vì mặt tích cực, nhưng từ khi Andy ở quanh, Melody đã nghe thấy nhiều hơn những tiếng cười của chị gái mình.

Oh, Britt có phàn nàn về cậu bé. Những mẫu vụn vương vãi quanh máy tính. Thức ăn bừa bãi trên bàn bếp. Nhưng cô vẫn cho đứa trẻ mặt khẩu và tài khoản máy tính của mình và để cậu bé sử dụng nó ngay cả những tối hoặc những đêm cô phải đi làm.

Cậu bé là một đứa trẻ ngoan, mặc cho danh tiếng xấu của mình. Cậu bé có một sự quyến rũ tự nhiên và cả sự hài hước. Nhưng không thể nào cậu bé bỏ lại máy tính của Britt đủ lâu để bước lên cầu thang và đắp một tấm chăn cho cô. Chắc hẳn phải là Jones đã làm điều đó.

Trong tuần qua, anh đã thức dậy mỗi sáng, ngồi trước bàn bếp trong khi cô ăn sáng chuẩn bị đi làm. Sau khi quan sát cô nuốt bánh mì khô trong nhiều ngày liên tiếp, anh thật sự đã chuẩn bị thịt xông khói, trứng, bánh và bột yến mạch với hy vọng một trong số đó sẽ có thứ cô muốn.

Anh luôn chờ cô trở về sau giờ làm việc, cũng tốt. Cô đã bắt đầu quen với việc ngồi trước hiên nhà cùng anh, nói chuyện nhẹ nhàng và ngắm mặt trời lặn dưới những chiếc lá mùa thu rục rờ với sắc đỏ và cam.

Jones cũng luôn ở cạnh cô trong bữa tối. Cũng như Andy, cậu bé đã hoàn toàn quyến rũ được Brittany. Và cả Melody, well, cô đã có thể khiến cậu bé mỉm cười với cô từ bên kia bàn ăn.

Cô luôn chờ đợi để anh hôn cô lần nữa-theo cách anh đã làm ở thư viện. Nhưng kể cả anh có bồn chồn, anh vẫn giữ khoảng cách của mình, giữ cho cô có nhiều không gian hơn.

Nhưng thường xuyên, khi mắt họ gặp nhau, luôn có một tia lửa tình cảm không ngừng nóng lên, và cái nhìn của Jones luôn nán lại trên miệng cô. Thông điệp của anh rất rõ ràng. Anh muốn hôn cô lần nữa và anh muốn chắc chắn rằng cô biết điều đó.

Những ý nghĩ về việc Jones lên phòng cô, đắp chăn cho cô, và ngăn cô ngủ lại là một phát hiện mới, và cô cố gắng để đẩy nó đi. Cô không muốn nghĩ về điều đó. Cô không muốn nghĩ về Jones nữa.

Thay vào đó, cô tập trung vào cơn đói cồn cào trong khi bước xuống bếp. Cô đang, như họ thường hay nói ở Boston, đói gần chết.

Melody cắn nhẹ một miếng bánh ngọt trong khi lục tủ lạnh, sau đó đến tủ đựng thực phẩm, tìm kiếm thứ đồ, bất cứ thứ gì để ăn.

Với bệnh cúm đang lây lan giữa các y tá điều dưỡng trong bệnh viện, Brittany không có thời gian để rẽ qua cửa hàng tạp hóa. Không còn gì để ăn. Sửa lại, không còn gì Melody muốn ăn.

Cô sẽ tự đi mua sắm, nhưng Britt đã hứa với cô chắc chắn rằng cô sẽ không phải vật lộn với những chiếc giỏ mua hàng cùng đám đông tại cửa hàng và siêu thị cho đến khi sinh em bé.

Tất nhiên, nếu Britt giữ lời hứa, Melody sẽ dành vài tháng tới trên giường. Và từ cách anh đã nói tuần trước bên ngoài thư viện, Jones cũng có cùng một lời hứa. Nhưng anh muốn cô ở trên giường với mục đích hoàn toàn khác.

Melody không thể hoàn toàn tin rằng động cơ của anh chỉ đơn thuần là đam mê. Cô không chính xác tìm kiếm một mối quan hệ lúc này, trừ khi, tất nhiên, ai đó chủ động trước. Như Andy nói "béo và trông buồn cười", ngay lập tức trở lại một cách chính xác trong tâm trí. Không, cô phải tin rằng Jones muốn cô trên giường anh chỉ vì anh biết rằng anh sẽ có cô ở đó, anh biết rằng càng gần gũi cô càng dễ dàng kết hôn với cô.

Vì lợi ích của em bé.

Với một tiếng thở dài, cô cởi áo khoác và móc lên cửa, kiểm tra để chắc chắn rằng chìa khóa và ví của mình trong túi. Brittany có thể đi tới những siêu thị ở xa, nhưng các cửa hàng tiện lợi dọc theo đường cái cũng đủ tốt rồi.

Có lẽ nếu Melody lang thang quanh các dãy hàng hóa cô sẽ bắt gặp một thứ gì đó cô thật sự muốn ăn bên cạnh những chiếc bánh quy socola chip, vậy đấy.

Cô mở cửa và bước ra hiên nhà, suýt đâm sầm vào Jones. Anh chớp lấy cô bằng cả hai tay, giữ chặt cô ép vào mình để cả hai không lao xuống những bậc cầu thang.

Cơ thể anh thật ấm áp và tóc anh rối như thể anh vừa thức giấc. Cô trông anh giống hệt như khi còn ở Paris. Cô không thể nhớ đã bao lần cô được đánh thức bên dưới cơ thể ấm áp, mở mắt để trông thấy nụ cười lười biếng và đôi mắt xanh lá ngái ngủ kia.

Thời gian dường như bị lãng quên khi đó. Họ ngủ khi mệt, ăn khi đói và làm tình phần còn lại của thời gian. Đôi khi họ thức dậy, khi đó hoặc là trời tối đen, hoặc là buổi bình minh, đôi lúc là ánh sáng ấm áp của mặt trời buổi xế chiều đang tàn dần sau tấm rèm cửa.

Nhưng điều đó không quan trọng. Phần còn lại của thế giới dường như không tồn tại. Điều quan trọng là khi đó, trong căn phòng đó, trên chiếc giường đó.

"Anh thấy đèn sáng" anh nói, giọng anh vẫn khàn từ giấc ngủ, âm điệu kéo dài trở nên rõ rệt hơn "Anh chỉ muốn ghé qua, để chắc chắn là em ổn"

"Em không sao" Melody lùi lại, và anh để cô đi. Không khí ban đêm lạnh hơn và cô mất đi hơi ấm từ anh gần như ngay lập tức "Dù vậy, em đói. Em định chạy đến nhà giam"

Anh chớp mắt "Em...Cái gì?"

Cô bắt đầu bước xuống cầu thang "Đến Honey Farms-cửa hàng tiện ích trên đường Connecticut"

Jones bước theo cô "Ừ. Nhưng...em định đến đó làm gì?"

"Săn tội phạm. Anh biết đấy, bởi mức giá mà họ tính phí ở đó là tội ác"
Anh cười lớn, có sự vui vẻ thật sự trong giọng anh "Tuyệt. Anh thích nhà giam"

Melody không thể không mỉm cười "Cậu bé, không cần gì nhiều để khiến anh vui vẻ, phải không, Jones?"

"Không, ma'am. Và ngay bây giờ anh sẽ vô cùng ngây ngất để có thể đi săn tội phạm cùng em. Chỉ cần em đưa anh chìa khóa xe của em, cho anh biết em cần gì và anh sẽ trở lại ngay cạnh em trong vòng 10 phút"

Melody nhìn quanh "Xe anh đâu?"

"Anh đã, à, hơi vất vả khi giữ một chiếc xe thuê trong thời gian này" Anh rút một chiếc chun buộc tóc ra khỏi túi trước quần jeans. Cào tóc thành một búi với các ngón tay, cột nó lại sau gáy "Anh đã trả nó lại khoảng một tuần rưỡi trước"

"Chúa ơi, và em thậm chí còn không nhận thấy"

Jones giờ tay lên "Thôi nào. Hãy đưa anh chìa khóa và đặt bữa tối của em đi"

Cô bước qua anh, hướng về phía chiếc xe "Cảm ơn, nhưng không cảm ơn. Em không biết mình muốn gì cả. Em định đi và tìm xem"

"Em có phiền không nếu anh đi cùng?"

"Không" Melody nói, ngạc nhiên rằng đó là sự thật "Em không quan tâm"
Cô mở cửa trước xe nhưng anh đã đi chuyển để chặn cô lại "Có sao không nếu anh lái xe?"

"Anh biết lái xe số sàn không"

Jones chỉ nhìn cô.

"Phải rồi" cô nói, đưa anh chìa khóa "Navy SEAL. Chúa ơi, anh có tin là em gần như quên rồi không? Nếu như anh có thể lái một chiếc máy bay, anh có thể chắc chắn xử lý được chiếc xe của em, như vốn thế."

Sẽ dễ hơn nhiều khi ngồi vào ghế hành khách mà không cần tự lái. Jones chờ để nổ máy cho đến khi cô đóng cửa xe và thắt chặt dây an toàn.

"Bộ ly hợp hơi thất thường" cô bắt đầu nói, nhưng dừng lại khi anh ném cho cô một cái nhìn bén nhọn.

Tuy nhiên, anh mỉm cười, và cô thấy mình cũng đang cười. Cô luôn thấy mình mỉm cười mỗi khi anh ở quanh.

Jones cẩn thận lái chiếc xe xuống đường vào đường chính mà không một lần dừng lại, thậm chí anh không cần phanh.

Anh lái xe dễ dàng, thoải mái, với một tay trên vô lăng và một tay đặt trên cần số. Tay anh thật đẹp. Chúng mạnh mẽ và đầy khả năng, giống như chính anh.

"Anh đang nghĩ" anh nói, cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng khi họ rẽ vào cửa hàng, "rằng"

ngày mai liệu có phải một ngày đẹp trời để trồng lại khu vườn của em cho mùa đông không. Nó nên được đặt trên cao và có đủ ánh sáng" Anh liếc nhìn cô "Anh có thể giúp em sau buổi lễ ở nhà thờ, nếu em muốn"

garden bed

Melody không biết phải nói gì.

"Anh sợ là anh không phải người làm vườn giỏi. Anh không thật sự chắc rằng mình phải làm gì" Anh hắng giọng "Anh sẽ làm tốt nhất những việc của mình để thay thế tay và lưng của em. Em nói anh biết phải làm gì, nâng cái gì, phải thực hiện điều gì, và anh sẽ làm nó cho em"

Chỉ có một chiếc xe khác trong bãi đỗ xe của cửa hàng tiện ích và đang nhả khói ngay trước điện thoại công cộng. Jones lái xe của Melody gọn gàng vào điểm đỗ gần cửa ra vào và tắt động cơ. Tuy nhiên anh quay người thay vì trèo ra.

"Em nghĩ sao?"

Melody nhìn vào mắt anh và mỉm cười "Em nghĩ là anh đã nghe nói về lễ hội hái táo từ thiện diễn ra tại vườn quả của Hetterman ngày mai sau buổi lễ nhà thờ, và anh muốn đảm bảo rằng anh có một lý do thật sự tốt để không tham gia"

Jones cười "Không, anh chưa nghe bất cứ tin gì về điều đó. Thỏa thuận là gì? Hái táo à?"

"Hettennan luôn gặp vấn đề khi thuê nhân công mùa vụ để hái táo. Đó là trang trại tự phục vụ, và mọi người từ thành phố tới để tự hái táo mua về, nhưng luôn có nhiều táo hơn số đó. Khoảng bảy năm trước, họ đã thực hiện một thỏa thuận với đội tình nguyện Girl Scout địa phương. Nếu các cô gái có thể cử 20 người ra ngoài hái táo mỗi ngày, Hettennan hứa rằng sẽ thưởng mỗi đứa trẻ vào đại học 100 đô. Well, các cô gái đã làm được. Họ đã cử 100 người đến và hoàn thành công việc trong khoảng ba giờ thay vì mất cả ngày. Và trong vòng bảy năm kể từ đó, nó đã trở thành truyền thống của thị trấn. Năm ngoái, bốn trăm người đã tham gia sự kiện này, và họ đã hoàn thành công việc trong vòng chưa đầy 2 giờ đồng hồ. Và năm trăm đô la từ Hettennan đã được góp và cùng Glenzen Brothers Hardware, Giáo hội giáo đoàn, Ngân hàng thành phố và một nhà hảo tâm tư nhân tạo thành quỹ học bổng 5000 đô la"

Cô bật cười với chính mình "Nghe em nói kìa. Như thế em là Pollyanna (*một nhân vật nữ, người luôn lạc quan*). Em không thể giúp được gì, dù vậy. Ý nghĩa của việc tất cả mọi người cùng làm việc khiến em trông như thể một con ngỗng mập mạp đầy lông. Em biết, em biết. Em thật ngớ ngẩn"

"Không, em không phải" Jones mỉm cười dịu dàng với cô "Anh nghĩ nó cũng thật tuyệt. Đó thật sự là làm việc theo nhóm đấy"

Anh đang quan sát cô thật gần, thật kỹ càng, như thể cô đang nói với anh về tin tức quan trọng nhất trong vũ trụ. Là trung tâm của tất cả những điều đang áp đảo anh.

Ánh đèn trong bãi đỗ xe tỏa ánh sáng vàng mờ qua cửa kính xe, tạo ra những mảng màu phức tạp sáng tối trên bảng điều khiển. Quá yên tĩnh và thân mật. Cô nhen ra khỏi xe. Cô biết cô nhen làm vậy.

"Năm nay, họ đang cố gắng để vận động 600 người tham gia và hoàn thành công việc chỉ trong hơn một giờ. Họ đang muốn cố gắng để lập kỷ lục"

Anh vươn tới và bắt lấy một lọn tóc của cô. Chạm như không "Vậy thì chúng ta tốt hơn là nhen xuất hiện, huh?"

Melody cười nhẹ, kéo tóc khỏi tay anh, cố gắng để phá vỡ bầu không khí, biết rằng cô phải làm vậy, cô không có sự lựa chọn. Nếu cô không làm vậy, sẽ không còn lâu nữa trước khi anh cúi xuống hôn cô "Em không thể hình dung được việc anh tiêu tốn chỉ là nửa giờ để nhậ táo". Cô tháo dây an toàn nhưng Jones vẫn không di chuyển để ra khỏi xe.

"Tại sao không?"

"Nghiêm túc đi, Jones"

"Anh nghiêm túc. Nó nghe có vẻ vui. Vui thật luôn đấy"

"Nhậ táo không chính xác phù hợp với tốc độ của anh"

"Yeah, well, có thể anh không biết chút nào về việc đó" anh lè nhè "nhưng anh biết tất cả về việc hoạt động theo nhóm, và nó nghe như thể đây là một đội mà anh sẽ rất tự hào nếu được là một phần trong đó"

Melody bước ra khỏi xe, nhanh chóng. Cô phải, hoặc cô sẽ làm điều gì đó thật sự ngu ngốc-như hôn anh.

Nhưng anh chắc hẳn có thể đọc được suy nghĩ của cô vì anh đã đi theo và nắm lấy tay cô trước khi cô có thể thậm chí bước được đến cửa của cửa hàng tiện ích.

"Thôi nào" anh nói, ghim chặt mắt cô "Hãy lên kế hoạch thôi. Chúng ta sẽ đi nhậ táo, ăn trưa, sau đó về nhà và giải quyết khu vườn" Anh mỉm cười "Và sau đó đến tối, nếu em muốn một chuyến phiêu lưu, chúng ta có thể đi bộ xuống Audubon Bird Refuge"

Melody cười, và Jones cúi người xuống và hôn cô.

Cô biết chính xác anh đang làm gì, những gì anh đã làm trong cả tuần qua. Anh muốn hạ sự phòng thủ của cô xuống, từng chút một. Anh đang cực kỳ cố gắng để khiến cô yêu anh. Anh đang làm mọi thứ thật chậm. Anh đang cố gắng nhẹ nhàng một cách phi thường.

Ngoại trừ điều này không hề yếu ớt, nộ hôn. Lần này, anh đang cuốn cô theo cơn bão, bắt giữ miệng cô một cách đói khát cướp lấy hơi thở của cô. Cô có thể nhen được sự đam mê của anh cùng vị kem đánh răng bạc hà ngọt ngào mà hẳn anh đã sử dụng trước khi anh bước khỏi lều đến gặp cô.

Cô có thể cảm thấy bàn tay anh trong tóc cô, trên lưng cô, trượt dần xuống khum lấy mông. Anh đã ôm cô theo cách đó ở Paris, ôm chặt cô mạnh mẽ áp vào mình để chắc chắn cô cảm nhận được bằng chứng sự kích thích của anh, ép chặt cô vào giữa chúng.

Nhưng điều duy nhất nằm giữa họ bây giờ là chiếc bụng to lùm lùm của cô.

Cô nghe thấy anh gầm gừ, nửa như cười, nửa như thất vọng "Làm tình với em thật sự rất tuyệt. Chúng ta sẽ có vài sự sáng tạo, phải không?"

Melody có thể cảm thấy tim mình đang đập dồn dập. Cô thở khó khăn khi ngược lên nhìn vào đôi mắt anh, nhưng cô dường như không thể quay đi. Cô không muốn quay đi. Cô thực sự muốn anh đưa cô về nhà và hôn cô theo cách đó thêm lần nữa.

Cô muốn làm tình với anh. Chúa ơi, cô đang yếu đi. Anh đang phá vỡ sự phòng thủ của cô chỉ trong vòng chưa đầy 14 ngày.

Nhưng có lẽ cô bị điên khi nghĩ rằng cô có thể chống lại người đàn ông này.
Nhưng thay vì kéo cô về phía xe, Jones bước tới cửa "Hãy tới lấy thứ chúng ta đến để mua thôi"

Anh dừng lại để chờ cô bước vào trước.

Melody chạm tay lên môi khi cô bước vào cửa hàng. Nụ hôn đó thật nóng bỏng, một cách chính xác, đánh dấu cô. Nhưng cô vẫn chưa thể mở miệng nói được gì.

Đèn trên trần sáng hơn nhiều so với ngoài bãi đậu xe, cô nheo mắt một chút khi cô nhìn quanh cửa hàng nhỏ bé đầy thất vọng.

Isaac Forte trực đêm nay. Ông luôn luôn trực tối-điều mà dường như khá thích hợp. Với vẻ nhợt nhạt của mình, khuôn mặt hốc hác và mệt mỏi, khung người gầy, ông nhắc cô nhớ về một con ma cà rồng.

Nếu ánh sáng ban ngày có bao giờ đến được chỗ ông, không nghi ngờ gì ông ấy sẽ sụp xuống như tro bụi. Nhưng cô cũng đã trở thành một sinh vật sống đêm trong vài tháng vừa qua. Và cảm giác thèm ăn kỳ lạ của cô khiến cô trở thành khách hàng thường xuyên của Honey Farms, vậy nên cô biết khá rõ Isaac. Ông ấy có vấn đề riêng, nhưng uống máu người để tồn tại không phải một trong số đó, ơn Chúa.

"Chào, Isaac" cô nói

Hai người đàn ông trong bộ đồ đen đang đứng tại quầy tính tiền. Isaac đang chờ họ và-

Jones di chuyển quá nhanh, anh gần như ảo ảnh.

Anh đá, và cái gì đó vừa bay sang phía bên kia căn phòng.

Một khẩu súng. Một trong những người đàn ông kia có súng, và Jones đã tước vũ khí của hắn, đánh bật nó ra khỏi tầm tay trước cả khi Melody hầu như nhận thấy.

"Ra khỏi đây!" anh hét khi đập một trong 2 gã kia xuống sàn nhà, ném tên còn lại lên trên gã kia.

Gã đàn ông đầu tiên choáng váng, nhưng gã thứ hai đã bò đi, cố gắng để với tới khẩu súng vừa rơi. Melody có thể trông thấy nó, lấp lánh và chết chóc, trên sàn nhà ngay trước quầy bông ngô và khoai tây chiên.

"Melody, mẹ kiếp, đi đi!" Jones gầm lên ngay khi anh tóm lấy gã thứ hai, tay quấn quanh áo khoác của tên côn đồ.

Anh đang nói với cô. Anh muốn cô được an toàn.

Một giá sách bìa mềm đổ ập xuống sàn khi gã đàn ông giận dữ chiến đấu để thoát ra, để túm lấy khẩu súng. Melody nhìn, bị thôi miên với nỗi sợ hãi băng giá, khi Jones chiến đấu khó khăn để bám vào, thậm chí không dừng lại một giây nào khi anh đá thẳng hạ bộ vào gã đầu tiên, hắn chết đứng, sụp xuống sàn với một tiếng ầm.

Không có gì gần như công bằng trong trận đấu vật này. Không có quy tắc nào, không có luật lệ nào, không có thời gian cho loạt luân lưu. Jones đập đầu gã cầm súng xuống sàn khi hắn đang tiếp tục hít lấy không khí. Khuỷu tay, đầu gối, bàn tay, bàn chân-nó dường như đang điều khiển Jones, nhưng SEAL không thể ngăn cản, anh chỉ tiếp tục.

Vẻ mặt của Jones thay đổi, đôi mắt anh ánh lên vẻ xấu xa. Anh trông giống một con thú hơn là con người, môi anh mím lại trong một tiếng gầm gừ đáng sợ của cơn thịnh nộ.

Anh đá súng thậm chí còn xa hơn khi anh ném mạnh gã đàn ông theo hướng ngược lại. Hộp Cheerios nổ tung khi anh bước theo, đập gã đàn ông, đánh hắn lần nữa, lần nữa cho đến khi không một ai nghi ngờ rằng tên cướp sẽ không thể dậy nổi. Ít nhất là bây giờ.

Bên ngoài bãi đậu xe, chiếc xe tải tăng tốc với tiếng rít của lốp.

Dù cả hai gã đàn ông đều gục và còn ở đây, Jones di chuyển quá nhanh, đến chỗ khẩu súng.

Melody gần như sụp xuống vì nhẹ nhõm khi tay anh nắm chặt khẩu súng. Anh an toàn. Cô sẽ không phải đứng đó và nhìn anh bị găm với tất cả số đạn.

Cô có thể nghe thấy tiếng còi hú của cảnh sát rất gần. Isaac, không nghi ngờ gì, đã kích hoạt hệ thống báo động ngay khi cuộc chiến bắt đầu. Giờ đây, ông đang nhìn chăm chú một cách thận trọng qua quây, mắt mở to khi nhìn chằm chằm vào Jones.

Jones kiểm tra súng, tháo chốt và đạn. Và rồi anh nhìn về phía cô, mắt anh vẫn sáng rực với sự tức giận ma quỷ.

"Lần tới, anh sẽ để em đặt hàng, mẹ kiếp, em sẽ làm thế!"

Anh thở khó khăn, ngực vẫn còn nặng nề từ cuộc chiến khi anh hít vào không khí để thở. Mũi anh chảy máu và mặt trước áo phông của anh nhuộm máu đỏ tươi, nhưng anh thậm chí còn không chú ý tới.

"Một mệnh lệnh? Nhưng-"

"Không nhưng nhị gì hết" Anh đặt rầm khẩu súng rỗng xuống quây tính tiền. Melody chưa bao giờ trông thấy anh như vậy, không ngay cả khi anh đang giải cứu con tin. Anh đang cực kỳ tức giận. Với cô. "Những tên cặn bã có vũ khí. Melody. Nếu mấy tên hè hạ ở kia-" anh ra hiệu về phía tên đang vật vờ "-xoay xở để đặt bàn tay mình lên đó, hắn chết tiệt là sẽ sử dụng nó! Và gần đây, em yêu, em không chính xác là một mục tiêu bé nhỏ đâu!"

Cắn chặt răng, Melody quay đi và bước ra khỏi cửa.

"Giờ thì em mới bỏ đi" anh nói, kéo cánh cửa mở ra để theo cô "Hoàn hảo"

Cô quay lại đối mặt với anh "Em không nhận lệnh từ anh. Em không phải một trong mấy anh bạn SEAL của anh-em không biết cách nhận lệnh!"

"Em đã làm rất tốt ở Trung Đông"

"Yeah, well, nhìn quanh anh xem, Trung úy. Đây không phải Trung Đông. Đây là Appleton, Massachusetts. Và em không được đào tạo để phản ứng ngay lập tức khi em bước vào giữa một

cửa hàng đang bị cướp" Giọng cô lạc đi nửa như tiếng cười, nửa như tiếng nấc. "Chúa ơi, và em chỉ mới bắt đầu nghĩ rằng anh là một người đàn ông bình thường. Yeah, anh nói anh bình thường-và em sẽ bắt đầu chiến thắng tại cuộc thi Hoa hậu áo tắm Mỹ. Như trò đùa ấy!"

Màn đêm hết sức lạnh giá. Hoặc có lẽ không phải do cái lạnh của không khí khiến người cô run lên.

"Em muốn lấy lại chìa khóa xe." Cô nói, hếch cằm, cố gắng không sụp xuống trước mặt anh. "Em muốn về nhà ngay bây giờ"

Anh vò tay lên mái tóc rối tung của mình, nhắm mắt và ấn ngón tay vào hai bên thái dương, rõ ràng đang cố gắng ép bản thân ra khỏi chế độ chiến đấu. Và khi anh nói, giọng anh thậm chí còn hơn thế "Anh không nghĩ là anh có thể chỉ là bỏ đi. Họ sẽ muốn một vài lời khai-"

"Em không nhờ anh đưa em về. Em chắc chắn một trong số những cảnh sát kia có thể đưa em về khi anh xong việc"

Jones tóm lấy cô "Melody..."

Cô cứng người lại, nhắm mắt và từ chối bất kỳ cảm giác nào khác khi nhận thấy vòng tay anh đang ôm lấy cô "Em không muốn anh chạm vào em" cô nói với anh qua hàm răng nghiến chặt.

Anh lùi lại, nhưng chỉ một chút. Anh hít sâu một hơi, buộc sự tức giận của mình tiêu tan "Em yêu, em phải hiểu. Anh thấy khẩu súng đó và-"

"Anh đã làm những gì phải làm" cô kết thúc hộ anh "Những gì anh được đào tạo để làm. Anh bị tấn công. Anh đã cực kỳ giỏi ở đó, em sẽ giúp được anh rất nhiều" Cô bước khỏi vòng tay anh "Vui lòng nói với cảnh sát trưởng Beatrice là em sẽ đến sở vào sáng mai để lấy lời khai. Nhưng bây giờ, em phải về nhà"

Anh giữ chìa khóa xe trong tay. "Sao em không để anh lái xe nhỉ?" Anh ngược lên như thể lần đầu trông thấy những chiếc xe cảnh sát đang kéo đến ngày càng nhiều, và anh hét lên qua tiếng hú của những chiếc xe "Anh sẽ nói với họ rằng anh sẽ trở lại trong giây lát"

Tiếng còi ngừng hẳn, khiến tiếng hét của anh vang lên trong không gian im lặng "Anh không muốn em lái xe"

Cô lấy chìa khóa từ tay anh "Em ổn. Em có thể tự lái."

Isaac Forte đang đứng lấy lời khai và ba cảnh sát ra tiếp cận Jones. Melody lợi dụng cơ hội để chui vào xe. Nhưng cô nên biết Jones sẽ không để cô chỉ là lái đi như vậy. Anh đến bên cạnh chiếc xe và chờ cho đến khi cô mở cửa kính.

"Anh sẽ không lâu đâu" anh nói với cô. Anh nhìn xuống như thể nhận ra máu lần đầu tiên trên ngực áo mình, cũng như vậy, anh thận trọng chạm lưỡi vào môi như thể kiểm tra lần đầu tiên "Liệu chúng ta có thể nói chuyện khi anh về không?"

Cô nhìn qua cửa kính chắn gió, sợ việc phải nhìn vào mắt anh "Em không nghĩ đó là ý hay đâu"

"Mel, làm ơn đi? Anh biết anh không nên nói như vậy với em, nhưng anh đã sợ muốn chết khi em có thể bị thương-"

"Em mệt rồi, Jones" cô nói dối "Em sẽ ăn một bát súp và đi ngủ lại". Anh đang chống cả hai

tay lên nóc xe cô, vậy nên cô không chỉ là lái đi. Dù vậy, cô vẫn về số xe. Cô biết anh có thể thấy đèn hậu đang sáng. Nhưng kể cả như vậy anh vẫn không lùi lại, cô cuối cùng cũng nhìn vào anh "Em muốn đi bây giờ", cô nói, cố giữ cho giọng mình khỏi run rẩy.

Tất cả sự giận dữ của anh trước đó đã biến mất, và anh trông bầm dập-như thể anh đã thua thay vì chiến thắng.

"Anh xin lỗi" anh nói với cô, đứng thẳng lại. Nếu cô không biết rõ hơn, cô có thể nghĩ rằng có nước mắt trong mắt anh "Mel, anh vô cùng xin lỗi"

"Em cũng vậy" cô thì thầm.

Melody nhấn ga và đưa xe khỏi bãi đỗ. Cô chỉ phanh lại 1 lần khi cô đưa xe vào đường chính hướng về nhà.

"Có chuyện gì vậy?"

Cowboy ngược lên từ cuốn sách của mình và mỉm cười với Andy "Hey, cậu bé. Chú đang chuẩn bị để khu vườn của Mel sẵn sàng cho mùa đông"

"Không, chú không" Andy chế giễu "Chú đang đọc sách"

Andy có một bên môi bị sưng và một vết bầm khó chịu ngay bên hàm. Cậu bé đã đánh nhau, có lẽ với thằng nhóc lớn hơn-Alex Parks-người đầy vui vẻ trong việc hành hạ cậu bé.

Đôi mắt nâu của Andy thách anh dám bình luận về vết thương của mình.

"Well, yeah, chú đang đọc sách" Cowboy nói, cố không biểu lộ gì. "Đó là bước đầu tiên. Xem này, đầu tiên chú phải tìm hiểu xem nên làm thế nào-cháu biết đấy, tìm ra những dụng cụ tốt nhất mà chú cần"

"Cuốn sách này sẽ nói cho chú tất cả những cái đó à?"

"Phải. Tin hay không, tất cả thông tin chú cần chỉ là bước đến thư viện cách đây 2 dặm về phía đường chính của thị trấn. Muốn sửa tủ lạnh? Dễ như ăn bánh. Chỉ cần đưa chú một cuốn sách. Chú có thể học một ngôn ngữ khác, xây dựng một ngôi nhà từ nền tảng đó, đóng móng một con ngựa-đặt tên cho nó, những kiến thức chú cần để làm gì đó đều có trong thư viện, đảm bảo luôn. Đặc biệt là khi nó được kết nối internet"

Andy nhìn vào 'khu vườn', các luống cây đã héo và đổi sang màu nâu trong khí đen mát mẻ, vài hạt đậu cuối cùng vẫn đeo bám dai dẳng vào sự sống. Cậu quay lại nhìn Cowboy, rõ ràng không mấy ấn tượng. "Vậy thì, phải làm gì? Tất cả đều đã chết. Chú không thể trồng bất cứ thứ gì mới cho đến mùa xuân"

"Cháu từng nghe đến việc phủ rơm chưa?" Cowboy hỏi

"Chưa"

"Chú, cũng chưa. Ít nhất thì cũng không hơn gì sự mơ hồ trước khi chú chọn cuốn sách này. Nhưng dường như là, nó cũng khá tốt. Chú không hoàn toàn hiểu lắm, nhưng chú đang cố"

Andy tròn tròn mắt "Chú biết đấy, có cách dễ dàng hơn nhiều để làm việc này"

"Thế à?"

"Phải. Chỉ cần hỏi Melody những gì cô ấy muốn làm"

Hỏi Melody. Đó là ý tưởng tuyệt đến chết tiệt. Nhưng không may, Cowboy không thể hỏi bất cứ thứ gì cho đến khi cô ngừng trốn anh một lần nữa.

Đã 3 ngày kể từ sự cố tại cửa hàng tiện ích Honey Farms. Nhà giam, cô đã gọi nó như vậy. Và đó là cái tên thật phù hợp. Họ chắc chắn có vài hoạt động phạm pháp, chắc luôn.

Chúa ơi, anh chưa bao giờ biết đến nỗi sợ hãi như thế, anh cảm thấy nóng-và-lạnh chạy dọc theo mình khi trông thấy khẩu súng lục. Anh chỉ có khoảng một phần mười giây để quyết định phải làm gì, và trong tích tắc rất nhỏ đó, lần đầu tiên trong đời, anh thật sự gục ngã. Anh thật sự nghĩ về sự đầu hàng.

Nhưng anh không thể nói trong tích tắc rằng những gã đó có sử dụng súng hay không. Anh không dám chắc chỉ trong nháy mắt, nếu những tên đó phát điên, sử dụng ma túy, hoặc chất kích thích, tuyệt vọng và sẵn sàng bắn vào bất cứ ai chúng trông thấy.

Tất cả những gì anh biết là kỹ năng của mình, khi anh có một vũ khí, anh luôn sẵn sàng để sử dụng nó. Vậy là anh đã tấn công chỉ trong tích tắc khi khẩu súng lục đang chĩa vào nhân viên bán hàng, tóm lấy kẻ ít cảnh giác hơn. Toàn bộ cuộc chiến đã kéo dài chỉ trong tám mươi lăm giây.

Nhưng đó là tám mươi lăm giây địa ngục.

Melody chỉ đứng đó, như một mục tiêu, dễ dàng để ngắm tới hoặc bắn nếu như tên khốn đó lấy được khẩu súng lục.

Cowboy mất gấp đôi thời gian để hạ gục kẻ thủ và giành quyền kiểm soát vũ khí. Anh sợ rằng Melody sẽ bị thương hoặc bị giết trong lúc đó. Và anh đã công kích cô vì chuyện đó. Anh đã mắng cô, trong khi tất cả những gì anh thật sự muốn là kéo cô vào vòng tay anh và ôm chặt cô cho đến tận cùng của thời gian.

Nhưng cô đã không mấy vui mừng với kết quả anh đạt được. Và cô lại muốn chạy trốn anh một lần nữa.

Trước khi họ vào trong cửa hàng, Melody đã sẵn sàng để mời anh đến phòng ngủ của cô qua đêm-anh hầu như chắc chắn về điều đó. Anh đã rất gần với sự cứu rỗi từ sự thất vọng kinh khủng này.

Tất nhiên, bây giờ sự thất vọng còn tệ hơn gấp 10 lần. Anh thậm chí còn không trông thấy cô trong ba ngày qua. Địa ngục cùng với việc thiếu sex. Chỉ cần không trông thấy cô lái xe đi cũng khiến anh phát điên.

"Chú có muốn cháu hỏi Melody giúp không?" Andy hỏi "Cháu đang chuẩn bị vào trong-Britt nói là không vấn đề gì nếu sử dụng máy tính của cô ấy để tìm kiếm trên Internet."

"Cháu đang muốn tìm cái gì?"

Andy nhún vai "Vài thứ về quân đội thôi mà"

"Thế à? Vài thứ gì?"

Một cái nhún vai nữa "Cháu cũng không biết"

Cowboy nhìn chăm chăm vào cậu bé "Cháu đang định tranh thủ đấy à?"

"Chắc vậy"

"Cách duy nhất để trở thành một SEAL là tham gia vào lực lượng Hải quân Hoa Kỳ, không phải là vào quân đội"

"Yeah" Andy nói "Cháu biết. Tối nay chú lại chạy à?"

Cowboy chạy cả tối và sáng sớm trong nỗ lực để chôn chặt sự thất vọng của mình sâu xuống lòng đất "Tại sao? Cháu muốn thử lại không?" Andy đã chạy cùng anh tối qua, nhưng cậu bé chỉ chạy được khoảng 2 dặm trước khi bỏ cuộc.

"Có ạ"

"Cháu biết đấy. Nếu cháu bắt đầu từ bây giờ, cháu sẽ là một con quái vật khi tốt nghiệp trung học"

Andy đá vào một dây cỏ "Cháu ước cháu có thể là một con quái vật ngay bây giờ"

Cowboy đề cập đến vết bầm trên mặt cậu bé "Lại là Alex Parks, huh?"

"Nó là một thằng ngớ ngẩn"

"Nếu cháu muốn, chú có thể giúp cháu với PT của cháu" Cowboy tình nguyện "Cháu biết đấy, huấn luyện ấy. Và nếu cháu muốn, chú có thể dạy cháu chiến đấu"

Andy chậm rãi gật đầu "Có thể" cậu bé nói "Chiến đấu thế nào?"

Cowboy cười toe toét. Cậu bé là một đứa sáng dạ "Cháu đúng. Có một điều kiện"

Cậu bé rên rĩ "Cháu sẽ ghét điều này, phải không?"

"Hứa là sau khi chú dạy để cháu đánh bại Alex Parks, cháu sẽ chỉ sử dụng những gì học được để tự vệ. Và sau khi thằng nhóc đó hiểu được rằng cháu đã sẵn sàng và có thể đá vào mông nó, cháu sẽ dừng lại và bỏ đi"

Andy trông hoài nghi "Thế thì có gì tốt?"

"Đó là ý của chú. Chấp nhận hay không"

"Làm cách nào chú biết cháu sẽ giữ lời hứa?"

"Bởi vì nếu cháu không, chú sẽ xé xác cháu" Cowboy nói kèm theo một nụ cười "Oh, và nếu học cách chiến đấu, cháu sẽ cần học thêm chút kỷ luật. Cháu cần phải học để tuân thủ mệnh lệnh. Mệnh lệnh của chú. Khi chú nói nhảy, cháu phải nhảy. Khi chú nói thư giãn, cháu phải thả lỏng. Nếu để chú thấy bất kỳ thái độ rác rưởi nào, bất kì câu rên rĩ nào, thì thỏa thuận của chúng ta chấm dứt"

"Gee, chú đang khiến chuyện này quá tuyệt để đồng ý" Andy nói, đảo mắt,

"Oh yeah. Một điều nữa. Nếu chú hỏi cháu một câu hỏi, cháu phải trả lời thẳng. Cháu sẽ nói "Vâng, thưa ngài" hoặc "Không, thưa ngài"

"Chú muốn cháu gọi chú là ngài á?"

"Phải, đúng vậy" Chúa biết rằng Andy có thể học một hoặc hai điều về sự tôn trọng.

Andy im lặng.

"Vậy là, chúng ta có thỏa thuận không?" Cowboy hỏi

Andy chửi thề "Có, được rồi"

"Có, thưa ngài" Cowboy chỉnh cậu bé

"Có, thưa ngài. Jeez" Andy quay về phía ngôi nhà "Cháu sẽ nói với Melody là chú có thể sử dụng sự giúp đỡ của cô ấy với khu vườn"

"Cảm ơn, bé con, nhưng điều đó cũng không khiến cô ấy ra đây được đâu. Mấy ngày nay cô ấy đang trốn chú"

"Cháu sẽ nói với cô ấy là chú rất tiếc, Thưa ngài. Chúa ơi"

"Thưa ngài là đủ tốt rồi, Marshall. Cháu cũng không cần gọi chú là Chúa đâu" Cowboy trêu chọc.

"Xì" Andy đảo mặt lần nữa khi quay đầu bước về phía cửa bếp.

Sự thật là, Cowboy có tiếc. Anh tiếc về rất nhiều thứ. Anh tiếc vì anh không thể vào nhà và sửa lại cánh cửa phòng Melody sau khi anh rời đi vào đêm đó. Anh tiếc vì anh vẫn không thể tìm ra cách để dùng vũ lực, để khiến cô ngồi lại và nói chuyện với anh.

Dù vậy, anh vẫn không hoàn toàn chắc anh muốn nói với cô điều gì. Cowboy không chắc anh muốn thật sự chia sẻ sự thật rằng sau khi cô rời Honey Farms, ngay khi anh đưa lời khai cho Tom Beatrice, cảnh sát trưởng của Appleton, anh đã thấy hối hận về bản thân mình. Anh bước vào căn phòng đầy đàn ông và cảm thấy khủng khiếp, phát ốm.

Ban đầu, anh nghĩ rằng anh bị cúm-mọi người trong thị trấn này đang trở thành nạn nhân của căn bệnh nguy hiểm này.

Nhưng khi màn đêm phủ trên vai và anh nhận ra mình không cảm thấy ốm nữa, anh buộc phải đối mặt với sự thật.

Đó chính là tàn dư của nỗi sợ hãi khiến anh phải cúi đầu trước chúa trời.

Nỗi sợ hãi cho sự an toàn của Melody đã ép chặt anh không rời, khiến ruột gan anh nhộn nhạo và huyết áp tăng vọt cho đến khi anh đủ mạnh để kiểm soát dạ dày mình.

Thật kỳ lạ. Sự nghiệp của anh là một SEAL, đã tham gia phần lớn nhiệm vụ với rủi ro cao. Và anh thấy ổn với chuyện đó. Anh biết rằng anh sẽ chết tiết sống sót chỉ cần anh còn có thể chiến đấu. Nhưng nếu sự sống của anh phụ thuộc vào một điều gì đó khác nằm ngoài sự kiểm soát của anh-như việc họ phải đối mặt với hiểm nguy mỗi lần nhảy ra khỏi máy bay, biết rằng chỉ cần chút bất cẩn, như dây dù rối hoặc dù không mở đúng cách, họ sẽ kết thúc không gì hơn một vết bẩn trên mặt đất-nếu như sự sống của anh phụ thuộc vào những điều như vậy, Cowboy biết rằng việc sống chết của anh nằm trong tay Chúa. Không sự sợ hãi hay lo lắng nào có thể thay đổi được điều đó, vậy nên anh hiếm khi bận tâm về nó.

Nhưng anh đã thấy bản thân mình không thể hoàn toàn bình tĩnh khi nó liên quan đến sự an nguy của Melody. Bất cứ khi nào anh nghĩ về khẩu súng lục đang chĩa về phía cô, ngay cả bây giờ, sau ba ngày, anh vẫn cảm thấy bụng dạ mình nhộn nhạo.

Nó tương tự cảm giác anh cảm thấy khi anh nghĩ về việc cô phải sinh đứa con mà cô đang mang.

Cũng như phương pháp thông thường anh sử dụng khi buộc bản thân phải đối mặt với điều anh không biết, anh sẽ lúi về một đồng sách mang thai từ thư viện. Anh đọc gần như tất cả từ đầu đến cuối, và thẳng thắn là, kể cả danh sách các biến chứng đe dọa tính mạng người mẹ và đứa trẻ đã khiến máu anh lạnh toát.

Phụ nữ có thể bị sốc và bị tiểu tường trong thai kỳ. Hoặc bị đột quỵ gây ra bởi sự căng thẳng thần kinh. Một số phụ nữ đơn giản chỉ là bị chảy máu đến chết. Tỷ lệ tử vong được công bố trong những cuốn sách khiến Cowboy bị sốc. Nó dường như không thể rằng trong thời đại này và tuổi tác của họ, y học hiện đại, phụ nữ vẫn có thể chết đơn giản chỉ vì họ sinh non.

Anh muốn xông vào bệnh viện và hiến máu, sẵn sàng để ưu tiên cho Melody trong trường hợp cô cần tới. Anh là một nhà tài trợ toàn cầu, nhưng anh biết rằng việc tiêm chủng của anh cũng như việc anh đi khắp thế giới sẽ khiến cho anh không đủ điều kiện.

Anh đã tiếp cận Brittany chỉ để tìm hiểu nhóm máu của cô có phù hợp với em gái mình-việc biết rằng cô ấy có thể hiến máu khiến nỗi sợ hãi của anh dịu đi đôi chút. Cô ấy đã nhìn anh như thể anh bị điên, nhưng rồi vẫn đồng ý làm xét nghiệm.

Cowboy nhìn về phía ngôi nhà, lên cánh cửa sổ anh biết là phòng Melody. Anh muốn thấy rèm cửa chuyển động. Anh hy vọng trông thấy một cái bóng hoặc ánh sáng di chuyển nhưng anh chẳng thấy gì cả.

Melody đang ở xa cửa sổ.

Và sự kiên nhẫn của anh đang cạn kiệt.

CHƯƠNG 11

Melody nghe thấy tiếng chuông cửa vọng lên phòng ngủ của cô.

Cô tập trung tất cả sự chú ý của mình vào cuốn sách đang đọc, quyết tâm giữ mình tiếp tục đọc. Đó là Jones. Chắc chắn là Jones.

Đã năm ngày kể từ hôm cô lái xe bỏ lại lại Honey Farms, và cô đã dần lòng, chờ cho đến khi anh hết kiên nhẫn và tới đối diện với cô.

Andy ở tầng dưới, đang chơi máy tính. Melody đã nói với cậu bé rằng cô sẽ chớp mắt. Cô đã nhắm mắt một lúc, cầu nguyện rằng Chúa sẽ mang Jones đi.

Nhưng rồi cô nghe thấy tiếng nói, giọng nói trầm có vẻ không giống giọng Jones, và đó là giọng Andy, cao vút và to. Cô không nghe rõ tiếng, nhưng có vẻ cậu bé đang tức giận hoặc khó chịu gì đó.

Giọng nói lại âm âm lần nữa, và cô nghe thấy tiếng như một chiếc ghế vừa lật nhào. Không, đó chắc chắn không thể là Jones cùng Andy.

Melody mở cửa phòng ngủ và vội vã xuống cầu thang vào bếp.

"Không phải cháu" Andy la hét "Cháu không làm gì cả".

Tom Beatrice, cảnh sát trưởng, đang đứng giữa Andy và cánh cửa, sẵn sàng để tóm lấy cậu bé nếu cậu chạy "Sẽ dễ dàng cho cháu hơn, con trai, nếu cháu chỉ cần nói sự thật"

Andy run lên vì giận dữ "Cháu đang nói thật"

"Cháu sẽ phải đi với chú, con trai"

"Đừng có gọi cháu như thế! Cháu không phải con trai chú!"

Cả hai đều không nhận thấy Melody đang đứng ngay ngưỡng cửa. Cô lớn tiếng để giọng mình được lắng nghe "Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

"Đó cũng là những gì anh đang tự hỏi" Jones mở cửa và bước vào bếp.

Cảnh sát trưởng liếc nhìn cả hai với vẻ xin lỗi "Vince Romanella nói tôi có thể tìm cậu bé ở đây."

Tôi e rằng là sẽ phải mang cậu bé xuống sở cảnh sát để thẩm vấn."

"Cái gì?" Melody nhìn Andy, nhưng cậu bé chỉ im lặng và hếch mặt lên. Cô cố gắng để không nhìn vào Jones, nhưng cô có thể cảm thấy đôi mắt anh chiếu vào cô từ phía bên kia căn phòng

"Tại sao?"

"Một ngôi nhà trên đường Looking Glass bị đột nhập và phá hoại vài đêm trước" Tom giải thích

"Andy đây được nhìn thấy ở đó vào khoảng 9 giờ-trùng với thời điểm đột nhập."

"Đó là bằng chứng gián tiếp, ông không nghĩ vậy sao, cảnh sát trưởng?" Jones lên tiếng bày tỏ sự hoài nghi của Melody.

"À, có vài bằng chứng khác cũng dẫn theo hướng của cậu bé" Tom lắc đầu "Ở đó đang rất tệ. Là một mớ hỗn độn thật sự. Cửa sổ vỡ. Sơn bị phun khắp nơi."

Jones bắt gặp cái nhìn nhanh của Melody, sau đó anh quay sang cậu bé. "Marshall, cháu có làm chuyện đó không?" Giọng anh êm ái, gần như nhiên-nhiên-vẫn-thế.

Andy thẳng vai "Không, thưa ngài"

Jones quay lại với Tom. Cảnh sát trưởng. cậu bé không làm chuyện đó."

Tom gãi gãi sau đầu "Well, Trung úy, tôi đánh giá cao niềm tin của anh vào cậu bé, nhưng dấu vân tay của cậu bé ở khắp nơi. Cậu bé sẽ phải xuống sở cảnh sát với tôi."

"Dấu vân tay?"

"Cả bên trong lẫn bên ngoài"

Mắt Jones chiếu lên cậu bé. Lần này khi anh nói, giọng anh nghiêm khắc và đòi hỏi hơn. "Marshall, chú sẽ hỏi cháu thêm lần nữa. Cháu có làm bất cứ điều gì để phá hoại ngôi nhà đó không?"

Đôi mắt Andy ngập đầy nước "Cháu nên biết là chú sẽ không tin cháu." cậu bé thì thầm "Chú cũng chẳng khác gì bọn họ"

"Trả lời câu hỏi của chú"

Andy trả lời nức nở. Như thể suy nghĩ, và nói thêm "Thưa ngài". Anh quay sang Tom Beatrice "Chấp nhận câu trả lời này"

"Andy, chú đứng về phía cháu..." Jones bắt đầu nói, nhưng Andy bị đẩy qua anh, Tay Tom đang túm lấy cánh tay cậu bé.

Melody bước lên phía trước "Đi với cậu bé" cô nói với Jones. "Cậu bé cần anh"

Jones gật đầu, quét mắt qua chiếc váy lùm lùm của cô, tóc cô không được buộc, sơn móng xanh trên chân, trước khi anh nhìn vào mắt cô "Anh cứ nghĩ là anh mất em rồi, Mel" anh nói "Tối hôm đó-anh đã quát em bởi vì anh chưa bao giờ sợ hãi đến thế trong đời. Điều đó là sai, nhưng làm ơn hãy để anh xin lỗi."

Anh quay đi và bước ra khỏi cửa.

"Jones."

Cowboy bật dậy trong lều, đột nhiên tỉnh táo, tự hỏi tâm trí anh cuối cùng cũng bắt đầu chìm vào giấc. Anh có thể đã ngủ sâu, anh nghe thấy tiếng Melody gọi tên anh. Dĩ nhiên rồi, anh có thể đã mơ một giấc mơ khiêu gọi về cô.

"Jones?"

Đó là cô. Anh có thể trông thấy chiếc bóng không thể nhầm lẫn của cô bên ngoài lều. Anh vói tay lên mở khóa lều "Mel, em có ổn không?"

"Em ổn" Cô đang mặc một chiếc áo ngủ cùng chiếc áo khoác, và cô hơi rùng mình trong không khí lạnh ban đêm. "Nhưng chúng ta vừa nhận được một cuộc điện thoại từ gia đình Vince Romanella". Cô nhìn chằm chằm vào bóng đen bên trong lều của anh. Anh mừng là trời đang tối và mừng vì chiếc túi ngủ vẫn đang bao phủ hầu hết cơ thể anh, bao gồm cả sự kích thích cực kỳ, trực tiếp từ giấc mơ lúc trước. "Jones, Andy không ở đây với anh, phải không?"

"Không" Anh mở khóa lều rộng hơn một chút "Em yêu, bên ngoài đang đóng băng. Vào đây đi"

"Trong đó thì cũng đóng băng thôi" cô chỉ ra, không di chuyển tới gần hơn. Anh không thể trông thấy đôi mắt cô trong bóng tối. "Em không biết làm cách nào mà anh chịu được."

"Nó cũng không tệ lắm". Chiếc túi ngủ của anh đẹp và ấm. Và giấc mơ anh đã có cùng Melody cũng đủ hâm nóng toàn bộ tiểu bang Massachusetts.

"Jones. Andy mất tích rồi. Vince nói rằng ông ấy nghe thấy tiếng động, và khi ông ấy đứng dậy để kiểm tra cậu bé, ông ấy nhìn vào phòng Andy và giường cậu bé trống trơn."

Cowboy tóm lấy quần jean nhanh chóng chui vào, vật lộn với khóa kéo và sự kích thích của mình "Mấy giờ rồi?"

"Gần 4 giờ. Vince nghĩ là Andy đã đi vào khoảng lúc nửa đêm, khi ông ấy và Kirsty đi ngủ. Tom Beatrice đang tổ chức một cuộc tìm kiếm."

Anh kéo đôi boot của mình và tóm lấy áo thun và áo khoác. "Anh dùng điện thoại của em được không?"

"Dĩ nhiên" Cô di chuyển sang bên để anh chui ra khỏi lều. "Anh biết cậu bé có thể đi đâu không?"

Anh kéo khóa lại để ngăn không cho bất kỳ loài động vật đi lạc nào vào, sau đó đứng thẳng lên, mặc áo thun vào trong khi họ đi về phía ngôi nhà. "Không. Thằng bé không nói chuyện với anh ở đồn cảnh sát. Và tất cả những gì thằng bé nói với cảnh sát trưởng rằng nó sẽ dàn xếp và nói dối."

Với những ngón tay thiếu kiên nhẫn, anh cố gắng gỡ một nút rối trên tóc. "Anh có thể tin rằng nếu chỉ có dấu vân tay của thằng bé được tìm thấy, em biết đấy, đôi khi giống như chỉ có một lon soda duy nhất, hoặc vài thứ ở đâu đó."

Anh bỏ tóc ra trong khi mở cửa cho Melody, bước theo cô vào căn bếp sáng trưng, ấm cúng. Brittany cũng đã tỉnh giấc và đang nói chuyện điện thoại. "Tuy nhiên theo báo cáo của cảnh sát, dấu vân tay của thằng bé trên đồ nội thất, trên tường, trong mỗi phòng. Anh đã ở trong căn phòng đó và điều đó là không thể phủ nhận."

"Nhưng thằng bé đã phủ nhận" Melody nói, đôi mắt xanh của cô mở to "Và còn hơn cả gay gắt, em đã nghe mà" Cô hạ người xuống một trong những chiếc ghế bếp, di chuyển không thoải mái, như thể lưng cô lại đau nữa. Còn gì mới nữa? Không bận tâm thực tế rằng anh biết làm cách nào để khống chế một tên giết người-cô sẽ không để anh tới đủ gần để giúp cô. Nhưng bất chấp sự khó chịu rõ ràng của cô, cô trông vẫn đặc biệt đáng yêu đêm nay. Cô búi tóc mình thành một búi đơn giản, nhưng khi cô ngủ, vào lọn đã xõa ra. Chúng thả một cách duyên dáng,

ting tế, quanh mặt cô. Dù không trang điểm chút nào, cô trông vẫn tươi trẻ và đầy ngọt ngào. Trong giấc mơ của anh, cô cười với anh tinh quái trước khi cô cúi xuống và...

Đừng nghĩ đến nó, Cowboy cảnh báo bản thân. Cũng nhiều như anh không muốn, anh không thể để suy nghĩ của mình lang thang theo chiều hướng đó lúc này. Thay vào đó anh phải suy nghĩ về Andy Marshall gốc nghềch. Cậu bé đang cố gắng chứng minh cái chết tiệt gì chứ?

"Bỏ chạy như thế này giống như một lời thú tội khá hùng hồn." Cowboy chỉ ra.

"Đôi khi người ta bỏ chạy vì sợ hãi" Melody đã nói nhiều hơn về Andy-anh biết bởi vì cô đột nhiên không đáp lại ánh mắt anh nữa.

"Đôi khi người ta không nhận ra rằng tất cả mọi người trên thế giới này đều sợ hãi điều gì đó."

Anh phản đối "Điều tốt nhất là nên đối mặt với nỗi sợ hãi. Tìm hiểu tất cả về nó. Sau đó học cách sống chung với nó. Tri thức là một chặng đường dài ngay cả khi nó là con quái vật đáng sợ nhất."

"Đó là những gì anh đang làm với em à?" Cô hỏi, thậm chí còn không thêm giả vờ rằng đang nói về Andy. "Học cách sống với nỗi sợ hãi? Đối mặt với nỗi sợ hãi của một cam kết suốt đời? Và đừng cố gắng giả vờ rằng ý nghĩ kết hôn với em không làm anh sợ muốn chết, em biết đấy."

Anh đối diện với sự thật. Tại sao không? Anh chẳng còn gì để mất. "Em nói đúng" anh nói "Nó làm anh lo sợ. Nhưng anh đã từng thực hiện những thứ đáng sợ trước đây và trở thành một người đàn ông tốt hơn nhờ nó."

Trước khi Melody có thể trả lời, Brittany đã đập máy dút khoát. "Họ đang bắt đầu tìm kiếm khu mỏ." cô tuyên bố. "Alex Parks chỉ nói với cha cậu bé rằng Andy đã gọi cho thằng bé và nói với nó gặp nhau trong khu rừng sau nửa đêm. Alex tuyên bố rằng nó không đến, nhưng chị có cảm giác sốt ruột là đồ chưa phải toàn bộ câu chuyện thằng bé này nói. Bất cứ ai sẵn sàng và có thể đều có thể đến khu mỏ."

Melody đứng dậy. "Em sẽ đi thay đồ"

"Sẵn sàng và có thể, em thân yêu" Brittany nói "Không sẵn sàng cho người mang thai bảy tháng rưỡi."

"Nhưng em muốn giúp!"

"Giúp bằng cách đưa anh chàng Trung úy chìa khóa xe và vẫy chào tạm biệt" Brittany nói với em gái "Em không thật sự nghĩ Cowboy có thể toàn tâm toàn ý đi tìm Andy trong khi còn phải lo lắng về em, phải không?"

Melody nhìn thẳng vào anh "VẬ thì...chỉ không cần lo lắng về em thôi"

Cowboy mỉm cười buồn bã. "Em yêu, đó là kiểu yêu cầu anh thôi ngừng thờ đi."

Cô trông như thể sắp khóc. "Chìa khóa của em ở chỗ cửa" cô nói với anh "Đi xe của em. Nhưng gọi lại ngay khi anh phát hiện ra điều gì."

Vào lúc 7:45, Melody bắt đầu mệt mỏi vì chờ đợi. Jones không gọi lại. Anh vẫn không gọi lại.

May mắn là, Brittany cũng mệt mỏi vì phải chờ đợi.

Vào lúc 8:00, Brittany đã lái xe của mình xuống cuối đường khu mỏ. Con đường hẹp, hai bên đầy ô tô đỗ dài khoảng nửa dặm.

"Em nên ra khỏi xe" Britt nói với cô "Chị sẽ đỗ xe và đi bộ trở lại"

"Chị có chắc không?" Melody hỏi.

Brittany nhướn mày "Em có thật sự tin là chị sẽ để em lại dưới trời lạnh và sau đó để em đi bộ thêm nửa dặm không? Chị nên đi kiểm tra nào khi để em lại đây-và tất cả chỉ vì lợi ích của một thằng bé ngu ngốc"

"Thằng bé không ngu ngốc" Melody mở cửa.

"Thằng bé cực kỳ ngu ngốc" Britt lập luận "Thằng bé không gọi cho chị trước khi bỏ chạy. Chị biết thằng bé không phải người phá hoại ngôi nhà đó."

Melody nhìn chăm chăm chị gái mình: "Chị biết à?"

"Ừ, và chị nhận ra trong khi chúng ta lái xe ở đây rằng chị cũng có thể chứng minh điều đó. Đứa trẻ đó vào mạng, sử dụng máy tính của chị mỗi tối, đúng không? Chị đã đi làm vào cái đêm đột nhập đó, và em đã lên giường, nhưng Andy đang ở nhà chúng ta, trước máy tính của chị. Chị chỉ nhận ra chị đã nhận e-mail từ thằng bé ở cơ quan đêm hôm đó. Trừ khi cậu bé sắp đặt kế hoạch cho việc đó, chị có thể cho cậu bé một chứng cứ ngoại phạm vô cùng vững chắc. Và dù có hay không một sự sắp đặt thì cũng vẫn đủ để chứng minh. Chị chỉ cần đăng nhập vào tài khoản của chị. Nó sẽ chứng minh cậu bé cũng đăng nhập và sử dụng internet đêm hôm đó"

"Chị thật sự tin rằng Andy vô tội-?"

Brittany nhún vai "Well, yeah. Thằng bé nói không làm điều đó. Đứa trẻ đó có thể là một cái nhọt ở mông, nhưng chị đã thấy thằng bé khá dễ thương trong tuần qua, và thằng bé không phải đứa nói dối."

"Nhưng tất cả những dấu vân tay..."

"Chị biết. Chị không nên nói ra điều đó, nhưng nếu Andy nói thằng bé không làm, vậy thì nó không làm"

"Em nghĩ chị nên nói chuyện này với Tom Beatice ngay lập tức" Melody nói. Cô mỉm cười. "Trong tất cả mọi người. Em không nghĩ chị lại là chiến thắng của Andy."

"Yeah, well, Chị đã sai về thằng bé. Thằng bé khá được". Sự lo lắng lướt qua khuôn mặt cô. "Chị hy vọng thằng bé ổn"

"Jones sẽ tìm thấy cậu bé" Melody nói với chị gái khi cô ra khỏi xe. Cô đã đặt hết niềm tin vào người lính SEAL. Đây là việc anh làm rất giỏi, Giải cứu con tin và hạ các tay súng và tìm kiếm cậu bé bị mất tích đều là những việc được dán nhãn 'dễ như ăn bánh'.

"Đừng đi xa hơn khu mỏ" Brittany đe dọa, dựa người lên ghế nhìn cô. "Nếu chị quay trở lại đây và thấy em làm gì đó điên rồ, giống như tham gia vào đội tìm kiếm, chị thề là chị sẽ không để em ra khỏi nhà thêm lần nào nữa."

"Em sẽ không tham gia vào đội tìm kiếm, em hứa" Đó cũng là lúc Melody trông thấy họ "Ôi

chứa ời"

"Em ổn không?"

"Thuyền kia, Britt". Có hai chiếc xe tải chở thuyền đậu lộn xộn ở góc đường, cả hai đều có thùng xe phía sau. Chúng trống rỗng, như thể các chiếc thuyền đều được sử dụng. "Họ đang nạo vét các mỏ đá"

Brittany đỗ xe và tắt động cơ. Cô mở cửa xe, sau đó đứng nhìn qua nóc xe. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, nhưng cô lắc đầu từ chối. "Không thể nào. Điều đó là không cần thiết."

Melody chớp nước mắt. "Vâng, chị biết đấy."

Brittany đóng sầm cửa xe, để xe ngay tại đó, chặn đầu ít nhất bốn chiếc xe khác "Không, không thể nào" Giọng nói của cô vang vọng, quyết tâm.

Mel đi theo chị gái xuống dưới đường mòn dẫn đến khu mỏ bị ngập.

Một đám đông đang tụ tập. Cô có thể trông thấy Estelle Warner và Peggy Rogers, đứng giữa các nhân viên khác của câu lạc bộ phụ nữ đang đi những bốt việt dã và mặc quần jean. Tom Beatrice cùng gần như toàn bộ lực lượng cảnh sát Appleton đang nói chuyện với một vài chuyên viên chính phủ cùng Vince và Kirsty Romanella đang đứng gần đó. Ngay cả Alex Parks cũng đã tới, ngồi trên một tảng đá, như thể thằng bé sắp khóc. Và xung quanh là tất cả những người đều đang tình nguyện tìm kiếm Andy trong rừng.

"Họ không tìm dưới nước." Brittany đang che mắt bằng tay, cô gắng để quan sát dưới ánh nắng mặt trời buổi sớm. "Họ đang làm gì vậy?"

Jones bước ra khỏi một trong hai chiếc thuyền. Dù anh đứng quá xa để có thể nhìn rõ, Melody vẫn nhận ra anh từ dáng người dễ nhìn. Đó là, mũ bóng chày anh đang đội trên đầu và thực tế là, dù nước vô cùng lạnh, anh chỉ mặc một chiếc ao mở cúc.

Người đàn ông này hoàn toàn miễn dịch với cái lạnh.

"Nước quá sâu để nạo vét lòng hồ" Melody quay lại để trông thấy Estelle Warner đang đứng sau họ. "Họ đang sử dụng một vài thiết bị sóng âm để cố gắng tìm được bất cứ thứ gì dưới đáy hồ." Người phụ nữ lớn tuổi cho biết "Mỏ đá cũ này có vài nơi sâu đến 300 mét. Thậm chí có chỗ khác còn sâu hơn."

"Họ không chắc là cậu bé có ở đó." Tim Melody nảy lên tận họng "Họ không tìm ở bất kỳ nơi nào khác sao?"

"Xét đến thực tế là một nhân chứng đã trông thấy cậu bé bước xuống nước, và người ta tìm thấy quần áo của cậu bé chính xác ở nơi mà nhân chứng trông thấy..."

"Ôi không..." Brittany nắm lấy tay Melody

Estelle trông thậm chí còn nghiêm túc hơn bình thường. "Tôi e là vậy. Có vẻ như Parks đã gặp Andy Marshall ở đây lần cuối vào buổi tối. Từ những gì cậu ta nói, Andy đã luôn cố gắng để đánh nhau, và lần này cũng không khác mấy. Andy đã thách Parks bơi qua khu mỏ, và khi Parks quay lại, Andy đã cởi đồ và trằm mình xuống nước. Ở đó đóng băng, nhưng đứa trẻ hoang dã đó đơn giản chỉ trằm mình xuống."

Cả hai chiếc tàu đang trên đường vào bờ. Jones đã cởi mũ bóng chày và gạt tóc ra khỏi mặt,

túm chặt lại kiểu tóc đuôi ngựa. Như Melody quan sát, anh đã đội lại chiếc mũ, đảm bảo nó được giữ chặt trên đầu. Khi anh đến gần hơn, cô có thể trông thấy gương mặt anh có phần ảm đạm.

"Rõ ràng Parks đã không thấy Andy nổi lên" Estelle nói với họ "Thằng bé nói đã tìm kiếm một lúc, gọi tên Andy, nhưng không thấy trả lời. Dĩ nhiên, trời tối và rất khó để nhìn thấy thứ gì, có vẻ thằng bé đã nhảy xuống sai chỗ, đập đầu vào một tảng đá, Hoặc có thể cái lạnh đã tóm được thằng bé."

Brittany siết chặt những ngón tay Melody. "Làm ơn đừng để họ tìm thấy thứ gì." Cô thì thầm.

"Đó chính là anh chàng Trung úy của cô" Estelle nói với Melody. "Câu ta đã xem xét mấy bộ quần áo của Andy-ở phía bên phải, nơi mà Parks đã nói với họ-và câu ta đã gọi vài cuộc tới Boston. Và anh chàng khác đen xì, đã ở đây cũng được vài giờ cùng với thiết bị dò tìm. Mang theo cả thiết bị lặn nữa."

Harvard. Là Harvard ở trên chiến thuyền với Jones. Melody giờ có thể trông thấy anh, cao hơn tất cả mọi người, kể cả Jones.

Đầu anh cạo trọc phản chiếu dưới ánh mặt trời. Biểu hiện của anh, cũng như Jones. Không mấy vui vẻ.

Melody trông thấy Jones đã nhận ra cô khi anh trèo khỏi thuyền. Cô thấy anh ngần ngại, liếc nhanh về phía Harvard, và cô biết. Anh không nói với bạn mình rằng cô đang mang thai.

Nó sẽ cực kỳ buồn cười nếu như tình hình hiện tại không quá nghiêm túc.

Tuy nhiên, anh đang bước về phía cô, và Melody biết khi cô nhìn vài mắt anh rằng phản ứng của Harvard về việc cô mang thai không nhiều như anh đã lo lắng.

Anh không nói chào, không lái nhai "Em yêu, bọn anh nghĩ thằng bé ở dưới đó"

Brittany gục xuống. Estelle ở bên cạnh ôm chặt cô-hai kẻ không ưa nhau giờ ở cùng trên một chiến tuyến-thông qua cái chết của một đứa trẻ.

"Không." Melody thì thầm. Nhưng cô thấy thể trông thấy sự thật rõ ràng rành rành như được viết trên văn bản qua đôi mắt xanh lá đầy giống tổ của Jones. Anh trông mạnh mẽ và giận dữ.

"Đó là lỗi của anh." Giọng anh khàn và khô khốc như đôi mắt anh "Anh đã nghĩ thằng bé đã sẵn sàng để học một vài nguyên tắc. Anh đã đưa thằng bé ra ngoài, tập luyện. Anh đã nói với thằng bé rằng SEAL phải có đủ thể lực để chống lại nước lạnh. Anh nói với thằng bé về Tuần địa ngục-về việc bị trôi trong nước đóng băng. Thằng bé muốn thử-thử bơi trong khu mỏ, vậy nên anh để thằng bé làm điều đó. Bọn anh chỉ nhảy vào và nhảy ra. Anh chỉ nghĩ anh muốn để thằng bé thử chút cảm giác của cái lạnh thấu xương."

Anh dừng lại, hít sâu một hơi trước khi nói tiếp. "Đó là sai lầm của anh. Anh ko nên để thằng bé ở lại. Anh nên kéo nó ra. Anh không nên để thằng bé bị chuột rút hoặc tìm hiểu rằng khó khăn thế nào để bơi khi toàn bộ cơ thể lạnh cóng và tê cứng. Anh nghĩ anh có lẽ đã đưa cho thằng bé sự tự tin lệch lạc để thử lần nữa"

"Điều đó vẫn không khiến cho chuyện này trở thành lỗi của anh." Melody muốn vươn tới chỗ anh, đưa tay ôm lấy anh, nhưng anh dường như quá xa cách, quá mạnh mẽ và kiên cường, quá dữ dội và cứng rắn và khó tiếp cận.

Harvard đến đứng cạnh họ, và cô có thể cảm thấy đôi mắt tò mò của anh hướng về phía mình, nhưng cô không rời mắt khỏi Jones. Cô không thể rời mắt. Anh đang thật sự đổ lỗi cho mình về thảm kịch này.

"Đó là lỗi của anh. Anh đã nói với cậu bé về bạn cùng bơi-về cách SEALs không bao giờ bơi hoặc lặn mà không cùng một thành viên trong nhóm, nhưng anh thấy thằng bé đã phá vỡ quy tắc bằng cách bơi một mình trong mỏ."

"Lính mới, chúng ta nên thử lặn" Harvard nói khẽ "Nếu chúng ta phải xuống sâu 175 feet, cũng khá mất thời gian đấy". Khi Melody liếc nhìn anh, anh gật đầu. "Cô thế nào, Melody? Cô trông có vẻ...khỏe"

"Anh làm ơn nói với anh ấy, rằng đây không phải là lỗi của anh ấy?"

"Quý cô đây nói nó không phải lỗi của cậu, Jones"

Biểu hiện của Jones không thay đổi khi anh quay đi. "Ừ, Phải. Kết thúc chuyện này thôi."

Melody không thể đứng thêm một giây nào nữa. Cô đưa tay ra, tóm lấy anh "Harlan-"

Có tia ngạc nhiên lóe lên trong mắt anh, ngạc nhiên rằng cô thực sự đã sử dụng tên anh, ngạc nhiên rằng cô thật sự chạm vào anh, nhưng cảm xúc đó nhanh chóng đóng băng, cùng mọi thứ khác anh cảm nhận, thậm chí cả ngón tay anh cũng đang lạnh cóng.

Cô biết sự tức giận này sẽ bảo vệ khi anh phải chống lại làn nước lạnh và mang cơ thể không còn sự sống của cậu bé họ đã hoàn toàn yếu mền trong vài tuần qua. Nhưng cô biết rõ hơn những gì anh cảm thấy-tất cả lỗi lầm và sự sợ hãi khủng khiếp, làm tê liệt anh-từ sâu bên trong.

Sự giận dữ của anh không thể xóa nhòa cảm xúc của anh, nó chỉ có thể che giấu chúng.

Cô biết anh khá rõ, cô nhận ra. Trong vài tuần qua, bất chấp những nỗ lực của cô để giữ khoảng cách, cô muốn đến gần để hiểu người đàn ông này một cách tỉ mỉ-anh nghĩ gì, anh cảm thấy chính xác như thế nào và cảm thấy gì. Cô cũng muốn biết sự im lặng của anh. Và cô đã trực tiếp trông thấy cách anh đối phó với nỗi sợ hãi.

Anh giấu nó đằng sau vẻ lạnh lùng băng giá.

"Hãy cẩn thận" Cô thì thầm. Một câu lạc bộ lặn của địa phương đã từng thường xuyên lui tới mỏ đá trong vài năm trở lại đây, cho đến khi có một người thiệt mạng và nó bị coi là quá nguy hiểm để trở thành một nơi để lặn.

Đôi mắt của anh chẳng nói với cô điều gì, không có bên dưới vẻ băng giá, anh đang bị trọng thương. Anh gật đầu và thậm chí không buồn nở một nụ cười "Dễ như ăn bánh"

"Chúng tôi sẽ xuống đó một lúc" Harvard nói với cô "Lặn ở độ sâu này đòi hỏi phải nghỉ thường xuyên trên đường xuống và trở lên. Nó sẽ mất thời gian, và với cô, chờ ở trên bờ, nó sẽ dài vô tận. Cô có lẽ muốn về nhà và chờ điện thoại."

"Jones đã quên mất cách sử dụng điện thoại rồi." Melody nói, vẫn nhìn chăm chăm và mắt anh.

"Anh xin lỗi vì đã không gọi cho em" Anh nói lặng lẽ "nhưng tất cả những gì anh nhận được đều là tin xấu." Cảm xúc thay đổi trên gương mặt anh, và trong một nhịp tim, Melody nghĩ anh

đang đầu hàng tất cả nỗi đau và khuyu xuống như Brittany đã làm. Nhưng anh không. "Nó dường như là vô nghĩa khi khiến em lo lắng cho đến khi anh biết chắc chắn Andy đã chết" Anh nói dứt khoát, thẳng thắn, sử dụng sự giận dữ và đặt những cảm xúc khác trong vòng kiểm soát.

"Chúng ta vẫn không dám chắc." Melody siết chặt tay anh. Những lời nói của cô hoàn toàn mạnh mẽ. Cô có thể thấy sự chắc chắn trong mắt Jones.

"Về nhà đi" anh nói với cô.

"Không" cô nói. Nếu anh không tìm thấy Andy dưới đó, anh sẽ cần cô ở đây-như cô cần anh.

"Em sẽ chờ anh quay lại. Chúng ta có thể về nhà cùng nhau."

Cô không thể tin được những lời đó thoát ra từ miệng mình. Về nhà cùng nhau...

Biểu hiện của anh không thay đổi. Trong tích tắc, anh thậm chí không di chuyển. Nhưng sau đó, một cách nhanh chóng, anh kéo cô vào vòng tay anh và cô mạnh lên miệng cô. Cô bám lấy anh, hôn trả anh mãnh liệt, muốn anh, cần anh-và cần anh biết điều đó.

Anh lùi lại, thở dốc. Anh không nói lời nào về nụ hôn đáng kinh ngạc đó. Anh chỉ cởi áo và đưa cho cô. "Rải nó xuống đất, em sẽ cần thứ gì đó khô ráo để ngồi." Giọng anh khắc nghiệt, và đôi mắt anh vẫn thức giận, nhưng anh nhẹ nhàng chạm vào mặt cô bằng một ngón tay. "Anh không muốn em bị lạnh."

Đó gần như thể anh nói anh yêu cô. Nó gần như thể họ là một cặp đôi đã ở bên nhau trong nhiều năm.

"Hãy cẩn thận." Melody nói một lần nữa.

Khi anh nhìn cô, đôi mắt anh trở nên ảm đạm. "Quá muộn rồi." anh nói lặng lẽ "Khi nó xảy đến với Andy, anh đã không đủ cẩn thận, và bây giờ đã quá muộn."

Melody cố gắng không bật khóc khi anh quay người và bỏ đi.

CHƯƠNG 12

Cowboy thích lặn, nhưng lần này hoàn toàn là địa ngục. Anh và H. đang trên đường đi xuống, bằng cách sử dụng một sợi dây đánh giá khoảng cách của họ, dừng lại trên đường đi để cho cơ thể thích nghi với áp lực ngày càng tăng của nước.

Thời gian để nghỉ và chờ đợi dài vô tận.

Dù vậy nó cần thiết. Nếu họ di chuyển quá nhanh từ mặt nước đến độ sâu hơn 100 mét, sau đó trở lại, họ có thể và sẽ bị ép.

Cowboy đã từng thấy một người không tin rằng con người có thể bị tê liệt dưới sức ép thật sự. Một thực tập sinh ngu ngốc đã từng bị tổn thương não từ những bong bóng nitơ tràn vào cơ thể. Anh ta vẫn không thể đi được cho đến tận bây giờ.

Dù thực tế SEAL được biết đến là những người luôn phá vỡ quy tắc, nhưng đây là quy tắc họ sẽ không bao giờ phá vỡ, ngay cả khi họ đang cực kỳ vội như anh bây giờ.

Trái với những gì anh đã nói với Melody, lần lặn này có thể là bất cứ thứ gì ngoài việc 'dễ như ăn bánh'. Ở độ sâu này, anh và Harvard phải thở từ dụng cụ chuyên dụng để ngăn khí ni-tơ tràn phổi-hay còn biết đến như việc nhiễm độc khí nitơ. Như thế chưa đủ nguy hiểm, sẽ có thời hạn nhất định rằng họ có thể sống sót được bao lâu ở độ sâu đó. Và lượng khí nén họ cần trên đường quay lại là một điều cực kỳ phức tạp.

Với các thiết bị lặn, anh và Harvard không thể nói chuyện. Và ở độ sâu này, bên dưới bề mặt, nước rất, rất lạnh và cực kỳ tối. Anh thậm chí còn không thể trông thấy rõ Harvard ở ngay bên cạnh mình. Anh chỉ có thể cảm nhận được sự hiện diện của anh ta.

Trong số những người đàn ông trong Alpha Squad, Cowboy rất mừng đó là Trung sĩ, người chỉ lái xe một đoạn ngắn, đến thăm gia đình anh ấy chỉ ở ngay ngoại ô Boston. Không giống như những người khác, Harvard biết nhưng không phải người đưa chuyện.

Khi họ đang mặc bộ đồ lặn chuyên dụng, Harvard đã chỉ nhận xét một lời ngắn gọn về việc mang thai của Melody. Anh nói "Khi cậu nói với tớ rằng cậu có một tình huống cần giải quyết, cậu đã không đùa. Cậu không làm gì nửa vời cả, phải không, Trung úy?"

"Không" Cowboy trả lời.

"Tớ giả sử là cậu sẽ làm điều đúng đắn?"

"Ừ" Cowboy trả lời máy móc. Từ trước tới giờ, mục tiêu duy nhất-quan trọng nhất của anh là kết hôn với Melody và trở thành một người cha thật sự cho con họ. Nhưng đó là trước khi anh thấy mình thất bại hoàn toàn với Andy. Nhưng anh đang cố gắng lừa ai đây chứ? Anh chẳng biết gì về việc làm cha mẹ. Sự thật là anh lặn xuống mỏ trong hy vọng có thể phục hồi cơ thể đã chết đuối của Andy là một mình chứng về điều đó.

Cowboy bơi trong bóng tối, không chắc mình muốn gì. Anh hy vọng họ sẽ không tìm thấy thi thể của Andy nhưng cùng lúc, nếu thằng bé bị chết đuối trong mỏ, anh hy vọng họ sẽ tìm thấy cậu bé ngay lập tức. Nó sẽ kết thúc được sự chờ đợi và mong mỏi. Và nó sẽ tốt hơn so với việc không bao giờ tìm thấy cậu bé không bao giờ biết chắc chắn.

Anh chiếu đèn pin thẳng xuống, biết rằng ánh sáng có thể không thể chiếu được xa trong độ sâu tối tăm nơi đặt máy dò để tìm thấy một thứ gì có kích thước đúng bằng một cơ thể người trong bóng tối mịt mù này. Họ phải tiết kiệm pin trong tình huống thật sự cần thiết.

Anh nhắm mắt. Anh biết anh có thể làm bất cứ thứ gì nếu anh phải làm. Nhưng tìm kiếm các chùm ánh sáng phản chiếu lên cơ thể Andy Marshall, là điều khó khăn nhất mà anh phải làm.

Nó sẽ rất khó khăn để thừa nhận có lẽ Melody đã đúng ngay từ đầu, khó khăn như việc cất bước quay đi khỏi nụ cười ngọt ngào của cô.

Cowboy sẽ làm điều đúng đắn cho cô. Điều duy nhất mà anh biết sẽ tốt hơn, anh sẽ làm điều đó bằng cách để cho cô được yên.

"Đó chỉ là một bó rác" Melody nghe Tom Beatrice thông báo khi cô nhích gần hơn vào đám đông "Có một viên đá nhô hẳn ra. Chúng tôi đã tìm kiếm ở trên diện rộng nhất có thể, thời gian bị giới hạn ở độ sâu đó." Miệng ông mím chặt thành một đường thẳng "Tuy nhiên, đó chỉ là một phần của khu mỏ"

Cô đã gần như ngất đi vì nhẹ nhõm khi trông thấy đầu Jones và Harvard nhô lên khỏi mặt nước.

Jones có lẽ đã biết cô sẽ theo dõi, lo lắng, vì anh đã quay sang tìm cô, tìm kiếm cô trong đám đông đứng trên bờ.

Khi anh giải quyết chỗ nước đóng băng, anh trông thấy cô, chạm tay vào đỉnh đầu ra dấu theo cách của thợ lặn thông báo rằng họ ổn. Anh ổn, tạ ơn Chúa. Và điểm sáng họ thấy trên máy dò sóng âm cho thấy đó không phải thi thể Andy. Đó chỉ là một túi rác.

"Mất khoảng bao lâu để anh sẵn sàng cho lần lặn tiếp theo?" Tom Beatrice hỏi.

"Sớm nhất là đêm nay" Jones nói với cảnh sát trưởng.

"Nhưng sẽ thông minh hơn và an toàn hơn nếu chờ đến sáng." Harvard nói thêm. Anh bắt gặp đôi mắt đồng đội mình "Cậu cũng biết rõ như tớ, Jones-4-hoặc 5 tiếng trò hoãn cũng không thành vấn đề nếu thằng bé ở dưới đó."

Jones liếc nhìn đám đông ảm đạm, dừng lại ở Romanella, ở Estelle Warner và Brittany. Ánh mắt anh nán lại trên Melody trước khi anh quay về phía cảnh sát trưởng "Tôi xin lỗi, Tom" anh nói "Cảnh sát Becker nói đúng. Chúng ta tốt hơn nên chờ và tiếp tục tìm kiếm vào buổi sáng"

"Không sao, con trai" Tom nói với anh "Đã đủ mạo hiểm khi lặn ở đó vào ban ngày rồi". Ông nhìn quanh những người đàn ông đang mang thuyền lên "Chúng ta sẽ gặp lại ở đây vào lúc 8 giờ sáng. Mang những chiếc thuyền ra khỏi nước thôi!"

Brittany chạm vào tay Melody, kéo cô sáng bên "Chị phải đi đây."

Em sẽ chờ Jones." Mel nói với chị gái cô.

"Chị biết" Brittany nói. Mắt cô đỏ hoe, nhưng cố nở nụ cười sưng nước. "Thật tuyệt khi biết sẽ có điều tốt đẹp trong chuyện này"

Melody lắc đầu "Britt, đừng làm tưởng ở đây. Chỉ vì em quan tâm đến Jones không có nghĩa là em định sẽ kết hôn với anh ấy. Bởi vì em sẽ không. Chuyện này không phải như vậy. Chúng

em là bạn."

Cô không chắc mình đang nói về điều gì. Bạn bè, có lẽ vậy. Hoặc sự thoải mái. Thoải mái và tình bạn nghe có vẻ cực kỳ hấp dẫn. Phải, khi nói đến Cowboy Jones, sự thu hút mãnh liệt của anh đối với cô luôn là một phần của lực hấp dẫn.

Brittany đang nhìn cô với một bên mày nhướn lên hoài nghi. "Bạn bè?"

Melody đỏ mặt, nhớ lại cách anh đã hôn cô, ngay trước mặt mọi người, nhớ lại cách cô đã bám vào anh-đáp trả tất cả niềm đam mê của anh mãnh liệt như thế. Nhưng mặc tất cả những gì cô đang nghĩ, mặc cho tất cả những gì cô cảm nhận, khoảnh khắc đó quá rồi. Sự tỉnh táo của cô quay lại.

Cô đã hy vọng. "Em muốn Jones là bạn em. Dĩ nhiên, dựa trên quá khứ của bọn em, sẽ có chút bối rối khi chúng em loại bỏ những thứ..."

Brittany trông không bị thuyết phục "Gì cũng được. Chị đi làm đây-cố gắng đừng nghĩ nhiều về Andy. Chị phải làm ca chiều. Em và 'bạn của em' sẽ ở nhà một mình."

Melody thở dài. "Britt, em sẽ không..."

Nhưng, chị gái của cô đã đi rồi.

Đám đông cũng đang tản dần đi, để lại Jones và Harvard cùng các thiết bị lặn cồng kềnh của họ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Melody gặp anh, Jones thật sự trông lạnh. Nước đóng băng, và anh thì lặn dưới đó trong quãng thời gian dài vô tận. Anh đang run mặc cho ai đó đã quấn một chiếc chăn quanh người.

Những ngón tay anh mò mẫm trên dây kéo và cô bước về phía anh "Anh có muốn em làm nó không?"

Anh mỉm cười nhẹ: "Thật trớ trêu đáng kinh ngạc. Chỉ sau khi anh kiệt sức thì không thể tin được rằng em lại muốn cởi quần áo cho anh"

"Em...em chỉ..." Cô đỏ mặt. Sự thật là cô muốn cởi đồ cho anh từ khoảnh khắc cô trông thấy anh lần nữa. Nhưng Chúa giúp cô nếu anh biết được điều đó.

Nụ cười của anh nhạt dần cùng mảnh cuối cùng của sự tức giận, và anh trông mệt mỏi và hoàn toàn không hạnh phúc "Anh không chắc chính xác chuyện gì đang xảy ra giữa chúng ta, em yêu, nhưng anh sẽ nói với em-anh chắc như quỷ rằng không xứng đáng với bất kỳ giải thưởng an ủi nào trong ngày hôm nay."

"Tớ chưa từng nghe thấy điều đó" Harvard ngân nga, lột bộ đồ ra khỏi thân hình cơ bắp của mình và gần như nhảy vào chiếc quần jean, kéo cả nó cùng đồ lót anh để bên dưới "Tớ không nghe thấy gì cả. Nước trong tai đây này, không thể nghe thấy cái chết tiệt gì cả." Trong sự vội vã của mình, anh không bận tâm đến áo sơ mi, anh chỉ đơn giản giật lấy chiếc áo khoác đang đặt trên áo sơ mi "Thực tế là, tớ đi đây, thật ra tớ sẽ ra khỏi đây trong 10 phút. Tớ để lại tất cả thiết bị trừ bộ đồ lặn, Trung úy. Cậu nên hong khô đi và tớ sẽ mang thêm bình khí vào ngày mai."

"Cảm ơn H."

"Melody, cô gái, cô không cần lời cảnh cáo của tôi phải cẩn thận khi ở quanh anh chàng này. Rõ ràng, hai người đã có những khái niệm về swb cần thận, đóng gói nó trong một chiếc hộp, buộc một dài ruy băng lớn màu đỏ xung quanh" Harvard quan sát Jones và lùi lại. "Như tớ đã nói, dù vậy, tớ đi đây. Sẽ quay lại vào buổi sáng"

Và anh rời đi, để lại Jones và Melody lại một mình.

"Jones, em không định..." giọng cô yếu dần. Cô hít sâu một hơi "Khi em nói rằng chúng ta sẽ cùng về nhà, em không chắc là em thật sự nghĩ sẽ khiến nó giống như nếu-"

"Được rồi" Anh nói "Không sao đâu. Anh đã hiểu sai. Anh xin lỗi. Nụ hôn đó là sai lầm."

Không. Nó không phải. Và anh đã không hiểu sai. Lúc ấy, Melody đã nghĩ đúng như những gì cô nói. Cô chỉ là quá hèn nhát để thừa nhận nó ngay lúc này. Rõ ràng cô đã bị cuốn theo những cao điểm của cả xúc. Giờ đây, suy nghĩ lại rõ ràng một lần nữa, suy nghĩ về việc anh về nhà cùng cô và đưa anh lên phòng làm cô sợ chết khiếp.

Cô không thể để mình yêu anh. Cô hoàn toàn không thể.

"Một bước tiến, hai bước lùi" Jones nói nhẹ nhàng, gần như đang nói với chính mình, gần như thể anh có khả năng đọc được tâm trí cô "Đây là trò chơi của em, em yêu. Em lập nên những quy tắc và anh theo"

Anh gỡ bộ đồ lặn và gạt nó khỏi cơ thể. Cũng như Harvard, anh cũng mặc bộ đồ chống nước lạnh bên dưới. Anh cũng kéo cả nó ra, thay vì cố gắng che phủ bản thân với chiếc chăn, vô cảm với những ánh mắt xung quanh.

Melody nhanh chóng quay đi và nhặt quần jean của anh đang để trên tảng đá anh đã để lại. Nhưng khi cô bắt đầu giữ nó cho anh, vẫn cẩn thận kiểm soát ánh mắt mình, cô nhận ra nó nhỏ hơn ít nhất sáu cỡ.

Cô biết chuyện gì xảy ra trước cả khi Jones lên tiếng. Cô đang cầm chiếc quần của Andy.

"Ai đó sẽ nghĩ đây chỉ là nhầm lẫn" anh nói.

Quần của Andy, áo của Andy. Bộ đồ Andy đã mặc trước khi nhảy vào mỏ đá. Bộ đồ cậu bé đã cởi ra trước khi chết đuối.

Jones tìm thấy quần jean của mình và mặc nó và khi Melody từ từ ngồi xuống tảng đá.

Khu rừng xung quanh mỏ đá cũng đã được tìm kiếm xung quanh. Nếu như Andy bằng cách nào đó ra được khỏi mỏ đá và không kiệt sức-well, thật khó để tưởng tượng cậu bé chỉ chạy quanh rừng với chỉ chiếc quần lót.

Andy đã chết đuối. Cậu bé đã xuống nước và không trở lại nữa. Khi cô ngồi giữa đồng quần áo của cậu bé, thực tế động thẳng vào cô nặng nề. Andy Marshall đã chết.

Melody đã cố gắng mạnh mẽ trong suốt cả ngày, nhưng giờ đây hiện thực đang giáng mạnh vào cô và cô không thể cầm được nước mắt.

Dù cố gắng, cô cũng không thể ngăn chúng ngừng rơi. Nước mắt thi nhau lăn dài trên má cô.

Jones ngồi xuống bên cạnh cô, gần cô nhưng hoàn toàn không chạm vào cô. Anh mặc áo hồng và đi vào đôi boots.

Anh vẫn quấn chiếc chăn quanh vai cho ấm, và không nói lời nào, anh cũng quấn nó quanh vai cô.

Họ ngồi như vậy một lúc, ngắm mặt trời giữa ngày phản chiếu bề mặt ngập nước của mỏ đỏ.

"Anh cứ tưởng anh sẽ không bao giờ ấm lại được nữa" anh thừa nhận.

Melody lau không mấy hiệu quả những giọt nước mắt. Cô không thể ngăn lại, chúng chỉ tiếp tục rơi "Chúng ta nên về nhà, cho anh thứ gì đó ấm áp để uống."

Dường như anh không nghe thấy cô nói. "Melody, anh xin lỗi". Anh quay sang cô, và cô cũng thấy những giọt nước trong mắt anh. "Nếu như anh không đến thị trấn, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra"

Cô nắm lấy tay anh bên dưới tấm chăn. Ngó tay anh lạnh như băng "Anh không thể biết được"

"Anh nghĩ là anh có thể giúp cậu bé" Jones nói với cô. Mắt anh sáng lên khi anh nắm chặt tay anh "Anh nghĩ tất cả những gì cậu bé thật sự cần là ai đó đủ quan tâm để giúp cậu bé đi đúng hướng. Ai đó thiết lập vài quy tắc, và cùng lúc đó, tạo ra vài đòi hỏi vượt quá giới hạn cậu bé từng được yêu cầu trong quá khứ". Anh nhìn xuống nước và siết chặt hàm. "Anh nhớ khi gia nhập Hải quân-tham gia vào SEAL-đã hoàn thiện anh, và anh nghĩ rằng anh có thể cho cậu bé nếm thử vài thứ mà anh nghĩ..."

Giọng anh nhỏ dần, và Melody kết thúc giúp anh "Dễ như ăn bánh?"

Jones nhìn cô và cười, nửa hoài nghi, nửa như tuyệt vọng. Anh lau mắt với bàn tay còn lại "Ôi trời ời, có phải anh đã sai về chuyện đó" Anh lắc đầu "Anh không thể tin được cậu bé nói dối anh về việc đột nhập vào ngôi nhà trên đường Looking Glass"

"Cậu bé không nói dối" Melody nói với anh. "Ít nhất Britt không nghĩ thế. Chị ấy nghĩ chị ấy có thể chứng minh cậu bé đã sử dụng máy tính của chị ấy trong đêm đó. Chị ấy tuyên bố rằng cậu bé đã ở nhà chúng ta, lướt net vào cái đêm phá hoại đó"

"Nếu cậu bé không làm điều đó, vậy thì tại sao dấu vân tay của cậu bé lại ở khắp nơi được?"

Melody lắc đầu. "Em không biết. Nhưng em biết cậu bé bị mắc kẹt với câu chuyện của chính mình. Cậu bé đã nhấn mạnh là mình không làm chuyện đó. Những gì em muốn biết là tại sao cậu bé lại gọi cho Alex Parks. Và tại sao Alex lại khẳng định sẽ gặp Andy ở đây sau nửa đêm?"

"Anh đã tin thằng bé. Tại sao lại không chứ?" Cơ hàm Jones siết chặt "Cậu bé nói rằng nó không làm điều đó. Anh hỏi, và thằng bé trả lời anh. Anh nên hiểu thằng bé. Anh nên tin thằng bé vô điều kiện."

Bây giờ, đến lượt Melody quay nhìn về phía mặt nước. "Thật khó để tin tưởng ai đó vô điều kiện." cô nói với anh. "Ngay cả niềm tin mạnh mẽ nhất cũng có giới hạn của nó. Em nên biết." Cô buộc mình nhìn vào anh, nhìn vào mặt anh. "Em sẽ-và em đã-tin anh bằng cả mạng sống. Nhưng em thấy rằng mình không thể tin anh bằng cả trái tim. Em sợ anh sẽ làm tổn thương em và em không thể vượt qua được điều đó."

Đôi mắt xanh lá của anh sáng lên trong ánh nắng chiều. "Em thật nghĩ rằng anh sẽ làm tổn

thương em sao?"

Melody gật đầu "Không cố ý, nhưng đúng vậy"

"Đó là lý do em không muốn gặp lại anh lần nữa. Đó là lý do tại sao em không cho chúng ta bất cứ cơ hội nào."

"Phải" cô thừa nhận.

"Anh có lẽ đã" anh cũng thừa nhận "ý anh là, làm tổn thương em. Như em đã nói, không cố ý, nhưng..."

Cô không muốn nói về chuyện này. Gật đầu lần nữa, ngồi thẳng lại, hy vọng anh cũng làm theo. "Trong cùng một cách, anh đã nghĩ Andy gây rối. Vì vậy, khi có vẻ như thằng bé nói dối, anh đã chạy theo suy nghĩ của mình"

"Chúa ơi, anh thật sự đã làm thế" Những giọt nước bắt đầu trở lại trong mắt Jones. "Anh nghĩ anh biết những gì mình đang làm, nhưng sự thật là, anh đã thật sự chuẩn bị để đối phó với đứa trẻ này. Anh đã sai lầm."

"Đó không phải sự thật."

Tuy nhiên, anh không lắng nghe cô. "Khi bọn anh chạm độ sâu 175 feet, bọn anh đã không hoàn toàn chạm đúng mục tiêu và phải tìm kiếm thứ mà máy dò ghi được" Anh đang nói về việc anh đã làm ở mỏ đá cùng Harvard. "Bọn anh đã mất quá nhiều thời gian để xuống dưới đó với tất cả những lần dừng lại và chờ đợi, nhưng khi bọn anh ở đó, anh đã sợ muốn chết. Anh chỉ muốn nhắm mắt và để bản thân chìm xuống đáy. Anh không muốn nhìn, anh không muốn biết. Và rồi đèn của anh bắt được thứ gì đó, và nó đưa tín hiệu về cho anh, và trong tích tắc, Mel, anh đã thấy thằng bé. Mắt anh đã bị ảo giác, và anh trông thấy khuôn mặt Andy ở dưới đó."

Melody không biết phải nói gì, vậy nên cô im lặng. Cô cứ nắm tay anh như vậy.

"Ngày mai, anh sẽ phải quay lại đó" anh nói tiếp "Và ngày mai, anh có lẽ sẽ tìm thấy thằng bé."

Anh đang bị giữ chặt. Dù là từ cái lạnh buốt của không khí hay từ những suy nghĩ y ám của chính mình, Melody cũng không dám chắc. Dù vậy, cô biết rằng đã đến lúc đưa anh về nhà.

Cô đứng dậy, nhẹ nhàng kéo anh theo, ra khỏi chiếc chăn. "Đi nào, Jones." Cô dừng lại "Anh vẫn giữ chìa khóa xe em chứ?"

"Yeah". Anh nhặt bộ đồ lặn của mình lên. "Nó ở trong túi anh."

Melody gấp lại chiếc quần jean của Andy, đặt lại chúng lên đá. "Em tự hỏi chúng ta có nên cố gắng liên lạc với cha Andy. Andy đã tìm kiếm vài thứ trên internet-cậu bé nói với em là cậu bé nghĩ đã có thông tin của cha cậu bé ở căn cứ quân đội ở New Hampshire và-"

Cô nhận ra những gì cô nói chính xác cùng thời điểm với Jones.

"Em vừa nói gì?" anh hỏi, quay cô lại.

"Cậu bé đã tìm kiếm cha mình trên internet"

"Và cậu bé nghĩ cha mình ở New Hampshire"

Chết sống, Melody nhìn chăm chăm và sự mãnh liệt đột ngột trong mắt Jones. "Anh có nghĩ là...?" cô thở ra.

Jones nắm lấy quần jean của Andy, lục nhanh các túi. "Em yêu, em có thấy đồng hồ của thằng bé không? Nó có ở đây cùng quần áo thằng bé không?"

"Không" Melody vừa vui mừng, vừa sợ hãi. Dù Andy không sẽ không đi bất cứ đâu mà thiếu chiếc đồng hồ, cậu bé chắc chắn sẽ không đeo nó xuống nước. Vậy tại sao nó không ở đây? "Có thể Alex Parks đã lấy nó. Em không thể tin thằng nhóc có thể đi xa đến vậy."

"Yeah, em nói đúng. Có thể Alex đã lấy nó. Nhưng..." Jones luồn tay vào mái tóc rối của mình. "Tuần trước trong thư viện, anh đã cho Andy xem một bản copy của Tom Sawyer. Cậu bé nói rằng cậu bé thích nó, vậy nên, cậu bé hẳn là đã đọc nó."

"Ôi Chúa ơi" Melody quay lại nhìn mở đá. "Cậu bé có lẽ đã dàn dựng tất cả chuyện này để khiến nó trông như một vụ chết đuối"

Jones nắm lấy tay cô "Đi nào"

"Chúng ta đang đi đâu?"

"Em về nhà. Anh đến New Hapshire"

Lưng Melody lại đang giết cô.

Cowboy lắc đầu không tin, ngạc nhiên rằng anh đã để cô thuyết phục để được đi cùng anh. Mất một tiếng rưỡi để lái xe đến New Hampshir-một chiều.

Cô đang cẩn thận để không đề cập đến sự khó chịu của mình. Tất nhiên là không. Đây là người phụ nữ đang đi bộ tám giờ qua sa mạc, với bàn chân phồng rộp, mà không phàn nàn dù chỉ một lần. Không, cô sẽ không nói một lời, nhưng sự ngọ nguậy liên tục của cô trong ghế ngồi đang tố cáo cô.

"Chúng ta gần đến rồi" cô nói, nhìn lên từ bản đồ trong ánh nắng chói chang.

Thị trấn khá nhỏ, rõ ràng được xây dựng để làm hàng xóm với các căn cứ quân sự Mỹ. Một loạt các quán bar và quán giải trí nằm dọc theo con đường chính, cùng một siêu thị tẻ nhạt, nhà nghỉ rẻ tiền, và một cửa hiệu xăm, cửa hàng bán rượu, và một trạm xe buýt với một ánh đèn neon sáng.

Cowoy quay xe 180 độ, ngay giữa thị trấn.

"Anh đang làm gì vậy? Căn cứ ở hướng khác cơ mà."

"Chỉ là linh cảm thôi"

"Nhưng-"

"Toàn bộ chuyện này-lái xe trên đường mà không thể liên lạc được với ông Private Marshall trên điện thoại-là một chuyện lạ, phải không?" Anh sử dụng một cuốn sổ liên lạc của anh với Lầu Năm Góc xác định vị trí của cha Andy. Pvt. David Marshall, đang ở căn cứ quân sự Plainfield, New Hampshire.

Plainfield không hẳn là căn cứ quân sự. Trên thực tế, nó ngược lại. Những người đàn ông ở Plainfield sẽ chịu án phạt ngắn tương đương với án tù. Và theo một người bạn của Cowboy ở Lầu Năm Góc, David Marshall có khá nhiều tội. Ông ta có một danh sách dài cả dặm, đầy những tội không nhẹ như quấy rối tình dục và sự dụng bạo lực quá mức trong việc đối phó với thường dân.

Khi Cowboy gọi đến Plainfield, họ nói rằng Private Marshall không thể nói chuyện. Anh thậm chí còn nhận được câu trả lời không mấy thân thiện từ đầu dây bên kia để xác minh nếu người đàn ông đó vẫn còn tại căn cứ. Tuy vậy, từ giọng nói trong cuộc gọi, anh ngờ rằng Marshall già hiện đang trong nhà giam-hoặc bị biệt giam.

Nếu như Private Marshall đang ở Plainfield, nếu như Andy trông thấy ông ta, sẽ rất khó để hình dung được ông ta sẽ phản ứng ra sao khi đối mặt với cậu con trai ông ta đã bỏ rơi 12 năm trước. Sẽ không có nhiều những nụ hôn hay những cái ôm ấm áp, nó còn hơn cả chắc chắn.

Cowboy đưa xe vào bãi đậu đầy ổ gà bên cạnh trạm xe buýt.

"Anh có nghĩ rằng cha của Andy sẽ chẳng muốn làm bất cứ điều gì với cậu bé" Melody suy đoán chính xác. "Nhưng anh có thật sự nghĩ rằng Andy sẽ có đủ tiền để mua vé xe buýt rời khỏi đây không? Cậu bé có lẽ đã tiêu hết tất cả trên đường từ Appleton đến đây."

"Anh nghĩ thằng bé thậm chí còn không đủ tiền để mua bữa tối cho mình, nhưng trạm xe buýt ấm áp và khô ráo. Thằng bé có thể ở lại suốt đêm nếu cần. Thằng bé có thể ngủ trên một trong những băng ghế nếu như giả vờ rằng đang chờ xe buýt."

Cô cố gắng nhìn rõ anh trong bóng tối mờ ảo khi anh đạp phanh và tắt động cơ.

"Nghe như thể anh đang nói từ kinh nghiệm bản thân vậy."

Cowboy nhìn chằm chằm vào mắt cô. Cảm nhận như thể đã cả triệu năm kể từ khi họ cùng chia sẻ một nụ cười. Chuyến hành trình từ Massachusetts diễn ra trong im lặng. Thực tế, toàn bộ ngày hôm nay cực xa với nụ cười mà anh biết. "Anh nghĩ có lẽ em hiểu anh hơn một chút rồi đây."

"Chính xác anh đã bỏ trốn bao nhiêu lần khi còn là một cậu bé?"

"Anh không biết-anh không đếm. Điều ngu ngốc là, không ai thật sự nhớ đến anh. Vậy nên anh cuối cùng cũng ngừng bỏ trốn. Anh nhận ra rằng anh có thể đánh dấu sự hiện diện của mình với cha mẹ bằng cách ở lại quanh họ."

Melody di chuyển trong ghế ngồi. "Nhưng anh đã bỏ trốn lần nữa khi anh 16 tuổi, phải không? Anh nói với em là anh đã đi xem một cuộc đua bò và không trở về nhà."

"Đó không phải là bỏ trốn. Đó là việc trưởng thành và rời khỏi nhà." Anh cười se sắt. "Yeah, có lẽ không hẳn là trưởng thành. Anh vẫn không chắc là anh đã từng làm vậy."

"Em nghĩ anh đã làm rất tốt." Đôi mắt cô dịu dàng trong ánh sáng đang mờ đi nhanh chóng, và Cowboy bất ngờ biết chắc chắn rằng tất cả những gì anh phải làm là kéo cô về phía trước và cô sẽ để anh hôn cô. Mặc cho những gì cô đã nói về sự hiểu lầm và sai lầm, với rất ít nỗ lực từ phía anh, cô vẫn sẽ thuộc về anh.

Anh không thể hình dung được nó. Chắc chắn Andy đã chết, nhưng ngay cả khi thằng bé còn sống. Cowboy đã chứng minh rằng mình là người vô trách nhiệm và không có khả năng đối phó

với một đứa trẻ. Nó thật vô nghĩa. Anh đưa tay ra và anh sẽ có cô?

Những gì anh làm đã khiến cô muốn đặt ra khoảng cách giữa họ. Anh chỉ là không cố ý.

Có lẽ nó chỉ dựa trên sự thoải mái, sự chia sẻ nỗi đa-hay hy vọng. Hay quý thật, có thể nó chỉ là trí tưởng tượng của anh. Anh muốn sớm tìm ra cách hôn cô lần nữa, bằng cách hạ miệng anh xuống cô và...

Thật buồn cười. Giờ đây, anh sẽ đánh đổi bất cứ thứ chết tiệt gì để có cơ hội cuốn người phụ nữ này vào vòng tay và đánh mất mình trong nụ hôn ngọt ngào của cô. Nhưng lúc này, dù cho anh có muốn vòng tay cô quanh anh đi nữa, anh cũng sẽ phải từ bỏ niềm vui đó. Họ đến đây với hy vọng tìm thấy Andy. Anh nên đi tìm cậu bé, chứ không phải là hôn Melody.

Nhưng Chúa ơi, anh muốn hôn cô. Anh muốn đắm mình trong đại dương xanh thẳm trong mắt cô, tự hỏi sẽ dễ chịu ra sao khi cô sẵn sàng cho anh, sẽ thỏa mãn đến đâu khi cô sẵn sàng lại chấp nhận...

"Chúng ta đang trì hoãn." cô nói với anh, phá vỡ ma thuật "Chúng ta nên vào trong."

Cowboy gật đầu, nhận ra mình đang nắm chặt vô lăng khiến những ngón tay trở nên trắng bệch. Anh gỡ tay mình ra. "Anh biết". Anh đang trì hoãn. Sự thật là, anh rất sợ đi vào trạm xe buýt và thấy rằng linh cảm của mình sai. Anh sợ toàn bộ chuyện đi này chỉ là kết quả của sự ảo tưởng và Andy đang thật sự đang nằm dưới mỏ đá.

Melody tháo dây an toàn của mình, "Em sẽ đi. Anh ở lại đây."

Cowboy khịt mũi. "Anh không nghĩ vậy."

Anh giúp cô ra khỏi xe, và khi anh đóng cửa lại, cô luồn tay mình vào tay anh. Anh đã ở trong vài nhiệm vụ khó khăn từ khi anh trở thành lính SEAL, nhưng đây là lần đầu tiên anh có một bàn tay để nắm lấy khi anh hồi hộp.

Và cũng thật kỳ lạ, anh vui mừng chào đón nó, mừng vì có cô ở đây.

"Làm ơn, Chúa ơi. Hãy để cậu bé có ở đó" Cô thì thầm khi họ bắt đầu tiến về phía cửa.

"Nếu thằng bé ở đây" Cowboy nói với cô "đó sẽ là đặc ân đối với anh. Đừng để anh giết thằng bé."

Cô siết chặt tay anh. "Sẽ không đâu"

Anh hít sâu một hơi, đẩy cửa và họ cùng nhau bước vào trong.

Đó là một trạm xe buýt kiểu cũ. Mùi khói thuốc lá và nước tiểu không thể hoàn toàn che đậy được bằng mùi hương ngọt ngào của nước xịt phòng. Các bức tường ẩm đăm với tông màu be và gạch lát sàn công nghiệp nhạt nhẽo đã nứt và sứt mẻ ở vài nơi, để lộ ra lớp bê tông hình tam giác cấu bên dưới.

Nhà vệ sinh nam treo biển không sử dụng được-sử dụng phòng bên cạnh quầy vé. Quầy đồ ăn nhanh đã đóng cửa vĩnh viễn, thay vào đó là máy bán hàng tự động. Những chiếc ghế nhựa cứng màu cam và vàng đã có từ lâu mờ đi bởi hàng ngàn ngón tay cấu bẩn.

Và Andy Marshall, một cái bóng chán nản, đang ngồi trên một trong số đó, vai trùng xuống, khuỷu tay đặt trên đầu gối, vùi trán vào lòng bàn tay.

Sự nhẹ nhõm găm lên bên tai Cowboy. Nó khiến cho trạm xe buýt, và cả thế giới dường như thay đổi, nghiêng lại về trục cũ.

Sự nhẹ nhõm theo sau bởi một luồng băng giá của sự tức giận. Tại sao Andy lại có thể làm điều này. Khốn nạn!

Anh đã lo lắng muốn bệnh!

"Jones" Anh quay lại và nhìn xuống đôi mắt Melody đang ngập đầy nước. Nhưng cô chớp mắt, đẩy chúng lại khi cô mỉm cười với anh. "Em nghĩ thằng bé đã bị trừng phạt đủ rồi." Cô nói như thể cô có thể đọc được suy nghĩ của anh. Như thể tất cả những điều anh cảm nhận đều đang hiển hiện trên mặt.

Cowboy gật đầu. Rõ ràng hy vọng thằng bé sẽ được kéo ra khỏi anh mà không bị bất tỉnh.

"Anh sẽ gọi cho Tom Beatrice" anh nói với Melody, biết rằng anh phải cố gắng lấy lại trạng thái cân bằng trước khi đối mặt với thằng bé. "Anh cũng muốn gọi cho Harvard. Nói với cậu ấy là chúng ta đã tìm ra Andy còn sống."

Cô nắm lấy tay anh đến phút cuối. "Gọi cả cho Brittany nữa, được chứ? Làm ơn?"

"Anh sẽ gọi." Anh đi đến chiếc điện thoại công cộng trả tiền, ấn mạnh vào những con số và quan sát Melody tiếp cận Andy.

Cô ngồi xuống bên cạnh cậu bé, và thậm chí thằng bé còn không nhìn lên cô. Cowboy đứng quá xa để có thể nghe thấy những gì cô nói, nhưng Andy không có vẻ ngạc nhiên bởi sự hiện diện của cô.

Anh quan sát họ nói chuyện khi anh thực hiện các cuộc gọi của mình. Tom đã thầm cảm ơn. Harvard đã ra ngoài, và Cowboy để lại tin nhắn cho cha anh. Britaany khóc và nguyên rửa cậu bé cho sự ngu ngốc của cậu trong cùng một hơi thở khi cô cảm ơn Chúa vì đã giữ cậu bé an toàn.

Khi Cowboy gác máy, Andy thận trọng nhìn về phía anh. Khuôn mặt nhợt nhạt của thằng bé gợi anh nhớ đến hình ảnh kinh khủng khác mà anh đã nghĩ rằng mình trông thấy ở 175 feet sâu dưới bề mặt của mỏ đá.

Khuôn mặt Andy trông khá hơn nhiều so với đôi mắt cậu bé.

Và chỉ có thế, sự giận dữ của Cowboy nhạt dần. Thằng bé còn sống. Yeah, anh đã tạo nên một loạt các sai lầm, nhưng Cowboy đang nói với ai đây chứ? Anh đã tạo nên hàng loạt sai lầm trong đời mình.

Bắt đầu từ bảy tháng rưỡi trước trong phòng tắm chiếc 747 cùng Melody. Với chỉ một ý nghĩ, anh đang cá cược với số phận và thua-và hủy hoại cuộc đời cô.

Cô nhìn lên anh khi anh tới gần, và anh có thể thấy sự lo lắng hiển hiện trong mắt cô.

Anh cố gắng mỉm cười trấn an cô, nhưng nó không hơn gì một cái nhăn mặt. Chúa trên cao, anh mệt quá, nhưng anh thậm chí không thể chậm lại. Anh còn 90 phút lái xe về Appleton trước khi nghĩ đến chuyện leo lên giường.

Leo lên giường Melody.

Nếu cô để anh làm vậy. Quý thật, nếu anh để bản thân mình làm vậy, biết điều chắc chắn rằng anh không thể làm cha của bất cứ ai.

Anh cười thầm và khinh bỉ chính mình. Yeah, phải rồi. Giống như anh đã khiến Melody khổ. Cho dù nó thoải mái, tình yêu đích thực hay đơn thuần là ham muốn đã cuốn cô vào vòng tay anh, anh cũng sẽ không thể đẩy cô đi. Không trong kiếp này.

"Cháu xin lỗi" Andy nói trước khi Cowboy có thể ngồi xuống.

"Yeah" Cowboy nói với cậu bé "Chú biết. Chú rất vui vì cháu không sao, cậu bé."

"Cháu đã nghĩ là cha cháu có thể được như chú." Andy đá đá vào chân kim loại của chiếc ghế. "Ông ấy không phải."

"Chú ước là cháu nói trước với chú kế hoạch của cháu." Cowboy mừng là anh đã gọi điện thoại trước. Giọng anh nghe không chút nào khắc nghiệt hay run lên vì giận dữ. "Chú sẽ đi với cháu."

"Không, chú sẽ không đi." Cậu bé nói không chút đau khổ hay oán giận. Nó chỉ đều đều, âm thanh của sự vô cảm vô vọng "Chú không tin lúc cháu nói cháu không phá hoại căn nhà đó."

"Yeah" Cowboy nói. Anh hắng giọng. "Xem này, Andy, chú nợ cháu một lời xin lỗi về chuyện đó. Giờ chú đã biết cháu không làm điều đó. Dĩ nhiên rồi, dù đã muộn. Tuy vậy, chú vẫn hy vọng cháu tha lỗi cho chú."

Một ngọn lửa nhỏ sáng lên trong mắt Andy "Chú biết là cháu không...?"

"Brittany tin cháu" Melody nói với cậu bé "Và chị ấy đã tìm ra cách chứng minh cháu nói thật. Thông tin tài khoản từ máy tính của chị ấy sẽ cho thấy một người nào đó-là cháu-đã sử dụng mạng tối hôm đó. Và mặc dù nó không đủ là một chứng cứ ngoại phạm hợp pháp trước tòa, nó sẽ thuyết phục được Tom Beatrice rằng ông ấy đã bắt nhầm người."

"Brittany tin cháu huh?" Andy nhìn sững sốt "Trời đất, đã có lúc cô ấy sắp tổ chức một buổi hành quyết cơ đấy." Cậu bé nhìn lên Cowboy và vươn đôi vai gầy "Dù vậy có lẽ cháu cũng có lỗi. Cháu đã vào ngôi nhà đó hai tuần trước đây. Một trong những cánh cửa sổ trên lầu bị mở. Cháu biết căn nhà đó bỏ hoang, vậy nên cháu leo lên và trèo vào trong. Tuy nhiên, cháu không làm hư hại thứ gì, và cũng không ăn cắp thứ gì. Cháu chỉ xem thôi."

"Và chạm vào mọi thứ" Cowboy thêm vào.

Andy tròn tròn mắt "Yeah. Cháu đã để lại dấu vân tay khắp nơi. Ngu ngốc làm sao. Ai đó chắc hẳn đã trông thấy cháu vào đó và nói với Alex Parks. Thành đó đã phun sơn và đập vỡ cửa kính và gương và mọi thứ. Nó nói với cháu gặp nhau ở khu mỏ đá. Nó nói với cháu là cháu sẽ phải rời khỏi thị trấn. Nó nói với cháu là đã đặt phòng cho cháu ở trại cải tạo." Cậu bé mỉm cười dứt khoát. "Cháu dọa nó sợ gần chết khi nhảy xuống mỏ đá."

"Cháu khiến tất cả mọi người sợ muốn chết."

"Nó thật ngu ngốc, làm một việc nguy hiểm như thế" Melody quở trách cậu bé nóng tính. "Cháu thật sự có thể bị chết đuối."

Andy ngo nguây trong ghế ngồi của mình. "Yeah, giống như tất cả mọi người đã quên mất cháu. Như thể bất cứ ai trên đời này chết tiệt có quan tâm ấy. Cha cháu không-chắc chắn luôn.

Cô biết đấy, ông ấy không biết tên cháu. Ông ấy gọi cháu là Anthony. Anthony. Và ông ấy đứng dậy và nói chuyện với cháu trong 5 phút tệ hại đó. Đó là tất cả những gì ông ấy có thể tha cho cháu trong suốt 12 năm qua"

"Quên cha cháu đi." Melody nói dữ dội. "Ông ấy là một lão ngốc. Cháu không cần ông ấy bởi vì cháu có bọn cô đây rồi. Cháu có cô và Brittany và Jones-"

"Yeah, trong bao lâu?" Có những giọt nước lấp lánh trong mắt Andy. Cậu bé không thể giữ lại những cảm xúc đó nữa. Giọng cậu bé run lên. "Bởi vì sau khi sự lộn xộn này qua đi, trợ giúp xã hội, dịch vụ chăm sóc sẽ kéo cháu khỏi nhà Romanellas nhanh đến mức cháu thậm chí sẽ không có thời gian để chào tạm biệt."

"Chúng ta sẽ không để họ làm thế." Melody nói "Cô sẽ nói với Vince Romanella và-"

"Cô sẽ nói gì với ông ấy?" Andy chế nhạo. "Nhận nuôi cháu? Đó là thứ duy nhất có thể giữ cháu lại. Và cháu chắc chắn nó sẽ kết thúc mọi điều tốt đẹp." Cậu bé lắc đầu, chửi thề. "Cháu cược là Vince đã đóng gói đồ đạc của cháu rồi."

"Ai đó ở dịch vụ xã hội sẽ phải cho cháu một cơ hội thứ hai." Cowboy nói. "Alex Parks là kẻ cần phải được ném vào quân đội vì chuyện này, không phải cháu."

Andy quệt nhanh những giọt nước mắt "Chú quan tâm cái gì? Chú sẽ rời thị trấn trong vài tuần nữa!"

Cowboy không biết phải nói gì. Đứa trẻ này nói đugns. Anh sẽ không ở lại. Anh là lính SEAL. Công việc của anh giữ anh đi khắp thế giới. Ngay cả trong hoàn cảnh tốt nhất, anh cũng thường xuyên bị điều đi. Anh ngước lên, và Melody cố gắng để không đáp lại ánh mắt anh.

"Cháu không biết tại sao chú lại nóng lòng kết hôn với cô ấy" Andy nói tiến, chỉ ngón tay về phía Melody. "Khi mà chú chỉ có thể trông thấy cô ấy và em bé vài lần mỗi năm. Cha cháu có thể là một gã ngốc, nhưng ít nhất ông ấy không giả vờ mình đã làm bất cứ điều gì ngoài việc cho cháu một cái tên khi kết hôn với mẹ cháu."

Melody đứng dậy. "Cô nghĩ chúng ta tốt nhất nên đi thôi." cô nói "Muộn rồi."

"Cô biết đấy, Ted Shepherd rất thích cô." Andy nói với Melody.

"Andy. Cô đã thay đổi chủ đề rồi." Giọng Melody có vẻ căng thẳng. "Chúng ta cần phải đi, và chúng ta cần phải dừng chuyện này lại ngay bây giờ."

Andy quay sang Cowboy. "Cái ông mà cô ấy đang làm việc cho đã sẵn đón cô ấy. Chú không biết đúng không? Ông ấy cũng có tiền nữa. Ông ấy có thể lo cho cô ấy và cả em bé, không vấn đề gì cả. Brittany nói ông ấy sẽ trở thành thống đốc một ngày nào đó. Nhưng chỉ cần chú ở đây, cô ấy sẽ không có cơ hội nào để bắt đầu với ông ấy được. Và nếu chú kết hôn với cô ấy-"

"Về nhà, Andrew." Melody nói với giọng điệu cô sử dụng khi cô đã đến giới hạn của mình.

CHƯƠNG 13

"Lớp học mang thai của em sẽ bắt đầu tối nay" Brittany đang trong phòng ăn, lục lọi các ngăn kéo tủ tìm kiếm thứ gì đó. "Bảy giờ. Tại bệnh viện. Phía Tây Lounge"

Melody dựa lưng vào ghế bàn ăn, nhận ra Jones đang quan sát cô từ phía bên kia căn phòng. Lớp học mang thai. Chúa ơi. Gần 6 giờ rồi. Cô gần như không đủ thời gian để tắm. "Britt, Em mệt lắm, em chỉ muốn ở nhà thôi."

Brittany ngừng lại đủ lâu để thò đầu qua cánh cửa "Abigail Cloutier có danh sách chờ dài cả dặm trong lớp học này. Nếu em không đến, cô ấy sẽ chen tên khác vào chỗ em để trống, và sau đó em sẽ bị kẹt lại cho đến lớp sau mà sẽ không bắt đầu đến tận tháng tới. Em sẽ sinh em bé trước khi em tham gia được nửa số buổi." Cô lại biến mất lần nữa. "Chị sẽ nấu súp đậu trên bếp. Có bánh mỳ nướng trong lò"

"Đợi đã" Melody nói, ngồi thẳng dậy. "Chị không đi với em à?"

"Hộ chiếu của chị đây rồi" Brittany nói đắc thảng. Cô đóng sầm ngăn kéo và đi vào bếp, buộc lại tóc. "Chị cần nó như thẻ ID thứ hai".

"Chị sẽ không đi cùng em, đúng không?" Melody nhìn chị gái mình, cố gắng chiến đấu với cơn hoảng loạn. Nếu như Brittany không đi cùng cô như một người hướng dẫn, vậy là Melody phải đi một mình hoặc...cô không nhìn sang Jones. Cô từ chối việc nhìn thẳng vào Jones.

Tuy nhiên, Britt đang mặc đồ, và rõ ràng không phải đến chỗ Abigail Cloutier. Chị ấy đang mặc một bộ đồ đen, với quần và giày cao gót đen như doanh nhân. Mái tóc vàng được búi thành kiểu Pháp và chị ấy thật sự có trang điểm.

"Em yêu, dịch vụ xã hội đang định đưa Andy trở lại Boston đêm nay. Chị đã gọi điện yêu cầu Vince Romanella và ít nhất 12 nhân viên xã hội khác nhau kể từ lúc Cowboy gọi chiều nay. Có một cuộc gặp lúc 6 giờ ở nhà Romanella." cô nói với họ, quay lại nhìn Jones đang âm thầm dựa vào quầy bếp. "Tôi nghĩ nó sẽ kéo dài khá muộn, vậy thì không, Mel, chị không thể tới lớp học mang thai với em tối nay được."

"Tôi sẽ đi" Jones nói. Melody nhắm mắt.

Brittany cười lớn. "Tôi nghĩ cậu cực kỳ sẵn sàng tình nguyện trở thành người huấn luyện tạm thời."

Chúa ơi, điều cuối cùng Melody muốn là ngồi cùng Jones trong căn phòng với một tá phụ nữ mang thai khác, các cặp vợ chồng. Nhưng đó chưa phải điều tồi tệ nhất. Cô đã trông thấy các lớp học đó trên TV, và tất cả trong số đó đều yêu cầu những phần tập luyện nhất định mà vô cùng gần gũi-những cái chạm nhẹ nhàng-giữa người mẹ-với-người huấn luyện của mình.

Đó rõ ràng là tất cả những gì cô tránh làm với Jones ngay cả trong điều kiện bình thường. Cộng thêm bất kỳ cảm xúc mạnh mẽ nào vào sự khuấy động của niềm đam mê, và cô sẽ đứng trên bờ vực của sự khủng hoảng. Thêm một lần nữa Jones chạm vào cô, và cô sẽ thua.

"Jones, anh trông mệt mỏi hơn em". Melody phản đối, biết rằng bất kể điều gì cô nói, anh cũng sẽ không từ bỏ. Anh chưa bao giờ biết thế nào là bỏ cuộc. Anh chưa bao giờ biết đến bỏ

cuộc từ khi ra đời.

Anh cho cô một nụ cười quanh co. "Em yêu, nó sẽ khó khăn hơn việc lặn xuống sâu 175 feet sao?"

"Không" Melody nhận ra lần đầu tiên kể từ khi anh đến Appleton từ mấy tuần trước, anh đang mặc một chiếc áo thun len.

Cô thật sự đã nghĩ anh không có cái nào. Trước ngày hôm nay, cô đã nghĩ anh không có khả năng cảm thấy lạnh.

"Well, em sẽ đi. Chỉ cần nó không liên quan đến việc hít thở như một cỗ xe tăng, nó sẽ-"

"Dễ như ăn bánh" Melody kết thúc giúp anh với một tiếng thở dài. "Tự mà nói với mình ấy" cô thì thầm.

Anh đứng thẳng lên, sự quan tâm khiến mắt anh tối lại. "Mel, nếu em cảm thấy quá mệt để đi, anh sẽ đi thay em. Anh có thể ghi chép và ngày mai anh sẽ nói lại với em tất cả những thứ em đã bỏ qua."

Anh đang nghiêm túc. Anh trông nhếch nhác, nhưng anh sẵn sàng giúp cô bất cứ điều gì có thể, và nó thật cảm động. Cô cố gắng nhìn đi chỗ khác. Khi nhắc đến Jones, cô không nên suy nghĩ những từ như 'cảm động'.

Nhưng cảm anh lún phún những sợi râu vàng, và dù trông anh kiệt sức đến tận xương tủy, và trông như thể anh nên ngồi xuống thay vì đứng, anh trông...không thể phủ nhận rằng cực kỳ đáng cảm động. Melody không thể không liếc nhìn anh, và anh nở một nụ cười mệt mỏi. Cô biết anh đủ nhiều để tin rằng anh sẵn sàng và vui lòng chạy 10 dặm nếu được yêu cầu. 20 dặm nếu cô yêu cầu.

Brittany vượt lại áo khoác. Túi xách của cô để ở cửa, và cô cầm nó lên. "Nếu em không đi, thì gọi cho Abby ngay đi." chị gái nói với cô.

Melody nhắm mắt. "Em sẽ đi." Cùng Jones. Ôi Chúa ơi. Cảm giác sợ hãi bóp ngọt cô. Thực tế, nỗi sợ hãi đang khiến dạ dày cô nhộn nhạo, như thể đang đi tàu lượn siêu tốc.

Brittany mở cửa, nhưng dường như đang suy nghĩ, cô quay lại "Oh, nói để em biết, chị đang định chuẩn bị các thủ tục giấy tờ để nhận nuôi Andy."

Melody gần như ngã khỏi ghế. "Cái gì?"

"Em nghe rồi đó."

"Chị không thể đang nghiêm túc."

Brittany giận dữ. "Nếu em có thể là một người mẹ đơn thân. Chị cũng có thể. Và không phải như chúng ta không có tới 4 phòng ngủ trống trong căn nhà này."

Melody lắc đầu. "Em không chỉ trích chị." Cô nói với chị gái. "Em chỉ...ngạc nhiên. Vài tuần trước, Tên Andy là cái tên viết ngược của Satan."

"Phải, đúng vậy, nhưng đó là trước khi chị biết cậu bé."

"Britt, chị không thật sự biết Andy Marshall" Melody phản đối. "Ý em là, chị có thể nghĩ rằng

chị hiểu, nhưng-"

"Chị biết tất cả những gì chị cần biết." Brittany nói khẽ. "Chị biết rằng ngay bây giờ điều đứa trẻ đó cần hơn bất kỳ điều gì khác trên đời là ai đó yêu thương nó, muốn nó, thật sự muốn nó. Chị biết thằng bé không hoàn hảo. Chị biết thằng bé sẽ khiến chị đau đầu về những chuyện không thể tưởng tượng nổi, nhưng chị không quan tâm. Chị không quan tâm! Bởi vì em biết gì không? Ý nghĩ rằng cuộc đời chị không có đứa trẻ đó ở bên...well, nó chỉ là lạnh lẽo-như thể mùa xuân không bao giờ trở lại nữa. Chị đã suy nghĩ về điều đó rất lâu và rất nghiêm túc. Chị thật sự muốn thằng bé, Mel."

"Sẽ không thật sự dễ dàng thông qua bộ máy hành chính quan liêu đâu" Melody cảnh báo. "Một người phụ nữ độc thân cố gắng nhận nuôi một đứa trẻ chuyên gây rối...Em có thể hình dung ra việc dịch vụ chăm sóc xã hội sẽ quyết định thằng bé cần một người cha mạnh mẽ và chị sẽ thua."

"Thậm chí nếu không thế" Brittany nói với cô. "Ít nhất thì Andy cũng sẽ biết rằng ai đó muốn nó. Ít nhất thì chị có thể cho thằng bé điều đó."

Melody đứng dậy và ôm chị gái mình. "Chị đi đi và chiến đấu vì thằng bé." cô thì thầm, nước mắt chực rơi.

Và rồi Brittany đi, để cô lại một mình trong bếp với Jones. Jones và đôi mắt xanh lá đầy bão tố của anh.

"Anh tốt hơn nên đi tắm và thay đồ nếu chúng ta định ra ngoài." anh nói.

Cô gật đầu. "Em cũng vậy"

"Em có chắc là không muốn mình anh đến đó không?" anh hỏi.

Melody chẳng còn chắc về bất cứ điều gì nữa. "Lớp học chỉ có tiếng rười rỗi" cô nói với anh.

"Nó sẽ kết thúc trước khi chúng ta nhận ra."

Cô hy vọng thế.

Jones đang tự lấy một tách cafe khi Melody quay lại từ phòng vệ sinh nữ. Abby Cloutier, người hướng dẫn mang thai, mất 10 phút để đi vệ sinh-một điều nhất định có trong một lớp học đầu những người phụ nữ đang mang thai."

Cho đến giờ, họ đã ngồi trên ghế trong một căn phòng tối và xem những bộ phim tập trung vào chủ đề sinh đẻ. Cô hầu như không thể tập trung với Jones ngồi ngay cạnh cô. Anh là một sự sao nhãng cực kỳ. Anh có mùi thật tuyệt và trông còn tuyệt hơn.

Nhưng anh không chạm vào cô.

Không hề.

Jones mỉm cười khi lắng nghe một người đàn ông khác nói. Anh đứng trong nhóm cùng năm người đàn ông, hầu hết trong số họ đang tự lấy cho mình vài chiếc bánh quy từ chiếc bàn bày đồ ăn nhẹ. Anh mặc quần kaki và áo phông có cổ trong dịp này, với mái tóc được buộc gọn theo kiểu đuôi ngựa phía sau gáy, cằm anh mới được cạo, anh trông không thể đẹp trai hơn thế.

Tuy nhiên, dù cho anh có mặc đồ gần giống những người khác, anh trông vẫn nổi bật trong đám đông.

Anh trông cũng sẽ vẫn tuyệt trong bộ đồng phục trắng của mình.

"Đó có phải anh chàng Hải quân SEAL của cô không?" một giọng nói phía sau Melody hỏi. Cô quay lại trông thấy Janette Dennison, một trong số những người bạn trung học của Brittany đang mang thai đứa thứ tư. Janette nhìn chăm chăm Jones ngang qua căn phòng. "Chúa ơi, anh ấy còn hơn cả Hank Forsythe!"

Hank đang sở hữu phòng tập gym của địa phương. Vợ anh ta, Sandy, đang mai thai đứa đầu tiên.

"Jones cao hơn" Melody chỉ ra.

"Trung úy Jones của cô cao hơn" Janette phản đối. "Trung úy Jones của cô thật...không thể tưởng được, Mel. Cô không nhận thấy mỗi người phụ nữ ở đây đều nhìn cô như thể cô vừa trúng số sao?"

Melody có nhận thấy. Nhưng cô cũng biết sự ghen tị của mọi người sẽ nhanh chóng mờ đi ngay khi họ biết chính xác một lính hải quân SEAL làm gì để kiếm sống. Cô đã nghe nhiều phụ nữ trong phòng phàn nàn khi chồng của họ phải bay đi công tác đến Boulder hay Los Angeles hay Seattle trong nhiều ngày, thậm chí đôi lúc là một tuần, hoặc hơn.

Họ không biết mình đã may mắn thế nào. Chồng họ không phải nhảy dù khỏi máy bay hay nhảy từ những chiếc trực thăng đáp thấp xuống đại dương khi đang nằm trong lãnh thổ của quân địch. Chồng họ mang theo cặp táp, không phải súng tiểu liên. Công việc của họ không khiến họ bị nguy hiểm về thể chất. Chồng họ sẽ luôn trở về an toàn và lành lặn. Không có lý nào họ sẽ về nhà trên cáng cứu thương, máu chảy từ vết thương do đạn bắn, hoặc, tệ hơn, bên trong một chiếc túi đựng xác.

"Anh ta thật sự đã giải cứu cô từ Đại sứ quán cô bị giữ làm con tin sao?" Janette hỏi. "Nó thật lãng mạn làm sao."

Melody mỉm cười. Nhưng Janette đã sai. Phải, Jones đã cứu cuộc sống của cô. Nhưng anh cũng cứu Chris Sterling và Kurt Matthews. Anh sẽ cứu mạng bất kỳ ai. Đó không phải chuyện cá nhân-đó là công việc. Và vì lý do đó, thực tế việc anh giải cứu cô cũng không hoàn toàn lãng mạn.

Điều Melody thật sự cảm thấy lãng mạn là hình ảnh Jones, trèo lên tường phòng trẻ, treo rèm cửa hoa sắc sỡ in hình thỏ và gấu.

Lãng mạn là ánh mắt kỳ diệu của anh cô đã trông thấy khi anh chạm vào cô và cảm nhận sự di chuyển của con họ.

Lãng mạn là khi Jones lái xe từ nhà đến New Hampshire sau khi họ tìm thấy Andy, đã lén lau những giọt nước mắt nhẹ nhõm từ đôi mắt anh khi anh nghĩ rằng cô không trông thấy.

Lãng mạn là cách anh quan sát cô qua căn phòng-cách anh nhìn chăm chăm cô như bây giờ, như thể cô là người đẹp nhất, người phụ nữ hấp dẫn nhất trên hành tinh.

Mi mắt anh hạ xuống, và cường độ mãnh liệt trên gương mặt anh có chút đáng sợ nếu khoe miệng anh không nhếch lên một nụ cười.

Cô đã trông thấy nụ cười đỏ trước đây. Ở Paris. Và cô biết thực tế rằng Jones có thể có bất kỳ thứ gì anh muốn chỉ với nụ cười đó.

Cô quay đi, má cô đỏ lên nóng ran. Cô không muốn người đàn ông này, cô nhắc nhở bản thân mình. Cô không yêu anh. Chúa giúp cô, cô không muốn yêu anh...

"Các quý ông" Abby Cloutier tuyên bố, "hãy lấy một tấm thảm và một chiếc gối và đi tìm người phụ nữ của các bạn. Chúng ta sẽ có một vài bài tập thở và thư giãn đơn giản trước khi bắt đầu."

Quanh phòng, Jones kiên nhẫn chờ đợi cơ hội để lấy một tấm thảm. Như thể cảm thấy Melody đang quan sát anh, anh ngược lên nhìn cô lần nữa và mỉm cười. Đó là một nụ cười thăm dò, nụ cười hối lỗi, như thể anh biết việc anh đến và ý nghĩ anh sẽ chạm vào cô khiến cô sợ hãi.

Sợ hãi và phấn khích.

"Các quý ông, hãy ngồi xuống thảm và sử dụng cơ thể mình như một chiếc gối thoải mái để chịu nhất có thể cho người phụ nữ của bạn." Abby tiếp tục.

Jones ngồi xuống thảm và đặt những chiếc gối phía sau phòng, tạo cho họ nhiều sự riêng tư nhất có thể. Không nghi ngờ gì anh đã nhận thức rõ về những ánh mắt tò mò họ sẽ nhận được trong suốt cả buổi tối. Appleton là một cộng đồng khá bảo thủ, và họ là cặp đôi duy nhất chưa cưới trong nhóm, dù một vài cặp đôi trông còn khá trẻ như thể họ đã 'ăn cơm trước kẻng' trước khi làm đám cưới.

Anh ngồi xuống, bắt chước những người khác trong lớp khi duỗi đôi chân dài của mình để cô ngồi nép vào anh, như thể họ đang cưỡi xe trượt tuyết.

Biết rằng sẽ còn tồi tệ hơn nếu cô đứng đó và há hốc miệng nhìn anh như một con cá mắc cạn.

Melody hạ mình xuống sàn, ít nhất theo cách này, cô sẽ giữ mình quay lưng về phía anh. Ít nhất theo cách này, anh sẽ không trông thấy cô đỏ mặt và hai má nóng ran. Ít nhất theo cách này, cô sẽ không phải nhìn vào đôi mắt anh hay ngẩn nhìn môi anh cong lên một nụ cười. Ít nhất theo cách này, cô sẽ không bị cám dỗ để làm điều gì đó ngu ngốc, chẳng hạn như hôn anh.

Cô rụt rè nhích người quay lại, chạm vào phía trong đầu gối anh. "Ôi, em xin lỗi."

"Ồn mà, em yêu. Cứ quay người lại đi."

Cô không dám nhìn anh. "Anh có chắc không? Ở đây ấm hơn một chút, và gần đây em không thật sự nhẹ đầu."

"Mel. Em phải dựa vào anh. Làm cách nào em có thể thư giãn được nếu như em không ngã người xuống?"

Làm cách nào mà cô thư giãn nổi, tựa lưng vào cơ thể quỵến rũ, rần rỏi gợi cảm của người đàn ông này với đôi chân cô kẹp trong chân anh?

"Thôi nào" anh thì thầm. "Anh hứa là nó không tệ đâu."

Tệ không phải điều cô sợ. Cô sợ là nó sẽ quá tốt để cưỡng lại.

"Hãy thư giãn nào, các quý cô." Abby yêu cầu.

Melody nhích vào gần hơn, nhắm mắt lại khi Jones nôn nóng kéo cô lại gần. Quá gần. Anh vòng tay mình quanh cô, lòng bàn tay anh áp lên bụng cô, và cô cảm thấy vừa mất an toàn vừa nguy hiểm khủng khiếp. Cô cảm thấy hơi thở của anh, dịu dàng bên tai cô. Cô cảm thấy nhịp tim anh áp vào lưng cô. Cô không muốn di chuyển, không muốn nói. Cô chỉ muốn ngồi đây, như thế này với anh. Mãi mãi.

Và đó là suy nghĩ hoàn toàn sai trái.

"Chuyện này thật sự khiến em không thoải mái." cô thì thầm. Nó vừa là lời nói dối và vừa là lời nói giảm.

"Xin lỗi-Anh xin lỗi." Anh bỏ tay ra nhưng rồi lại không biết đặt nó vào đâu.

Chúa ơi, giờ thì cô đã làm vậy và khiến anh cũng căng thẳng.

Giọng nói của Abby lơ lửng quanh phòng. Cô ấy đang nói gì đó về việc hít thở, về tầm quan trọng của việc hít sâu và thở ra trước mỗi cơn co thắt. Melody hít sâu bằng mũi, thở nhanh ra miệng, cùng với những người còn lại trong lớp.

Cô cố gắng hết sức để có thể thực hiện theo các bài tập thở nhưng cô biết mà không nghi ngờ chút nào rằng cô hoàn toàn chẳng tiếp thu được gì. Đến sáng mai, cô sẽ chẳng còn nhớ được điều nào trong toàn bộ chuyện này-trừ mùi hương của Jones và cơ thể ấm áp của anh đang ép vào cô và...

"...vuốt lưng cho cô ấy trong khi cô ấy làm điều này." Giọng nói của Abby cắt ngang suy nghĩ của cô. "Thôi nào, các chàng trai, hãy giúp cô ấy cảm thấy tốt hơn đi nào."

"Cuối cùng thì" Jones nói, cố gắng vui vẻ. "Cuối cùng thì anh cũng được xoa lưng co em."

Melody nhắm mắt lại. Không có gì vui vẻ ở đây hết. Cô nhớ lại những cái xoa lưng của anh vô cùng tuyệt. Họ đã khám phá nhau nhiều hơn là chỉ đơn giản là xoa lưng cô với tay anh.

Cô cảm thấy anh đang di chuyển sang phía bên kia mái tóc dài của cô, cảm thấy tay anh đang chạm vào vai cô, những ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp các cơ bắp đang căng thẳng ở lưng trên và cổ. Cô cố gắng tập trung vào hơi thở của mình, nhưng với việc anh đang chạm vào cô như vậy, cô chỉ có thể hít sâu một hơi và thở mạnh.

"Hãy nói với cô ấy rằng cô ấy đang làm rất tuyệt, các quý ông." Abby thúc giục. "Nói với cô ấy là cô ấy đẹp đến nhường nào. Nói với cô ấy các anh yêu cô ấy bao nhiêu. Đừng giữ lại. Hãy nói cho cô ấy biết. Khi cô ấy lâm bồn, cô ấy sẽ cần nghe được tất cả những điều nhỏ nhặt mà các bạn thường cho là hiển nhiên."

"Anh dám nói một lời!" Melody cảnh cáo từ hai hàm răng nghiến chặt.

Tiếng cười khàn khàn của anh làm lay động tóc bên tai cô. "Em đang đùa à?" anh hỏi. "Anh đã không dám mơ về nó. Anh có nghĩa vụ giúp em thư giãn, không phải khiến em căng thẳng hơn. Giờ anh đã biết em khá rõ, Mel-đủ để biết rằng khi em nhìn vào gương, em sẽ không thể thấy những gì anh thấy. Anh nghĩ rằng em đang phát điên, nhưng bây giờ không phải thời điểm thích hợp để tranh cãi về vấn đề này."

"...được gọi là effleurage." Abby vẫn đang nói. "Đó là một từ tiếng Pháp, có nghĩa là vuốt ve nhẹ nhàng và mát-xa. Các quý ông, khi người phụ nữ của bạn lâm bồn, sẽ dễ dịu hơn cho cô ấy nếu bạn xoa bóp nhẹ nhàng bằng chuyển động tròn quanh bụng. Các quý cô, hãy cho anh ấy

biết áp lực như thế nào là vừa phải. Cho anh ấy biết cảm giác tuyệt đến thế nào. Đừng e ngại."

Melody nhắm chặt mắt khi những ngón tay dài của Jones vuốt ve bụng cô. Bằng cách nào đó anh biết chính xác phải chạm vào cô như thế nào. Quan sát bàn tay mạnh mẽ đang chạm vào cô vô cùng tinh tế, nhẹ nhàng cũng đủ để khiến cô chóng mặt.

"Nó ổn chứ?" anh hỏi "Anh làm có đúng không?"

Cô gật đầu. Đúng không hoàn toàn là những gì anh đang làm.

"Lưng em cảm thấy thế nào?" anh hỏi, len tay kia vào giữa họ và xoa bóp lưng cô. "Chỗ này em luôn thấy đau nhất, phải không?"

Cô gật đầu lần nữa, không thể thốt nên lời.

"Có phải em đang tập trung thở không?" anh hỏi, giọng anh nhẹ nhàng và mềm mại trong tai cô "Như anh biết, thì em không phải. Em đang nghĩ về một cái gì đó hoàn toàn khác-về Brittany và Andy, về những gì đang xảy ra tại nhà Romanella. Em luôn nghĩ ngợi và lo lắng về ai đó khác, nhưng ngay bây giờ, em nên ngừng suy nghĩ và chỉ tập trung vào bản thân mình. Thư giãn và thở và chỉ là đẩy những thứ khác ra." Anh cười nhẹ. "Anh biết nó khó bởi vì chính là vấn đề em muốn đẩy đi nhất, phải không?"

Sai. Jones đã sai. Anh thật sự, thật sự đã sai. Melody nhận ra rõ ràng một cách bất ngờ là cô không muốn đẩy anh đi. Cô đã cố, nhưng anh quá kiên nhẫn, bền bỉ, và bằng cách nào đó, cách này hay cách khác, trong vài tuần qua, anh đã đi từ người tình cũ và gần như xa lạ đến bạn thân. Anh đã kiên nhẫn và anh để cho cô thấy rằng mặc dù anh sẽ không bao giờ được gọi là người bình thường, đó là một phần con người anh như anh có thể ngồi trên hàng hiên nhà, nói chuyện và ngắm hoàng hôn. Anh đã dành thời gian của mình và kể với cô câu chuyện về cuộc đời của cậu bé từng là anh, về quãng thời gian khôn lớn, vậy nên cô cảm thấy dễ hình dung hơn về anh, về lý do tại sao anh lại làm những gì anh đã làm. Và cách anh dạy dỗ Andy đã nói với cô nhiều hơn về người đàn ông mà anh muốn trở thành.

Anh là kiểu đàn ông mà cô có thể yêu.

Kiểu đàn ông mà cô sẽ yêu.

Giờ đây anh đã biết về em khá rõ, anh đã nói vậy. Nếu anh biết về em... Anh không biết cô. Và cô biết anh.

Oh, cô không hoàn toàn hiểu anh. Ngay cả khi cô dành phần còn lại cuộc đời cô cùng anh, vẫn sẽ có những bí mật cô biết rằng anh sẽ không bao giờ chia sẻ với cô. Và ngay cả những phần của anh mà cô đã biết, cô cũng không hoàn toàn hiểu. Nhu cầu khi anh muốn mạo hiểm mạng sống của bản thân, để trở thành lính SEAL. Nhưng dù vậy, cô vẫn không hiểu được, cô chỉ có thể đánh giá cao điều đó. Và Chúa biết anh rất giỏi trong những việc mình làm.

Cô đã bắt đầu tin rằng nếu anh kết hôn với cô, anh sẽ gắn bó với cô-trong phần còn lại cuộc đời anh, nếu cần biết, nếu như anh thề nguyện, anh sẽ không bao giờ phá vỡ nó. Anh có sức mạnh và lý trí để giữ đúng những gì anh nói, không quan trọng nó khó khăn đến đâu.

Nhưng liệu nó có đủ đối với cô? Biết rằng anh đến với cô không phải bởi tình yêu, chỉ bởi trách nhiệm? Liệu có những tình cảm của cô dành cho anh có đủ mạnh để duy trì họ?

Cô không nghĩ vậy.

Cô biết anh thích cô. Và mặc dù cô không thể hoàn toàn tin điều đó, anh dường như ham muốn cô. Nhưng trừ khi anh yêu cô, thực sự yêu cô, cô không thể kết hôn với anh. Liệu cô có thể không?

"Mel, em lại đang căng thẳng rồi." Jones thì thầm. "Thả lỏng nào. Dù em đang vật lộn với thứ gì, chỉ cần để nó đi, vứt nó đi."

"Hết giờ" Abby tuyên bố. "Buổi tiếp theo sẽ tập bài mới, vậy nên hãy đặt thảm và gối về đúng chỗ. Tuần tới, chúng ta sẽ học thở và thư giãn, vậy nên, hãy đọc qua những cuốn sách của các bạn-nó sẽ tiết kiệm thời gian của chúng ta. Các quý cô, hãy nhớ thả lỏng và thư giãn."

Jones giúp Melody đứng dậy. Anh đang nắm tay cô, nhưng cô giật tay lại, sợ anh bằng cách nào đó sẽ biết được sự thật kinh khủng khi anh chỉ cần chạm vào cô. Cô sẽ làm những điều mà cô thề là sẽ không làm. Cô sẽ yêu anh. Cô sẽ bị phá hủy.

Có những bóng mờ chớp chớp trong mắt anh, anh trông mệt mỏi như cô vậy. "Em sẽ không bao giờ có thể thư giãn khi ở gần anh, phải không?". Đó là một câu hỏi tu từ, và anh không chờ cô trả lời. "Thật ngốc khi nghĩ rằng anh có thể trở thành người huấn luyện cùng em. Nào, chúng ta hãy đưa em về nhà. Em trông mệt mỏi quá."

Anh cẩn thận để không chạm vào cô lần nữa khi anh mở cửa cho cô. Và anh chủ động im lặng trên suốt quãng đường về nhà.

Và không chờ cho đến lúc họ lái xe vào đường chính khi Melody tập trung tất cả dây thần kinh của cô để nói chuyện.

"Jones, em xin lỗi. Em...um..." Cô có thể nói gì đây? Em yêu anh? Cô không chắc cô có bao giờ nói được với anh điều đó. Không một từ nào. Không trong cuộc đời này.

Anh rời mắt khỏi đường và nhìn vào gương mặt cô. "Mel, xem này, anh đang nghĩ về...rất nhiều thứ. Andy. Con chúng ta. Em và anh. Em-điều em muốn và điều em không muốn." Cơ bắp của anh siết chặt. "Cũng như anh."

"Jones-"

Anh ngăn cô nói tiếp bằng cách đưa tay lên. "Anh cần phải nói điều này, vậy nên làm ơn hãy để anh nói. Anh nghĩ rằng làm cha mẹ là kỹ năng cần phải học hỏi rất nhiều. Anh không chắc là anh có thể giúp em nuôi dưỡng con chúng ta."

"Nhưng anh đang quay lại với thực tế rằng anh không muốn đứa trẻ này lớn lên mà nghĩ rằng anh không quan tâm cái chết tiệt gì. Bởi vì anh có quan tâm. Anh có quan tâm." Giọng anh vỡ ra, và anh hít thở sâu, kiềm chế cảm xúc bản thân. "Anh có quan tâm đến thằng bé, nhưng anh cũng quan tâm đến em. Và Andy nói đúng. Nếu em kết hôn với anh, em sẽ không bao giờ tìm thấy ai đó em thật sự yêu thương, ai đó có thể là một người cha thật sự cho con chúng ta."

"Jones-"

"Đừng nói và để anh kết thúc đã. Anh sẽ làm theo thỏa thuận của em, Melody. Em thừa nhận anh là cha đứa bé, cho con một cái tên chính thức, để anh đến thăm con vài lần mỗi năm. Anh cũng sẽ trả tiền nuôi con, nhưng chúng ta không cần đưa luật sư vào chuyện này."

"Anh hắng giọng. "Yêu cần duy nhất là anh có thể ở đó khi con ra đời. Anh không thật sự biết chính xác phải làm gì khi thời điểm đó đến, nhưng không có khả năng chuyện đó sẽ đến trong ba tuần tới. Vì vậy, điều anh sẽ làm là đóng gói hành lý và quay lại trại đóng quân càng sớm

càng tốt. Anh sẽ nộp đơn xin nghỉ thêm vào đầu tháng 12, sau đó chúng ta sẽ vượt qua thỏa thuận này càng sớm càng tốt.”

Melody không nói nên lời. Anh đang chấp nhận thỏa thuận của cô. Anh hoàn toàn chấp nhận, chỉ cần ở đó khi em bé ra đời. Anh đã đầu hàng, từ bỏ, quay đi. Cô gần như không thể tin được. Anh không nhận ra rằng cô đang trên bờ vực đầu hàng?

Nhưng không cần phải lo nữa. Cô đã thắng.

Vậy sao cô lại cảm thấy cô đã thua?

CHƯƠNG 14

Cowboy đứng trên bậc thềm trước hiên nhà, chờ Melody mở khóa cửa trước. Anh muốn đảm bảo cô vào nhà an toàn trước khi quay lại lều. Anh muốn ngủ một chút-đủ để tỉnh táo-và sau đó anh sẽ đóng gói hành lý, qua trạm xăng và tiến vào đường cao tốc, xin ai đó đi nhờ về hướng Boston. Khi đã tới thành phố, anh sẽ lấy vé đến sân bay Logan. Khi mặt trời lên, anh sẽ cất cánh và quay về căn cứ.

Harvard đã nói với anh hầu hết Alpha Squad đã quay lại Virginia. Sau rất nhiều tiếng chửi thề và rên rỉ, FinCOM đã sẵn sàng trao đổi với Joes Cat về buổi tập chống khủng bố. Có vẻ như FinCOM là những giữ quy tắc với sự hiểu biết rằng chương trình sẽ diễn ra trên một thử nghiệm duy nhất.

Mặc dù vậy, chương trình đào tạo kết hợp SEAL/FinCOM sẽ chưa diễn ra cho đến mùa xuân-tháng năm hoặc tháng sáu là sớm nhất.

Điều đó khiến cho Alpha Squad sẽ có thời gian dài để chuẩn bị. Nhưng trong thời gian chờ đợi, dĩ nhiên, họ sẽ đi bất cứ đâu họ muốn trong thời gian đó.

Mặt trăng đang lên phía trên những ngọn cây, và ánh sáng bạc của nó khiến gương mặt Melody mang một vẻ tinh tế như nó vốn thế khi cô đẩy cửa và sau đó quay lại đối mặt với anh. "Chúc ngủ ngon."

"Em biết đấy, em thật sự rất đẹp."

Cô nhắm mắt lại. "Jones, chúng ta kết thúc rồi. Chúng ta đã thỏa thuận. Không cần anh phải-"

"Yeah, anh biết." anh ngắt lời. "Anh nhận ra rằng tại sao anh nói thế. Anh không phải lo lắng thêm nữa về việc em sẽ hoảng loạn và bỏ chạy. Quý thật, anh không thể dừng lại được. Anh có thể nói rằng mặc kệ em nghĩ gì, em vẫn là người phụ nữ quyến rũ nhất anh từng biết."

Cô cố gắng khiến giọng mình có chút bông đùa. "Phải, chắc chắn rồi, anh là lính SEAL. Sau khi dành tất cả khoảng thời gian đó dưới đại dương, không có gì lạ là anh sẽ bị thu hút bởi một người sẽ nhắc anh nhớ về một con cá voi."

Cowboy không cười. "Em biết những điều sẽ nhắc nhở anh về-?"

"Một cái lều xiếc?"

Anh từ chối nỗ lực tỏ ra hài hước của cô. Anh tiếp tục như thể cô chưa nói gì. "Em nhắc nhở anh về lần làm tình nóng bỏng nhất, mạnh mẽ nhất anh từng có trong đời. Mỗi lần trông thấy em, anh nghĩ về điều chúng ta đã làm để khiến em trông như vậy. Anh nghĩ về việc đã khóa mình trong cái phòng tắm đó với em trên chiếc 747. Anh nghĩ về cách em khiến em cảm nhận, về thực tế là lần đầu tiên trong cuộc đời anh, anh thề có Chúa là anh không quan tâm rằng anh không mang bao cao su."

Anh hạ giọng. "Anh nghĩ về cách em hôn anh khi em đạt cực khoái, em đã không khóc. Anh nhìn vào em, Melody, và anh nhớ mỗi cái vuốt ve, mỗi cái chạm nhẹ, mỗi nụ hôn. Anh nhìn em, và tất cả những gì anh có thể nghĩ là anh muốn đến tận tột cùng một cơ hội nữa để làm tình với em như vậy thêm lần nữa."

Melody im lặng, chỉ nhìn chăm chăm anh với đôi mắt mở to.

"VẬY" Cowboy nói. "Giờ thì em biết rồi đấy."

Cô vẫn không nói một lời. Nhưng dù vậy, cô không bỏ chạy.

Anh bước một bước về phía cô, và sau đó thêm bước nữa, và cô vẫn không di chuyển. "Anh có lẽ nên ra khỏi đây-không, anh biết là anh phải ra khỏi đây, nhưng anh nhận ra rằng anh đang cực kỳ thành thật, anh sẽ nói với em rằng anh đã dành tất cả những tuần lễ chết tiết vừa qua để muốn em đến phát điên. Anh muốn em và anh nghĩ là anh cần em, nhưng hôm nay anh nhận ra rằng muốn và cần không giống nhau. Cần sẽ không bao gồm cả tình dục, phải không? Không thật sự. Bởi vì hôm nay anh cần em nhiều hơn bất kỳ ai anh từng, và em ở đó vì anh." Anh gượng ười. "Và em biết gì không? Chúng ta vẫn mặc đủ quần áo trong suốt quãng thời gian đó."

Anh chạm vào tóc cô, chạm và sự mềm mại của má cô. "Nhìn anh" anh nói "Quay lại chuyện của em. Chúng ta đã đạt được một sự hiểu biết, một thỏa thuận. Chúng ta có một tình bạn đơn thuần, và anh vẫn dường như không thể quay đi. Anh vẫn muốn em hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh từng muốn."

Cô run rẩy. Anh biết rõ ràng đến chết tiết rằng hôn cô không phải là một hành vi hào hiệp, lịch lãm, nhưng anh không thể giữ mình không hạ xuống miệng cô.

Cô có vị quá ngọt ngào, quá hoàn hảo. Môi cô rất ngọt, mời gọi một cách tinh tế. Anh kéo cô lại gần hơn và ép cô dựa vào anh. Anh yêu cảm giác về cô bên dưới tay anh, yêu cách cô thở dài và tan chảy vào anh khi anh hôn cô lần nữa sâu hơn, dài hơn, nhưng chậm rãi và nhẹ nhàng.

"Vào trong đi" cô thì thầm. Đôi mắt cô mơ màng và mềm mại khi cô nhìn chăm chăm vào anh. "Làm ơn?". Ngón tay cô quấn quanh mái tóc anh, và cô kéo mạnh đầu anh xuống để hôn anh lần nữa.

Cô đang hôn anh.

Cowboy biết anh nên quay người và bỏ đi. Anh biết chẳng có gì thay đổi cả. Anh vẫn sẽ rời đi vào ngày mai. Nhưng quý thật, có khả năng cô làm điều này bởi vì anh sẽ đi.

Anh miễn cưỡng phá vỡ nụ hôn của cô. "Mel, em có chắc không?"

"Có"

Có. Đó không phải là điều anh cần nghe đến lần thứ hai.

Cô nắm lấy tay anh và kéo anh vào nhà. Cô không nói lời nào khi cô dẫn anh về phía cầu thang lên phòng ngủ.

Cowboy cảm thấy buộc phải lên tiếng. "Em yêu, anh không có cái bao cao su nào cả. Một lần nữa."

Cô nhìn lại anh. "Jones, anh không thể khiến em mang thai được đâu." cô nói "Một lần nữa."

"Tuy nhiên, anh đã đọc về cuộc tranh cãi lớn khi phụ nữ mang thai nên hay không quan hệ trong tháng thứ 8 và thứ 9 của thai kỳ." anh nói với cô. "Những người đồng tình nói trừ khi có nguy cơ cao khi mang thai, còn không thì không vấn đề gì. Bên cạnh đó một số ít người dường như nghĩ rằng quan hệ tình dục không có sự bảo vệ sẽ tăng nguy cơ nhiễm trùng cho em bé."

Cô bước vào phòng mà không cần bật đèn và giờ đang đứng đó dưới ánh trăng, nhìn chăm chăm vào anh. "Thỉnh thoảng, em nghĩ anh hơi quá nhiệt tình với đồng nghiệp cứ đó đây. Ví dụ như, khu vườn của em. Nó trông như thể sẵn sàng cho một mùa đông ở Siberia. Tất cả những gì em thật sự cần chỉ là ai đó nhổ mấy cái cây đã chết và rải ít lớp phủ bên trên." Một nụ cười làm dịu lại những lời cô nói. "Dù vậy, cảm ơn anh đã chăm sóc nó."

"Không có gì. Nhưng phải" anh đồng ý. "Anh chắc chắn đã đọc nhiều hơn những gì anh nên đọc về sự nguy hiểm tiềm tàng trong kỳ mang thai. Tiền sản giật. Chứa ời. Chỉ cần nghĩ về nó cũng khiến anh sợ muốn chết."

Chết tiệt, anh rất lo lắng. Anh muốn cô quá lâu, nhưng giờ tất cả những gì anh có thể làm là đứng đây và nói chuyện. Yada, yada, yada. Anh dường như không thể im lặng. Anh hắng giọng, chống lại sự thôi thúc để hỏi cô về huyết áp của cô. Cô ấy khỏe. Anh biết cô khỏe. Trừ việc ốm nghén không ngừng cô đang bị, thì cô khỏe mạnh. Melody không phải người có nguy cơ cao khi mang thai. Anh đã thảo luận với Brittany, và cô ấy đã trấn an anh. Cô ấy là một y tá, cô aaysbieets.

Anh hắng giọng một lần nữa. "Anh có nên khóa cửa phòng em không?"

Melody gật đầu. "Làm ơn."

Cánh cửa có một chiếc móc khóa kiểu cũ, và anh khóa chặt nó. Nó sẽ không mấy hiệu quả đối với một cuộc đổ bộ của đám đông, nhưng đối với sự riêng tư, nó sẽ khá hiệu quả. Khi anh quay lại, cô đang đóng rèm. Không có ánh trăng, căn phòng rất rất tối. Anh bật đèn.

"Oh" cô nói "Làm ơn đừng."

Anh tắt nó đi. Cô có căn phòng tối-tối gần như ở dưới độ sâu 175 feet trong mỏ đá. "Mel, anh sẽ cần kính hồng ngoại để có thể trông thấy em."

Cô cất giọng kỳ lạ, chìm trong bóng tối phía bên kia căn phòng. "Đó cũng là một ý tưởng."

"Ôi, thôi nào. Em không chú ý đến lời nào anh đã nói dưới hiên nhà sao?"

"Có" cô nói. "Và nó đã dẫn anh đến tận đây. Nó rất...tuyệt. Nhưng...Anh có biết trang bìa tạp chí Vanity Fair mà Demi Moore đã chụp khi mang thai không?"

"Ý em là bức ảnh cô ấy khỏa thân đó á?"

"Yeah, Mang thai và khỏa thân. Cô ấy trông tuyệt đẹp." Cô dừng lại. "Em không trông giống thế."

Cowboy cười lớn. "Làm sao anh biết được?"

Cô cũng cười. Tiếng cô cười như tiếng nhạc ngân xuyên qua anh trong bóng tối. "Quan điểm của anh mới là chính xác."

"Thế nào nếu chúng ta bật đèn phòng tắm? Không quá sáng?"

"Thế nào nếu anh đến đây?"

Đó là lời mời mà anh không thể từ chối. Anh di chuyển về phía cô, cảm thấy nhiều hơn là trông thấy cô đang trèo lên giường.

Anh với tới cô, với sự bùng nổ của niềm vui, phát hiện ra rằng trong bóng tối cô đã cởi đồ. Từng mảnh cuối cùng đã biến mất.

Đó là một sự ngạc nhiên, khi anh chạm vào cô, anh nhận ra rằng khi đèn tắt và căn phòng cực kỳ tối, những giác quan khác của anh được nâng cao. Làm tình trong bóng tối theo cách này không chính xác là những gì anh muốn, nhưng nó sẽ cực kỳ, cực kỳ tuyệt.

Anh hôn cô, làn da cô mịn màng bên dưới những ngón tay khám phá của anh. Ngực cô đầy, nằm trên chiếc bụng căng phồng của cô đang mang con họ.

Cô rên rỉ khi anh hôn cô nhiều hơn, sâu hơn, lấp đầy miệng cô với lưỡi anh và bàn tay anh đang khám phá sự mềm mại của ngực cô. Nút vú cô cứng ngắc ép vào lòng bàn tay anh, cảm giác nóng bỏng đến tuyệt vời.

Và rõ ràng, nó có cảm giác thật tuyệt từ giới hạn của Melody.

Cô kéo giắt áo bên dưới thắt lưng quần anh, trượt tay xuống và trượt các ngón tay dọc theo cơ bắp của ngực anh khi họ đang quỳ trên giường cô.

"Anh không biết được em đã muốn chạm vào anh như thế này bao nhiêu lâu rồi đâu." cô thì thầm. "Tất cả những tuần qua quan sát anh chạy quanh mà gần như không mặc gì..."

Cowboy phải cười. Toàn bộ quãng thời gian đó, anh đã nghĩ rằng cô đã gần như miễn dịch với tất cả những thứ chết tiệt anh nghĩ ra để làm lợi cho mình.

Anh vuốt bàn tay nhẹ nhàng xuống bụng cô, lấy làm lạ về cách mà nó có thể lớn lên bên dưới cơ thể cô. Phần còn lại của cô vẫn rất mảnh mai. Thật sự là vậy, cô đã lên thềm vài cân từ hồi ở Paris, nhưng anh nghĩ cô gầy hơn trước. Cô có cảm giác thật tuyệt bên dưới bàn tay anh-quá mềm mại và cực kỳ, cực kỳ nữ tính. Anh căng mắt để quan sát cô trong bóng tối, nhưng mặc dù mắt anh đã cố điều chỉnh, anh vẫn không trông thấy thứ chết tiệt gì.

Cô hôn anh khi cô kéo mạnh áo anh, giắt nó ra khi cô nói. "Em cảm thấy như thể mình là người duy nhất khóa thân ở đây."

"Đó là bởi vì đúng như thế. Và, phải trung thực là, anh thích nó. Có một gợi ý thật sự của luật chủ-tớ cho nó" anh trêu chọc. Anh cúi đầu xuống để đưa một bên nút vú cứng lại của cô vào miệng khi tay anh khám phá thấp hơn, quét lên bên dưới đường cong của bụng cô, những ngón tay anh chạm vào sự mềm mại trong những lọn quăn của cô. Lướt một đường qua đó. Cô đã sẵn sàng cho anh, trơn mượt với sức nóng và ham muốn, và khi anh chạm vào cô, đầu tiên nhẹ nhàng, sau đó mạnh hơn, và sâu hơn, cô bám vào anh.

"Ông chủ và nô lệ, huh?" Giọng cô thở ra khó khăn. "Trong trường hợp đó-nô lệ, cởi quần áo

anh đi."

Cowboy bút ra. Chết tiệt, anh không thể có đủ cô gái này. Anh kéo mạnh chiếc áo qua đầu sau đó hôn cô, kéo cô trở lại với anh trên giường, cẩn thận, cực kỳ cẩn thận và nhẹ nhàng.

Anh cảm thấy những ngón tay cô đang mò mẫm với thắt lưng quần anh, và anh đang bị tra tấn, chỉ bởi cô vừa quét một đốt ngón tay lên anh khi cô làm việc để giải thoát anh. Không thể nào cô để cô có thể tìm ra cách cởi chiếc thắt lưng chắc chắn đó trong bóng tối thể này, và có lẽ là ngay cả trong ánh sáng.

"Jones."

Anh cúi xuống bằng một tay và mở khóa.

"Cảm ơn anh" cô thì thầm.

Dường như là vô tận khi cô cởi nút. Và anh đang rất bị kích thích, dường như đã cả cuộc đời khi cô kéo khóa xuống và rời?...

Cô không chạm vào anh. Chết tiệt, cô không chạm vào anh. Thay vào đó, cô kéo cả quần ngoài và quần short của anh xuống, để anh lại gào thét với nhu cầu, thêm muốn cái chạm của cô, và yêu từng phút một cách cô luôn khiến anh phải suy đoán.

Melody cởi từng chiếc giày của anh, và anh ước rằng nó không tối đến chết tiệt như thế. Anh muốn nhìn thấy.

Anh tựa người trên khuỷu tay khi anh giúp cô kéo chân ra khỏi quần. "Em yêu, có chiếc bao cao su nào không?"

Cô đóng băng "Anh không đùa đấy chứ?"

"Không. Anh...chỉ muốn bảo vệ em và con."

Anh cảm thấy cô ngồi xuống cạnh anh trên giường, cảm thấy cô chạm vào chân anh, ngón tay cô đang lần theo từ bắp chân đến đầu gối anh lên đến đùi. "Phần lớn đàn ông sẽ không nghĩ đến thực tế là họ không thể khiến em mang thai hơn được nữa.

Những ngón tay cô đang vẽ vòng tròn chậm rãi trên đùi anh. Anh với tới cô, nhưng cô đã nghe tiếng anh di chuyển và lùi lại. Cảm thấy những ngón tay cô một lần nữa, lần này là dưới mắt cá chân anh. Anh chưa bao giờ nhận ra rằng được chạm vào mắt cá chân lại có thể thổi bùng lên ham muốn đến vậy. Anh cố gắng liếm ướt đôi môi đang khô khốc. "Phần lớn đàn ông sẽ không hoàn toàn trở nên hoang tưởng bằng cách đọc tất cả các cuốn sách về mang thai trong thư viện."

"Phần lớn đàn ông sẽ không thấy phiền." Cô hôn lên phía trong đầu gối anh, miệng cô mềm mại và ẩm ướt và mát lạnh so với nhiệt độ đang bốc khói trên làn da anh.

Cowboy với tới cô lần nữa, nhưng lần nữa, cô lại không ở đó. Anh phải di chuyển từ từ, tìm kiếm cô cẩn thận trong bóng tối đen kịt. Anh không muốn đánh động cô bằng cách di chuyển quá nhanh và bất ngờ. Bên cạnh đó, anh thích trò chơi cô đang chơi quá nhiều để mà muốn nó kết thúc.

Nhưng nó đang sắp kết thúc. Chỉ trong vài giờ nữa, mặt trời sẽ lên phía trên đường chân trời, và đêm nay sẽ kết thúc. Và anh sẽ bò ra khỏi giường, ra khỏi sự mềm mại của Melody,

bước khỏi phòng, ra khỏi ngôi nhà này. Anh sẽ ra ngoài đóng gói đồ đạc và rời đi. Trò chơi kết thúc.

Thật mỉa mai. Thực tế rằng nó sẽ kết thúc có thể là lý do duy nhất để Melody làm tình với anh đêm nay. Có thể chỉ vì anh đã nói với cô rằng anh sẽ không ở lại đã khiến cô có thể cho phép mình cùng anh lần này.

Nhưng với mỗi nụ hôn, mỗi chái vuốt ve, mỗi cái chạm nhẹ, anh đã ước rằng anh có thể tiếp tục trò chơi điên rồ này mãi mãi.

Mãi mãi.

Cô lại chạm vào anh, và lần này anh đã sẵn sàng cho cô. Những ngón tay anh đóng lại quanh cánh tay cô khi anh nhẹ nhàng kéo cô lên, tìm kiếm miệng cô, bằng miệng anh, cơ thể cô với những ngón tay anh, quần chân họ vào nhau. Sức nặng sự kích thích của anh đang ép lên chiếc bụng căng tròn của cô.

Cô di chuyển chậm rãi, uể oải, hôn lên cổ anh, tai anh, đó là vị trí nhạy cảm bên dưới quai hàm luôn khiến anh phát điên và khiến anh không muốn gì hơn là chôn mình trong cô mãi mãi.

Mãi mãi.

Trong quá khứ, từ đó khiến anh sự gần chết. Nó có nghĩa là giống hệt nhau, thiếu sự đổi mới. Nó có nghĩa là trì trệ, tẻ nhạt, một cuộc đời lặp đi lặp lại vô tận, sự mờ nhạt những màu sắc rực rỡ của sự tươi mới-thay vào đó là màu xám ảm đạm, cũ kỹ.

Nhưng Cowboy có thể là một lính SEAL mãi mãi mà không bao giờ sợ rằng mình sẽ trở thành nạn nhân của số phận như vậy. Ngay cả khi anh có bao giờ mệt mỏi với việc nhảy ra khỏi một chiếc máy bay phản lực, Joe Cat sẽ có Alpha Squad cùng HALO jumps-nhảy khỏi một chiếc máy bay tại độ cao lớn, nhưng không mở dù cho đến đúng lúc. Và nếu anh có mệt mỏi vì điều đó-anh sẽ làm vài điều chết tiệt mang lại sự kích thích khi adrenaline đổ xô trong người anh-sẽ luôn là các khóa học bồi dưỡng Alpha Squad, phá hủy trong nước, hoặc ở Bắc Cực, sa mạc, rừng già, hoặc...

Sự thật là, anh có thể là một lính SEAL mãi mãi bởi vì anh không bao giờ biết được điều gì sẽ tới.

Cowboy đã luôn nghĩ rằng anh sẽ cảm thấy tất cả phụ nữ đều như nhau. Làm sao anh có thể đồng ý dành phần đời còn lại của mình với chỉ một người, khi anh không bao giờ biết chắc ai có thể bước vào cuộc đời anh bất cứ lúc nào? Làm cách nào anh có thể sống sót với tình trạng trì trệ vô tận của lời thề ngay cả khi sự cám dỗ luôn chực chờ nhảy xổ vào anh?

Nhưng khi anh đánh mất mình trong nụ hôn ngọt ngào của Melody, anh thấy bản thân thay vì hỏi làm thế nào anh có thể tồn tại trong sự thất vọng liên tục khi tìm kiếm gương mặt cô trong đám đông, mặc cho thực tế rằng anh biết một cách chết tiệt rằng cô ở cách anh đến 2000 dặm. Làm cách nào anh có thể sống sót sau mỗi lần bị dồn vào góc, đối mặt với những người phụ nữ đẹp, những người muốn cùng anh-những người mà anh chẳng muốn làm gì với họ, những người chỉ là sai lầm khi mà thực tế rằng họ không phải Melody?

Cô lùi lại khỏi anh, tự mở mình ra với tay anh, nâng hông lên để đẩy ngón tay anh vào sâu hơn bên trong cô. Ngón tay cô lướt dọc chiều dài của anh, ngang qua bụng, nhưng không hoàn toàn chạm vào anh.

"Em đang khiến anh phát điên." anh thở ra.

"Em biết." Anh có thể nghe thấy nụ cười trong giọng cô.

"Anh muốn em đến tề, em yêu, nhưng anh sợ sẽ làm tổn thương em." Giọng anh khàn đi.

Cô lùi lại. "Anh có phiền không nếu em ngồi lên anh?"

Phiền á? Cô có thật sự nghĩ anh sẽ phiền không? Nhưng rồi anh nhận ra cô đang cười trong sự im lặng sững sờ của anh.

"Nhưng đầu tiên..." Cô chạm vào anh và tâm trí anh nổ tung với sự sung sướng nóng bỏng khi cô hôn anh một cách thân mật nhất. "Anh nghĩ sao nếu như em làm thế này trong kho gọi anh là Harlan." cô tự hỏi. "anh sẽ học cách liên kết các cảm xúc tích cực với việc sử dụng tên anh được không?"

Cowboy không biết nên khóc hay cười.

"Harlan" cô nói. "Harlan. Harlan. Harlan. Anh biết đấy, em chưa bao giờ thật sự nghĩ về nó trước đây, nhưng em thích cái tên đó."

Anh chỉ có thể thì thào. "Anh cũng thích"

Melody cười lớn. "Wow, dễ thật đấy. Em nghĩ là em vừa phát triển một kỹ thuật tẩy não mạnh mẽ. Tốt hơn là không nên để kẻ thù nào của Mỹ thật sự đặt tay-để nói-lên nó, hoặc chúng ta sẽ gặp rắc rối."

"Yeah, nhưng nó sẽ không hiệu quả với bất kỳ ai khác ngoài em."

Melody im lặng một chút. "Well, thật ngọt ngào làm sao." cô lên tiếng. Anh có thể nói từ giọng điệu của cô rằng cô không tin anh.

Anh chống người lên một khuỷu tay. "Melody, anh nghiêm túc đấy."

Cô đẩy anh xuống, ngồi vào giữa hai đùi anh. "Chúng ta sẽ không tranh luận về việc này." cô nói với anh, với lấy cái gì đó. Anh nghe thấy âm thanh ngăn kéo được mở, và sau đó cô di chuyển trở lại. "Chúng ta chỉ...giả vờ rằng chúng ta sẽ làm điều này một cách đúng đắn."

"Nhưng-"

"Làm ơn đi?" Anh cảm thấy cô chạm vào anh, bao lấy anh bằng một cái bao cao su.

"Mel, chết tiệt, nếu như em có thể nhìn vào mắt anh-"

"Im lặng và hôn em đi, Jones."

Đó là yêu cầu mà anh không thể từ chối. Và khi cô di chuyển lên trên, với sự uyển chuyển, chậm rãi, bao bọc quanh anh với sự chặt chẽ nóng bỏng của cô, anh không thể làm gì hơn là rên rỉ tên cô.

Anh muốn nhiều hơn nữa. Anh muốn đẩy sâu vào bên trong cô. Anh muốn lật cô lại và thúc vào cô, nhanh và mạnh, theo cách mà anh biết cô rất thích. Anh muốn bật đèn và nhìn vào mắt cô. Anh muốn quan sát khi cô lên đỉnh, quan sát cái nhìn vô cùng gọi cảm trên gương mặt xinh đẹp của cô khi anh đưa cô lên cao hơn bao giờ hết.

Thay vào đó, anh nằm ngửa. "Mel, anh sợ di chuyển." Giọng anh thì thầm như giấy nhám trong bóng tối.

"Vậy thì em sẽ di chuyển." cô thì thầm lại, làm điều đó.

Anh gần như suýt ngất.

Cowboy nghiêng rằng để không nâng hông mình lên để gặp cô. Nó không giống bất cứ điều gì trong toàn bộ cuộc đời anh. Không phải trong phòng tắm của chiếc 747. Không phải ở Paris. Không phải ở bất cứ đâu.

"Nhưng anh muốn-"

Cô đẩy người xa hơn lấp đầy anh, và anh nghe thấy mình rên rỉ. "Thôi nào" cô giục anh "Em hứa là em sẽ không để anh làm đau em, em hứa là phụ nữ mang thai ở khắp nơi trên thế giới đều làm tình như thế này, ngay lúc này..."

Sự chuyển động dài, chậm rãi của cô mang anh gần ra khỏi cô trước khi anh chìm sâu trở lại.

Và ngay lúc đó, khi Cowboy thúc mình lên để gặp cô, điệu nhảy ngọt ngào nhất, cuối cùng anh cũng biết sự thật.

Anh muốn trở về nhà với người phụ nữ này mỗi tối trong phần còn lại của cuộc đời anh.

Anh muốn mãi mãi, và anh biết rằng mãi mãi với Melody sẽ hấp dẫn và thú vị như tương lai của anh với SEALs, bwoir vì, sự thật là-anh yêu cô.

Anh yêu cô.

Và anh biết ngay tại thời điểm ở Paris, khi Melody hôn chào tạm biệt anh và nói với anh đừng viết thư, đừng gọi, đừng gặp lại cô, cô vừa rất sai và vừa rất đúng. Cô sai vì đã không cho họ một cơ hội để được ở bên nhau. Cô đã sai vì không cho sự đam mê trở nên sâu sắc hơn. Nhưng cô cũng đã đúng khi nói với anh rằng tình yêu thật sự cần nhiều hơn chỉ là sự nóng bỏng và ham muốn thông thường. Bởi vì trong khi cảm xúc của anh dành cho cô được sinh ra trong sự nguy hiểm và thu hút cùng cơn sốt mạnh mẽ của sự tin cậy và nhu cầu tuyệt vọng, nó không phải tình yêu cho đến khi anh ở đây, mỗi ngày, ở Appleton, U.S.A, rằng những cảm xúc thật sự đã phát triển.

Anh yêu cô, nhưng không phải vì cô cần anh. Trên thực tế, một trong những lý do anh yêu cô quá nhiều bởi vì cô đã từ chối rằng cô cần anh.

Anh yêu tiếng cười của cô, sự thẳng thắn của cô, sự trung thực, lòng nhân ái dịu dàng của cô. Anh thích cái nhìn xa xăm trong mắt cô khi cô cảm nhận cơn hạ huyết áp. Anh yêu cách cô quyết liệt ủng hộ chị gái mình. Anh tuyệt đối yêu sự can đảm của cô khi cô đứng trước câu lạc bộ những người phụ nữ bảo thủ của Appleton và thông báo mình mang thai. Anh yêu việc ngồi trước hiên nhà cùng cô và nói chuyện với cô.

Anh yêu màu xanh của thiên đường trng mắt cô và sự ngọt ngào của nụ cười cô.

Và anh đặc biệt yêu thích việc làm tình với cô.

"Oh, Harlan." cô thở ra khi anh cảm thấy sự giải phóng của cô, và anh biết mà không chút nghi ngờ rằng anh sẽ vui sướng một cách tuyệt đối với cái tên của mình.

Anh tuyệt vọng bám vào vách đá của sự kiểm soát khi anh đạt đến cao trào của mình, và khi Melody siết chặt hơn, đôi tay anh với tới bộ ngực cô, anh cảm thấy mình đang rơi tự do, anh thấy chóng mặt, mất phương hướng.

Và rồi anh nổ tung trong một chuyển động chậm rãi. Quả cầu lửa của niềm vui phóng vọt qua anh, thiêu đốt anh, khiến anh muốn khóc.

Melody hôn anh, và vị ngọt của đôi môi cô cho anh nhiều hơn thế.

Và rồi, hai tay Melody luồn trong tóc anh, đầu cô gối lên vai anh, với đứa con chưa sinh của họ ở giữa, Cowboy bắt đầu quay lại với thực tế.

Anh sẽ đi vào buổi sáng. Cô không muốn kết hôn với anh, không cần anh, không yêu anh. Không thể dừng lại, mặc dù anh không chắc nó có quan trọng không. Không có bất cứ điều gì anh có thể làm để bảo vệ anh khỏi sự đau khổ thật sự này.

Nhiều như anh muốn cô, cô sẽ hạnh phúc hơn mà không có anh.

Melody lặn người khỏi anh, sau đó nhích lại gần hơn với anh, vòng tay quanh anh. "Làm ơn hãy ôm em." cô thì thầm.

Trung úy Harlan Jones kéo cô lại gần, khớp hai cơ thể họ với nhau theo kiểu úp thìa.

Anh sẽ ôm cô đêm nay. Nhưng ngày mai, anh sẽ để cô đi. Anh biết anh có thể làm điều đó. Anh đã từng làm những điều khó khăn trước đây.

Anh là một người lính Hải quân SEAL Hoa Kỳ.

CHƯƠNG 15

Alpha Squad đã trở lại Virginia. Ai đó trong căn cứ rõ ràng không chấp nhận sự bất đồng giữa SEALs và FinCOM, vì khu lều quân sự mà họ được bố trí không chút vững chãi. Và nó nằm ở nơi đồng không mông quạnh.

Khi Cowboy bước vào trong, cánh cửa kêu cọt kẹt trên bản lề rỉ sét và một con nhện chết tiệt suýt hạ xuống đầu anh. Anh có thể trông thấy ánh sáng ban ngày thông qua một lỗ thủng trên mái tôn kim loại.

Bất cứ ai trên sở đã không chỉ đơn giản là không chấp thuận sự bất đồng với FinCOM-ông ta không nghi ngờ gì là không chấp nhận SEALs nói chung. Nhưng đó cũng không phải bất ngờ gì lớn. Đây không phải lần đầu tiên họ có những suy nghĩ cá nhân hẹp hòi đến vậy.

Wes đang nói chuyện điện thoại. "Máy tính và mưa không trộn với nhau được đâu, thưa ngài." anh đang nói. Giọng nói của anh ngụ ý rằng 'thưa ngài' chỉ là từ thay thế cho một từ khác, còn lâu mới là kiểu tăng bốc. "Chúng tôi có gần nửa tá máy tính chúng tôi cần và đang chạy, công với một loạt các lỗ thủng trên mái nhà sẽ không những khiến chúng bị mạnh, mà, khi trời bắt đầu mưa-mà theo như dự báo là sẽ xảy ra trong vài giờ tới, sẽ khiến chúng bị ẩm ướt. Như một vấn đề thực tế, đang có một vũng nước đọng giữa sàn đây này, thưa ngài."

Được xây dựng từ thế chiến thứ hai, nơi này trông như thể được sử dụng từ hồi chiến tranh Việt Nam vậy.

"Chúng tôi đã chờ đợi yêu cầu được chấp thuận cả tuần rồi, thưa ngài. Trong khi đó, máy tính của chúng tôi vẫn đang đóng hộp, và chúng tôi ngồi đây với ngón tay giữa chỉ lên-"

Joe Cat và Blue ở sâu phía bên kia căn phòng âm đạm, đang chăm chú thảo luận.

"Well, yippee-yi-oh-kai-ay! Xem ai quay lại kia." Cowboy nhìn lên thấy Lucky O'Donlon đang cười toe toét nhìn xuống anh qua lỗ thủng lớn nhất trên trần.

Harvard cũng đang trên đó. "Nhắc mông lên đây đi, lính mới. Có phải cậu không phải kiểu chuyên gia sửa mái nhà hay sao?"

"Không-"

"Well, giờ thì đúng rồi đấy. Cậu lúc nào cũng khẳng định rằng với chút thời gian và một cái thư viện, cậu có thể tìm hiểu để làm bất cứ cái gì. Đây là cơ hội để cậu chứng minh đấy. Và nếu đó không phải lý do thuyết phục, cái này thì sao? Là người cuối cùng trở về từ kỳ nghỉ, cậu sẽ giành lấy vinh dự này cho bản thân."

"Jones, mừng cậu trở lại."

Cowboy quay lại để thấy Joe Cat đang bước về phía anh. Anh bắt tay đội trưởng của mình. "Cảm ơn, thưa ngài"

Wes treo điện thoại với một cái sập mạnh, "Không đi, Skipper. Rõ ràng là không có chỗ nào cho chúng ta ở trụ sở."

Bobby tham gia cùng họ "Nơi này khá lớn. Nó là một-"

"Này, tớ chỉ tua lại những điều họ đã nói với tớ" Wes nhún vai. "Chúng ta có thể yêu cầu sửa chữa, nhưng nó phải được phê duyệt và các cậu biết nó có nghĩa là gì. Chúng ta vẫn sẽ ngồi ngắm bàn làm việc trong ba tuần nữa kể từ bây giờ."

"Tớ đã bảo quên vụ phê duyệt đi và tự sửa chỗ này rồi." Lucky gọi với xuống từ chỗ của mình trên mái.

"Tớ cũng nghĩ thế, Cat" Harvard phụ họa. "Chúng ta có thể hoàn thành tốt công việc hơn trong thời gian ngắn."

Cowboy nheo mắt nhìn lên mái. "Chúng ta có thể vá nó, hoặc chúng ta sẽ phải thay thế toàn bộ cái thứ chết tiệt đó?".

Thật tốt. Anh nhận ra với sự phân tâm trong việc nghĩ cách giải quyết vấn đề. Nó sẽ mang tâm trí anh ra khỏi người phụ nữ anh đã bỏ lại ở Appleton, Massachusetts.

Melody đã không hạ mình cầu xin anh đừng đi. Cô chỉ dành vài phút dọn dẹp nhà một cách điên cuồng khi giúp Brittany với dự đoán rằng sẽ có một chuyện thăm từ dịch vụ xã hội. Đơn đề nghị nhận nuôi Andy Marshall của Britt đang được xem xét. Melody đã quá tập trung vào nhu cầu của Britt để làm mọi thứ hoàn hảo nhất có thể, cô chỉ chợt nhận ra là anh đã đi.

Cô hôn tạm biệt anh bảo anh cẩn thận. Và rồi cô quay lại làm việc.

Cowboy đã qua một tấm biển quảng cáo tranh cử của Ted Shepherd cho chức đại biểu của bang trên đường ra khỏi thị trấn. Khuôn mặt nheo nhoe của người đàn ông, có một kích thước khổng lồ, khiến anh cảm thấy ghen tuông đến phát ốm. Anh phải nhìn đi chỗ khác, không thể nhìn vào đôi mắt nâu nhạt nhẽo của người đàn ông đó, không thể đối phó được với suy nghĩ rằng đó là người đàn ông Melody có thể sẽ dành cả đời cùng. Đây sẽ là người đàn ông sẽ nhận nuôi con Cowboy như con của mình.

Nếu anh có một chiếc súng phóng lựu trong hành lý của mình, anh có lẽ đã thổi bay cái biển quảng cáo chết tiệt kia.

"Jones, tớ hiểu là nên chúc mừng cậu." Joe Cat vỗ vai Cowboy, đưa anh trở lại hiện tại. "Khi nào diễn ra ngày trọng đại?"

Ngày trọng...?

"Yeah, cậu sẽ mời bọn tớ đến đám cưới chứ?" Lucky hỏi. "Chết tiệt, tớ cảm thấy như đang hát một câu trong 'Mặt trời mọc, mặt trời lặn'. Tớ không thể tin là Cowboy bé nhỏ của chúng ta đã thật sự đến tuổi kết hôn."

"Cậu có muốn chúng tớ mặc lễ phục trắng, hoặc chúng tớ nên mặc đồ rằn ri?" Wes hỏi. "Lễ phục trắng quá truyền thống, đồ rằn ri sẽ giấu súng ống dễ hơn nhiều."

Bên cạnh anh, Bobby đang lái nhái điệp khúc của bài "Love Child"

Cowboy lắc đầu. "Các cậu sai rồi-"

"Yeah, cậu biết đấy, có lẽ đó là cách duy nhất tớ sẽ đi." Lucky nói "Mắc kẹt trong góc theo cách nào đó."

"Yo, Diana Ross." Harvard gọi với từ trên mái. "S-squared".

Bobby ngoan ngoãn ngồi xuống và im lặng.

"Mấy cậu nên học tập" Harvard tiếp tục. "Lính mới làm đúng đấy. Có lẽ nếu mấy cậu phải trả tiền để được chú ý, các cậu có thể học được điều gì đó từ ví dụ điển hình của cậu ấy."

Cowboy nhìn lên Harvard qua lỗ hổng trên mái. "Nhưng tớ không cưới cô ấy, H." Anh nhìn quanh những người khác. "Tớ sẽ làm cha trong vài tuần với, nhưng tớ không kết hôn."

Blue McCoy, người ít nói, là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng. Anh nhìn quanh phần còn lại của Alpha Squad. "Điều này cho thấy rằng chúng ta nên học cách kiểm soát bản thân mình." Anh quay lại phía Cowboy. "Tớ rất tiếc, Jones." anh nói lặng lẽ.

Nhưng Wes không thể giữ miệng. "Tiếc á?" anh rống lên. "Sao cậu lại thấy tiếc? Sự may mắn của Jones còn vượt ra khỏi quỹ đạo. Thực tế là, theo cách tớ thấy, O'Donlon sẽ mất biệt danh. Từ bây giờ, tớ sẽ gọi là Jones Lucky"

Cowboy lắc đầu, không thể nói gì, không thể thậm chí nở một nụ cười. Bởi lẽ ra, anh nên đồng ý với họ và ăn mừng cho tự do của mình, nhưng thay vào đó anh cảm thấy như một phần của anh sẽ không bao giờ có thể ăn mừng được nữa. "Tớ sẽ đi kiểm tra mái nhà." anh nói với Joe Cat.

Đội trưởng có cách nhìn của một người đàn ông sẽ khiến bạn cảm thấy như thể anh ấy có thể hoàn toàn nhìn xuyên qua một con bò tót với tất cả sự nguy trang để trông thấy rõ trái tim và linh hồn bên dưới. Anh đang nhìn Cowboy đúng theo cách đó ngay lúc này.

"Tớ cũng rất tiếc, kid." anh nói trước khi gật đầu và sai bước đi.

Cowboy bước ra khỏi cửa, tìm cách dễ nhất trèo lên mái nhà kim loại hình vòm. Có một ống thoát nước ở góc phía tây nam của mái trông khá vững chắc. Trên thực tế, khi anh đến gần, Lucky đang dùng chỗ đó để trèo xuống.

"Biệt danh là của cậu, Jones." anh nói, lau tàn dư của đám rỉ sét trên tay vào quần. "Thế nào nếu tối nay làm tí bia lạnh? Cậu có thể chia sẻ bí quyết thành công của mình" Nở nụ cười hiểu biết. "Tớ nhớ tên cô gái đó, Melody. Cô ấy có gì đó rất khác. Và cô ấy nằm trên cậu như một chú cún nóng bỏng theo nghĩa đen, phải không?"

Thứ gì đó bên trong Cowboy bị kích hoạt. Anh vật Lucky xuống nền đất bụi. "Câm mồm!"

Lucky ngay lập tức đứng dậy, cúi người sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. "Cái quái gì!"

Cowboy tấn công lần nữa, và lần này Lucky đã sẵn sàng cho cuộc tấn công của mình. Họ ngã xuống cùng nhau, đấm đá, trong bụi bẩn.

Khuỷu tay Cowboy huých vào một tảng đá, và anh chào đón sự đau đớn bắn xuyên qua người. Nó đau điếng và ngọt ngào, nó sẽ che đi nỗi đau trong tim anh.

Nhưng Lucky không muốn đánh nhau. Anh thúc đầu gối vào bụng Cowboy. Trong khi Cowboy đấu tranh để thở, Lucky đã vùng được ra. "Cậu bị điên à! Cái quái gì xảy ra với cậu vậy?"

Cowboy kéo người đứng dậy, thở khó khăn, di chuyển với vẻ đe dọa đối với người đồng đội SEAL. "Tôi đã cảnh cáo cậu nếu cậu còn mấp máy môi về cô ấy lần nữa, tôi sẽ giết cậu."

Wes đang thò đầu ra ngoài cửa để xem có chuyện gì nào động. "Trung úy!" anh gầm lên sau một cái nhìn nhanh chóng.

Harvard từ trên mái nhà đã trượt xuống qua đường ống nước trong nháy mắt. "Lùi lại." anh hét lên với Cowboy, bước trực tiếp vào giữa hai người đàn ông. "Chỉ cần cậu lùi lại. Cậu có nghe tớ không, Jones? Cậu còn đánh cậu ấy lần nữa, và cái mông cậu sẽ gặp rắc rối lớn đấy."

Cowboy đứng đó, cúi người, hai tay đặt trên đầu gối, vẫn đang cố thở lại.

Harvard quay lại nhìn chăm chăm Wesley và Bobby, cả hai đều đang đứng nhìn từ cửa. "Không cần các cậu quan tâm đâu!"

Họ biến mất vào trong.

"Chuyện này là thế quái nào?" Harvard hỏi, nhìn từ Cowboy sang Lucky.

"Đánh tớ, H." Lucky lau bụi bẩn trên vai. "Gã tâm thần này nhảy bổ vào tớ."

Harvard ghim cái nhìn của anh vào Cowboy. "Lính mới, cậu có gì để nói không?"

Cowboy ngẩng đầu lên. "Chỉ là nếu O'Donlon còn thở thêm lời nào về Melody, tớ sẽ đưa cậu ta vào nằm viện."

"Chết tiệt, tớ cảm thấy mình như một giáo viên mẫu giáo ấy." Harvard lẩm bẩm, quay lại với Lucky. "O'Donlon, cậu có đủ ngu để sỉ nhục người phụ nữ của cậu ấy không?"

"Người phụ nữ của cậu ta...?" Lucky thật sự bối rối và không lấy gì làm thích thú. "Jones, cậu đã nói với bọn tớ là cậu không kết hôn với...người-không-tên-bởi vì tôi không muốn đi nằm viện."

Harvard chửi thề. "Rõ ràng là ở đây chúng ta có một buổi truyền hình trực tiếp 'Siêu Ngốc Gặp Nhau', phần 2"

"Tớ không biết" Lucky nói với Cowboy. "Nếu cậu phát điên vì cô gái này, tại cái quái gì mà cậu không cưới cô ấy?"

Cowboy đứng thẳng lên. "Bởi vì cô ấy không muốn tớ" anh nói khẽ, tất cả sự giận dữ và thất vọng đã bay hơi, chỉ để lại sự tổn thương phía sau. Chúa ơi, nó đau quá. Anh nhìn Harvard. "H. Tớ đã cố, nhưng...cô ấy không muốn tớ." Hoàn toàn kinh hãi, nước đang dâng đầy mắt anh.

Và có lẽ lần đầu tiên trong toàn bộ cuộc đời mình, Lucky đang im lặng. Anh không cố gắng đùa cợt. Harvard nhìn vào người lính SEAL tóc vàng. "Jones và tớ sẽ đi dạo. Cậu ổn không, O'Donlon?"

Lucky gật đầu. "Yeah, nó uh... Yeah, Trung úy."

Harvard không nói lời nào cho đến khi họ đã đi qua nửa sân bãi tập. Đến lúc đó, Tạ ơn Chúa, Cowboy đã lấy lại bình tĩnh.

"Jones, tớ phải bắt đầu bằng việc nói xin lỗi cậu." Harvard nói với anh. Toàn bộ đồng lõa xôn này là lỗi của tớ. Tớ đã nói với mọi người là cậu sẽ kết hôn với cô gái đó. Tớ nghĩ là tớ đã giả định rằng cậu đã làm những gì phải làm, để thuyết phục cô gái đó rằng kết hôn với cậu là điều đúng đắn. Thử mà đã dẫn tớ đến đúng luận điểm của mình. Tớ đã rất ngạc nhiên khi thấy cậu,

lính mới. Tớ chưa bao giờ biết là cậu bỏ cuộc."

Cowboy dừng bước. "Tóm lại, tớ thật sự làm được gì cho cô ấy? Ba mươi ngày phép mỗi năm?" Anh chửi thề. "Tớ lớn lên với một người cha không bao giờ có mặt. Với chỉ ba mươi ngày mỗi năm, không gì có thể giả vờ rằng tớ có thể là kiểu người làm cha thật sự cho một đứa trẻ hoặc một người chồng thật sự cho Melody. Vậy nên, chúng tớ đang thành thật. Tớ sẽ là người đến thăm vài lần mỗi năm. Và Mel sẽ kết hôn với ai đó khác. Ai đó sẽ ở đó với cô ấy toàn bộ thời gian."

Harvard lắc đầu. "Cậu đã để bản thân mình tin đây là tình huống kiểu gì cũng thua cuộc, phải không? Mở mắt và nhìn quanh cậu xem, bé con. Đội trưởng của cậu cũng ở trên chính xác một chiếc thuyền. Sự thật là Veronica và con trai cậu ấy nhớ cậu ấy khi cậu ấy đi, nhưng với chút nỗ lực, họ đã kiểm soát được tình." "

"Yeah, nhưng Veronica sẵn sàng để di chuyển. Tớ không thể yêu cầu Melody rời khỏi Appleton. Đó là nhà cô ấy. Cô ấy yêu nơi đó."

"Lính mới, cậu không thể biết nếu không hỏi."

Cowboy lắc đầu. "Cô ấy không muốn tớ" anh nói lại lần nữa. "Cô ấy muốn một người bình thường, không phải một lính SEAL."

"Yeah, chuyện đó thì tớ không giúp được cậu." Harvard nói. "Bởi vì ngay cả khi cậu có rời khỏi đơn vị vào ngày mai, cậu cũng sẽ không bao giờ có thể bị nhầm là một người bình thường."

Rời khỏi đơn vị vào ngày mai...

Anh có thể làm điều đó. Anh có thể rời đi. Anh có thể chuyển đến Massachusetts, đăng ký hộ khẩu thường trú trong lều bên ngoài nhà Melody...

Nhưng anh không muốn đi. Ngoại trừ đó chính xác là những gì anh phải làm. Harvard nói đúng. Trong phần lớn những cuộc chiến quan trọng trong cuộc đời anh-trận chiến để thắng Melody-là trận chuyển anh đã đầu hàng quá dễ dàng.

Anh nên nói với cô rằng anh yêu cô trước khi anh đi. Anh nên ở đó ngay lúc này, quỳ trên đầu gối, tiếp tục nói với cô rằng anh yêu cô, nói với cô rằng lần này là sự thật. Không quan trọng cô nói gì, anh biết nó là thật. Và cô cũng yêu anh. Anh đã trông thấy nó trong mắt cô, trong nụ hôn của cô, nghe thấy nó trong tiếng cười của cô.

Yeah, cô có lẽ chưa biết điều đó, nhưng chắc chắn cô có yêu anh. Anh nên nhận ra nó những ngày trước, từ cách cô ôm chặt anh trên mỏ đá.

Cowboy nhìn Harvard "Tớ phải quay lại Massachusetts ngay lập tức. Một cuối tuần. Đó là tất cả những gì tớ cần. Chỉ hai ngày rưỡi thôi."

Harvard cười lớn. "Thôi nào. Tớ sẽ đi với cậu. Chúng ta sẽ nói chuyện với Joe."

"Cám ơn, Senior Chief".

"Đừng có nói cảm ơn nữa, lính mới"

Joe Catalanotto thở dài. "Tớ không thể làm thế, Jones. Sẽ phải đợi thêm một tuần hoặc hơn." Anh ra hiệu về phía chiếc TV ở góc phòng. "Tớ đã theo dõi tình hình ở Nam Mỹ trong hơn một

ngày qua. Một chiếc máy bay đã bị tấn công. Hai trăm bốn mươi bảy người ở trên." Để chắc chắn, chiếc TV đang bật kênh CNN. "Giờ thì bất kỳ lúc nào, chiếc điện thoại này sẽ đổ chuông, và Alpha Squad sẽ bị điều sang Venezuela để sắp xếp lại sự lộn xộn." Anh lắc đầu. "Xin lỗi, kid. Tớ cần cậu ở lại cùng đội. Tốt nhất tớ có thể nói với cậu là nên để mấy ngón tay làm việc. Gọi một cú điện thoại, nhưng gọi luôn đi. Sắp xếp đồ đạc sẵn sàng. Bởi vì một khi chúng ta được lệnh di chuyển, sẽ không có thời gian đâu."

Cowboy gật đầu. "Và nếu anh sai, sir?"

Cat cười. "Nếu tớ sai, tớ sẽ cho cậu cả tuần. Nhưng tớ không sai."

Như để chứng minh quan điểm của mình, chuông điện thoại reo.

Cowboy chạy vọt qua cửa, giật nó mở và chớp lấy chiếc điện thoại gần nhất. Anh nhét thẻ điện thoại vào và ấn số của Melody. Làm ơn, Chúa ơi, hãy để cho cô ấy đang ở nhà. Làm ơn, Chúa ơi...

Điện thoại reo một lần, hai lần, ba lần. Xung quanh, anh có thể nghe thấy âm thanh của Alpha Squad đang sẵn sàng để di chuyển. Hồi chuông thứ tư, máy trả lời tự động.

"Thôi nào, Cowboy!" Wes hét. "Cậu thậm chí còn chưa chuẩn bị đồ."

Giọng Brittany cất lên, và sau đó là tiếng bíp.

"Melody, là anh đây, Jones." Chúa ơi, anh không biết bắt đầu từ đâu. "Anh chỉ muốn nói với em-"

Bíp. Chết tiệt, anh dừng lại quá lâu và máy trả lời tự động ngắt, làm tưởng sự im lặng của anh là ngắt kết nối.

"Thôi nào, Cowboy! Di chuyển đi!"

"Anh yêu em" anh hét vào đầu dây bên kia. Đó là những gì anh nên nói. Khiến nó thật đơng giản. Dễ dàng. Nhưng đã quá muộn để gọi lại cho cô.

Cowboy treo máy với một tiếng chửi thề.

Melody đang mơ. Cô biết cô đang mơ bởi vì Jones đang ở đó với cô, và họ đang quay trở lại Trung Đông, giấu mình khỏi những gã lính tuần tra đường phố.

"Nhắm mắt lại" Jones nói với cô. "Thở đều, nông, nhẹ. Họ sẽ không trông thấy chúng ta. Tôi hứa."

Tim cô đang đập thành thịch, nhưng cánh tay anh đang vòng quanh cô, và cô biết ít nhất, nếu cô chết, cô sẽ không chết một mình.

"Em yêu anh." cô thì thầm, sợ rằng nếu cô không nói bây giờ, cô sẽ không bao giờ có cơ hội.

Anh ra hiệu cho cô im lặng, nhưng đã quá muộn. Một trong những tên lính đã nghe thấy cô, và quay lại bắn.

Viên đạn găm sâu vào cô với lực lớn. Cơn đau bùng lên trong cô.

Em bé! Lạy Chúa, cô bị bắn, và nọ đang bắn em bé.

Hai chân cô có cảm giác đầy máu, nhưng Jones đang chiến đấu với quân địch. Anh đang bắn, lia súng khắp nơi.

Một lưỡi dao trượt qua da cô và cô thét lên.

Jones quay về phía cô, chạm vào cô, và bàn tay anh nhuộm đầy máu đỏ tươi của cô.

Anh nhìn cô với đôi mắt xanh biếc ngay cả trong bóng tối. "Dậy đi" anh nói. "Em yêu, em phải dậy."

Melody mở mắt để trông thấy ánh sáng đầu tiên của bình minh đang dâng lên qua cửa sổ phòng cô. Đêm qua cô đã quá mệt, cô đã không dành thời gian để thậm chí kéo rèm cửa.

Cơn đau đâm xuyên qua cô, nỗi đau thật sự, cơn đau cô đã mơ. Cô thở hổn hển, quay sang phía đèn ngủ cạnh giường. Cô bật nó lên và choáng váng nhận ra phía sau tay cô nhuộm máu.

Cô đang chảy máu.

Cô kéo tấm chăn để thấy chiếc áo ngủ và tấm ga giường nhuộm đầy máu tươi. Brittany vẫn đang ở chỗ làm. Chị ấy sẽ không về nhà cho đến bảy giờ.

Cơn đau làm căn phòng quay cuồng.

"Jones."

Nhưng Jones cũng không còn ở đây để giúp cô. Melody không biết Jones đang ở đâu. Anh đã gọi và để lại lời nhắn trên điện thoại hai tuần trước. Cô cố gắng gọi lại cho anh, nhưng nó chỉ nói anh không ở đó và rằng không biết khi nào mới trở về. Anh sẽ mất liên lạc khi làm nhiệm vụ, mạo hiểm mạng sống của mình cho những việc Chúa biết là gì. Cô đã trải qua hai tuần trong sợ hãi muốn chết và tự đá mình vì đã không trung thực với anh. Cô nên nói với anh rằng cô yêu anh khi có cơ hội.

Làm ơn, Chúa ơi, giữ anh ấy an toàn. Mỗi khi Melody nghĩ về anh, cô điều cầu nguyện trong im lặng.

Cơn đau lại tóm lấy cô lần nữa, và cô thét lên. Chúa ơi, Chuyện gì đang xảy ra? Không thể là cơn đau đẻ. Cô không thể đang có một cơn đau khi lâm bồn...

Cánh cửa nhà cô mở tung. "Mel?"

Brittany. Ơn Chúa, chị ấy đã về sớm.

"Ôi em yêu. Trời ơi!" Brittany đã trông thấy máu trên ga. Cô nhắc điện thoại, gọi 911, vuốt tóc Melody, sờ trán, kiểm tra mắt cô. "Em yêu, em bắt đầu chảy máu lúc nào?"

"Em không biết. Em đang ngủ...Chúa ơi!" Cơn đau lại khiến cô quay cuồng. "Britt, em bé. Chuyện gì đang xảy ra với em bé?"

Nhưng Brittany đang nói chuyện điện thoại, đọc địa chỉ nhà. "Chúng tôi cần một chiếc xe cứu thương. Tôi có một phụ nữ 25 tuổi trong tháng thứ 9 của thai kỳ, đang đau bụng dữ dội và xuất huyết."

Melody nhắm chặt mắt. Làm ơn, Chúa ơi, giữ cho cả Jones và em bé an toàn và còn sống...

"Phải, tôi là một y tá" Brittany trả lời. "Tôi nghĩ là rau bong non. Chúng ta sẽ cần phải kiểm tra thai nhi và máy siêu âm sẵn sàng chờ ở bệnh viện. Có. Tôi sẽ phải mở cửa, Chỉ cần đến đây ngay!"

"Jones, cậu tốt nhất nên xuống đây." Giọng Harvard kín bưng và ảm đạm trên đường dây điện thoại. "Có một chồng tin nhắn cao khoảng bốn inch dành cho cậu."

Tim Cowboy nhảy dựng "Từ Melody à?"

"Lính mới, cậu chỉ cần xuống đây."

Sự sợ hãi chập chờn trong giọng anh. "H. Có chuyện gì? Là Mel phải không? Cô ấy đã sinh em bé?"

"Tớ không chắc. Có vẻ như những tin nhắn đầu tiên là từ Melody, nhưng phần còn lại...Jones, chị gái Mel đã gọi gần như mỗi giờ trong hai ngày qua. Tớ khuyên cậu nên xuống đây và gọi cho cô ấy càng sớm càng tốt, cô ấy để lại số điện thoại bệnh viện."

Số bệnh viện. Cowboy thậm chí không nói lời tạm biệt. Anh cúp máy và chạy.

Doanh trại tạm thời anh đang chia sẻ với các thành viên khác chưa lập gia đình của nhóm cách khu lều quân sự nơi đặt văn phòng của Alpha Squad nửa dặm.

Cowboy vẫn mang giày và các thiết bị nguy trang hạng nặng của mình, nhưng anh chạy đến nơi chỉ trong vài phút.

Khi anh mở cửa, Harvard đã đưa anh cả đồng tin nhắn và điện thoại. Số lượng tin nhắn đủ để dọa anh. Brittany đã gọi, theo nghĩa đen, mỗi giờ kể từ sáng sớm thứ hai.

Tay Cowboy run đến nỗi anh phải quay số hai lần. Harvard lùi lại, cho anh sự riêng tư. Anh ngồi vào bàn, xáo tung đồng thư nhắn, tìm số bệnh viện County, Appleton, Massachusetts. Điện thoại đổ chuông.

"Hello?"

Đó là giọng Brittany. Giọng cô khàn và yếu.

"Britt, là Jones đây."

"Ơn Chúa"

"Làm ơn nói với tôi là cô ấy an toàn." Cowboy nhắm chặt mắt.

"Em ấy an toàn." Giọng Brittany vỡ ra. "Cho đến bây giờ. Jones, cậu tốt nhất là nên đến đây và nói chuyện với con bé trong khi mổ. Tôi nghĩ một trong những lý do con bé từ chối mổ bởi vì em ấy đã hứa với cậu rằng cậu sẽ có mặt ở đây khi em bé ra đời"

"Nhưng không phải cô ấy còn hai tuần rưỡi nữa sao?"

"Em ấy bị rau bong non ở một góc." Brittany nói với anh. "Đó là khi nhau thai bị tách ra khỏi"

tử-"

"Tôi biết đó là gì." anh nói, cắt ngang lời cô. "Cô ấy có bị chảy máu không?"

"Có. Sáng hôm thứ hai. Dù vậy, nó không tệ như lần đầu tiên tôi thấy. Con bé được đưa đi bằng xe cứu thương đến bệnh viện và bác sĩ đang cố gắng để con bé được ổn định. Cả mẹ và con đều đang được theo dõi. Nếu có chút thay đổi nhỏ ở cả hai, họ sẽ phải mổ lấy thai. Con bé biết điều đó. Nhưng ngay bây giờ, bác sĩ nói rằng em bé không thật sự nguy hiểm, và con bé quyết tâm giữ càng lâu càng tốt."

Cowboy hít sâu một hơi. "Tôi có thể nói chuyện với cô ấy không?"

"Giờ cô ấy đang ngủ. Làm ơn, Trung úy, tôi không nghĩ là cô ấy sẽ đồng ý mổ cho đến khi cậu thật sự ở đây. Nhưng nếu cô ấy bắt đầu xuất huyết lần nữa, không gì có thể đảm bảo lần này họ có thể cấp cứu kịp. Họ có thể sẽ cứu được con, nhưng sẽ mất người mẹ."

Cowboy nhìn xuống đồng tin nhắn trong tay. Có bốn cái từ Melody, tất cả đều gần với ngày anh rời đi để đến Nam Mỹ. Tin đầu tiên trong ba tin chỉ để thông báo rằng cô đã gọi. Cái cuối cùng là một tin nhắn thật sự. Nó được viết trong ngoặc kép, và nhân viên nhận điện thoại đã đặt một khuôn mặt cười bên cạnh dòng chữ "Em yêu anh".

Cowboy đứng dậy "Nó với cô ấy thỏa thuận của chúng tôi kết thúc" anh nói với Brittany. "nói với cô ấy không phải chờ tôi để gặp em bé. Nói với cô ấy tôi sẽ phát điên nếu tôi ở đó và em bé thì chưa ở trong phòng nhi. Nói với cô ấy tôi đang tới."

Anh dập máy và Harvard âm thầm xuất huyện. Senior chief (trung úy nhất) đưa anh giấy tờ có chữ ký của đội trưởng, cho anh một kỳ nghỉ nhiều như anh cần.

"Có một chiếc máy bay vận chuyển sẽ đáp ở Boston trong hai mươi phút nữa." Harvard nói với anh. "Tớ đã gọi để yêu cầu vài người tớ biết-họ sẽ giữ chuyến bay cho cậu. Bobby đang ở ngoài với một chiếc xe jeep sẽ chở cậu tới sân bay."

Cowboy cầm lên thông điệp cô đã để lại cho anh. "Cô ấy yêu tớ, H."

"Đây là tin mới đối với cậu à, lính mới?" Harvard cười lớn. "Chết tiệt, tớ biết tin đó từ năm ngoái ở Trung Đông kìa. " Anh bước theo Cowboy ra cửa. "Chạy đi, Jones. Chúc bình an vô sự."

Cowboy đu mình lên chiếc xe jeep, với một tiếng rít của lốp xe, anh đã rời đi.

"Con bé đã được chọc dò màng ối vì vậy chúng tôi có thể đánh giá sự phát triển buồng phổi của em bé." Brittany thì thầm khi cô bước vào phòng. Melody vẫn đang ngủ. "Tất cả các xét nghiệm để cho thấy em bé đã sẵn sàng để chui ra. Trọng lượng ước tính khoảng 8 pounds (3,6kg). Nhưng Melody khẳng định rằng trừ khi em bé gặp nguy hiểm, con bé sẽ không sinh em bé cho đến mừng 1 tháng 12. Cậu sẽ phải thuyết phục rằng nếu con bé cứ búng bĩnh thì em bé sẽ gặp nguy hiểm."

"Điều tồi tệ nhất khi ở trong bệnh viện là tất cả mọi người luôn nói về bạn như thể bạn không có trong phòng." Melody mở mắt, hy vọng nhìn trừng trừng lên chị gái mình cùng một bác sĩ mới cô ấy chỉ định.

Thay vào đó, cô thấy mình đang nhún nhảy vào Harlan Jones. Anh đang mặc quần áo nguy trang, và anh trông như thể vừa đến trực tiếp từ một khu rừng.

"Hey," anh nói, mỉm cười với cô, "nghe nói em được bế lên hơi nhiều gần đây."

Cô nhận ra nụ cười của anh đang dành cho cô, đó là nụ cười 'tôi đang giả vờ mọi chuyện đều ổn.' của anh. Sự thật là, anh đang sợ muốn chết.

"Em ổn." cô nói với anh. Như cô nhận thấy, Brittany đã lặng lẽ rời khỏi phòng.

Anh ngồi xuống cạnh cô "Đó không phải là thứ anh nghe được."

Cô buộc mình phải nở một nụ cười. "Yeah, well, anh chắc đã nói chuyện với cô Y Tá Bất Hạnh."

Anh cười. Cô nhận ra anh đang cầm tấm bảng ghi chú của bác sĩ trong tay, và anh định đưa nó cho cô. "Đăng ký giấy tờ." anh nói với cô. "Sẽ phải mổ. Đã đến lúc ngừng chơi đùa với mạng sống của em rồi."

Melody nâng cằm lên. "Anh có nghĩ rằng chuyện này là cái gì? Một trò chơi à? Tất cả những gì em từng đọc đã nhấn mạnh tầm quan trọng của việc em bé ra đời đúng thời điểm. Hoặc ít nhất là giữ em bé càng lâu càng tốt. Em bé đang không bị nguy hiểm. Em không gặp nguy hiểm. Em thấy không có lý do gì để làm chuyện này."

Jones nắm lấy tay cô. "Hãy làm điều này bây giờ bởi vì cho đến khi em bé được sinh, sẽ có nguy cơ em bị chảy máu đến chết." anh nói. "Hãy làm điều này bởi vì dù xác suất rất thấp, nhưng lần đầu tiên em đã bị nhau bong non. Em không bị huyết áp cao. Em không hút thuốc lá. Không có lý do gì chuyện đó sẽ xảy ra. Hãy làm điều này bởi vì nếu em chết, một phần rất lớn trong anh cũng sẽ chết theo em. Hãy làm điều này bởi vì anh yêu em."

Melody bị bắt giữ trong cường độ mãnh liệt trong ánh mắt của anh. "Em đoán là anh đã nhận được tin nhắn của em."

"Yeah." anh nói. "Nhưng em mới chỉ biết một phần trong anh. Anh đã có 10 giây cuối cùng trước khi rời đi anh đã hét to điều đó. Điều anh muốn nói trong máy trả lời tự động đó là anh muốn em lấy anh, không phải vì lợi ích của em bé, mà vì lợi ích của anh. Lý do đó hoàn toàn ích kỷ, Mel. Như thế, vì anh yêu em và anh muốn dành cuộc đời mình với em."

Anh hăng giọng. "Và anh sẽ nói với em rằng anh biết phần nào trong em cũng yêu anh, và rằng anh sẽ quay lại Appleton, rằng anh sẽ quyến rũ em cho đến khi em yêu anh. Anh sẽ cho em biết rằng anh không bỏ cuộc, và rằng sớm hay muộn, anh sẽ hạ gục em-ngay cả khi em kết hôn với anh chỉ để anh ngậm miệng lại."

Tim Melody như nhảy lên tận họng. "Anh có thật sự hiểu điều anh đang đòi hỏi ở em không?"

Anh nhìn ra ánh sáng cuối chiều ảm đạm bên ngoài cửa sổ. "Yeah." anh nói. "Anh biết. Anh đang yêu cầu em rời khỏi nhà và đến sống với anh gần căn cứ hải quân, di chuyển có Chúa mới biết là bao nhiêu lần trong một năm. Anh đang yêu cầu em từ bỏ công việc của em, khu vườn của em, và chị gái em, và Andy của em, chỉ để ở cạnh anh, ngay cả khi vài lần-quỷ thật, phần lớn thời gian-anh sẽ đi. Đó là một thỏa thuận tồi tệ. Anh không khuyên em nên nhận lời. Nhưng cùng lúc, em yêu, anh ước rằng em sẽ nói đồng ý."

Melody ngẩng nhìn người đàn ông đang ngồi cạnh giường cô. Tóc anh dài và bần, như thể anh chưa tắm gội trong vài ngày, anh có mùi xăng dầu, mồ hôi, kem chống nắng. Anh trông kiệt sức, như thể anh đã chạy cả quãng đường từ Virginia chỉ để được ở đây bên cô.

"Tin anh" anh thì thầm, cúi xuống hôn cô nhẹ nhàng. "Tin anh bằng cả trái tim em. Anh sẽ giữ nó an toàn, anh thề đấy!"

Mel nhắm mắt và hôn anh. Harlan Cowboy không hề bình thường, còn xa mới bình thường, không bao giờ là kiểu cô sẽ chọn nếu sự lựa chọn đơn thuần đến từ lý trí. Nhưng tình yêu vốn không dựa trên lý trí, Tình yêu không đáng để kế hoạch. Và sự thật là, cô yêu anh. Cô sẽ nắm lấy cơ hội.

"Anh sẽ phát ốm vì em sẽ luôn nhắc nhở anh phải cẩn thận." cô thì thầm.

"Không, anh sẽ không."

Melody đã ký giấy chấp nhận thủ tục y tế. "Anh có nghĩ rằng Harvard sẽ đồng ý làm phù rể cho chúng ta không?"

Jones lấy bảng ghi chú của bác sĩ từ tay cô. "Anh muốn nghe em nói đồng ý."

Cô nhìn sâu vào mắt anh. "Đồng ý. Em yêu anh." cô nói với anh.

Nước mắt ngập đầy trong mắt anh, nhưng anh mỉm cười chỉ đơn thuần là Jones khi anh cúi xuống và hôn cô.

CHƯƠNG KẾT

Melody Jones ngồi trên khoảng sân sau mới của mình, quan sát hàng xóm, bạn bè và gia đình mới của cô tập hợp ăn mừng trong đám cưới cô.

Giờ mới là tháng hai, nhưng miền Nam đã có một mùa đông dễ chịu, hoa thủy tiên vàng trong khu vườn của cô đã nở rộ.

Mùa sinh trưởng ở vùng Virginia dài hơn 3 tháng so với Massachusetts. Cô yêu nơi này, cô yêu tất cả mọi thứ trong cuộc sống mới của mình. Cô yêu ngôi nhà thuê nhỏ bên ngoài căn cứ hải quân nơi Alpha Squad đang tạm đóng quân. Cô yêu việc thức dậy mỗi sáng với Jones trên giường. Cô yêu việc ôm lấy con trai họ, Tyler, trong vòng tay khi cô đứng đưa cậu bé trong giấc ngủ. Cô thậm chí yêu cả việc ăn đêm.

Brittany ngồi xuống cạnh cô. "Giấy tờ đã hoàn thành" cô nói. "Từ hôm kia. Andy giờ đã là con chị."

Cô bật cười "Chúa giúp em"

Melody ôm lấy chị gái mình "Em rất mừng cho chị."

"Chị cũng rất mừng cho em" Brittany lại cười lớn. "Chị không chắc đã từng tham dự bữa tiệc nào có quá nhiều người đàn ông đến đây chưa. Và tất cả những bộ quân phục đó! Chị đã gần như suýt ngã khi bước vào nhà thờ. Chị cho là em đã quen với nó."

Melody cười toét toét. "Không" cô nói "Không hề."

Bên kia sân, Jones đang giữ Tyler trên vai. Anh có đôi chút khó khăn khi giữ cậu bé yên lặng trong khi đứng nói chuyện với Harvard và cha anh, Đô đốc. Như Melody nhận thấy, anh đang cười lớn với điều gì đó Harvard nói và em bé ngo ngoáy. Jones nhẹ nhàng hôn lên đầu bé, dỗ dành bé ngủ lại.

Như Melody quan sát thấy quanh sân, cô nhận ra Brittany nói đúng. Gần như toàn bộ đàn ông ở đây đều là lính SEALs, và họ thật sự, thật sự, là một nhóm người trông thật khác thường.

Jones nhìn quanh sân và bắt gặp ánh mắt cô. Nụ cười của anh khiến tim cô lộn nhào trong lồng ngực, đó là nụ cười nói 'Anh yêu em'. Nụ cười anh dành cho cô và chỉ cho riêng mình cô. Cô mỉm cười lại với anh, biết rằng anh có thể đọc thấy tình yêu của cô dành cho anh rõ ràng trong mắt cô.

Mặc cho những dự định từng đặt ra, cô đã tiến lên và kết hôn mỗi ngày bình thường với người đàn ông ít-bình-thường nhất mà cô từng biết đến. Không, thật sự hoàn toàn không có gì là bình thường ở người đàn ông tên 'Cowboy' Jones. 100% là anh rất khác thường-và tình yêu của anh dành cho cô thật không thể tin được.

Và cô sẽ không có nó bằng bất kỳ cách nào khác.

---HẾT---

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>